

Mưu Sát Lãng Mạn

Contents

Mưu Sát Lãng Mạn	1
1. Chương 1: Quảng Cáo Quần Lót	2
2. Chương 2: Lần Đầu Tiên Gặp Gỡ Thời Mặc	4
3. Chương 3: Hiện Trường Chụp Hình	7
4. Chương 4: Lời Nói Dối	10
5. Chương 5: Chính Thức Ký Kết	12
6. Chương 6: Đụng Phải Xuân Cung Sống	15
7. Chương 7: Mời Rượu...	17
8. Chương 8: Rơi Xuống Nước	19
9. Chương 9: Lần Đầu Tiên	22
10. Chương 10: Cửa Sổ	25
11. Chương 11: Đề Cử	27
12. Chương 12: Nam Số 2	29
13. Chương 13: Áp-phích	31
14. Chương 14: Kịch Bản	34
15. Chương 15: Diễn Thử	36
16. Chương 16: Chênh Lệch + Quần Lót	40
17. Chương 17: Thỏ Lộ Rồi ?	43
18. Chương 18: Phản Công	45
19. Chương 19: Bất Quái	48
20. Chương 20: Ai Cũng Có Mộng Tưởng	50
21. Chương 21: Lý Ngang	55
22. Chương 22: “trẻ Con Không Nghe Lời Cũng Bị Đánh Vào Mông”	58
23. Chương 23: Bí Mật Ảnh Chụp	62
24. Chương 24: Cự Tuyệt	65
25. Chương 25:	69
26. Chương 26: Kết Cục	73

Mưu Sát Lãng Mạn

Giới thiệu

Thẩm Thu Minh hơi mang đề phòng mà nhìn hắn, tự động lui về sau một bước. “Lui làm gì thế ?” Người đàn ông tựa v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muu-sat-lang-man>

1. Chương 1: Quảng Cáo Quần Lót

Thẩm Thu Minh đeo đàn ghi ta trên lưng từ “Sắc Độ” đi ra , hít mạnh một hơi không khí trong lành . Sau lưng là một câu lạc bộ tư nhân đẳng cấp nhất thành phố, Thẩm Thu Minh cùng nó cũng không có liên quan nhiều lắm , cũng chỉ là nơi ca hát của một tên nghèo là cậu thôi.

Đêm khuya trên đường không còn người nào, thỉnh thoảng có vài cỗ xe cao cấp có rèm che đi ngang qua, Thẩm Thu Minh không liếc nhìn nhiều, hai tay đút trong túi áo khoác lắc lư lắc lư mà đi , đèn đường rọi vào người, khiến cái bóng của cậu kéo thật dài .

Sau lưng truyền đến thanh âm tí tìt dài của chiếc xe thể thao , Thẩm Thu Minh đi tạt vào ven đường , không nghĩ rằng, chiếc xe thể thao màu đỏ lại dừng bên cạnh mình .

Cửa sổ kính xe được mở ra , ngồi ở vị trí kế bên tài xế là một người đàn ông , hất ló đầu ra hỏi :“Anh em, tên gì?”

Thẩm Thu Minh hơi mang đề phòng mà nhìn hắn, tự động lui về sau một bước.

“Lui làm gì thế ?” Người đàn ông tựa vào trên cửa sổ xe , vừa nói vừa cười , tay kia cùng xòe ra sau , không quay đầu lại mà thúc giục người trên ghế lái “Danh thiếp danh thiếp.”

Một lát sau, hai danh thiếp lần lượt được đưa ra .

Thôi Tiệp, Công ty hữu hạn tập đoàn Tụ Tinh Giải Trí , người đại diện.

Bành Đông Lai, Công ty hữu hạn tập đoàn Tụ Tinh Giải Trí , người đại diện.

Thẩm Thu Minh cúi thấp người, ngồi ở trên ghế lái quả thật là khuôn mặt rất quen thuộc, cũng là nhờ mẹ cậu – Thẩm Tịnh Tương ban cho mà mấy nhân vật thường thường xuất hiện trong tin tức của giới giải trí , Thẩm Thu Minh đều có ấn tượng.

Bành Đông Lai là đương nhiệm người đại diện của Hồng Thiên vương Thời Mặc tới từ Tụ Tinh Giải Trí , trong tay hắn cũng chỉ có một vị đại thần như vậy thôi . Nghe nói Bành Đông Lai cùng Thời Mặc là bạn học thời đại học , sau khi tốt nghiệp, Thời Mặc tiến vào công ty giải trí của gia tộc để làm nghệ sĩ , Bành Đông Lai quản lý Tụ Tinh Giải Trí dưới vị trí người đại diện công ty, mấy năm nay thanh danh bên ngoài của Tụ Tinh Giải Trí có thể nói là rất nổi tiếng.

Chỉ không biết bọn họ vì sao tìm tới mình.

“Có hứng thú chụp quảng cáo không ?” Thôi Tiệp dò xét đánh giá trên dưới Thẩm Thu Minh, tầm mắt rơi vào trên bên hông của Thẩm Thu Minh.

“Quảng cáo?”

“Ừ , chỉ là quảng cáo nhỏ thôi , nếu cậu có hứng thú, công việc cụ thể ngày mai đến phòng làm việc của tôi bàn thêm .”

Thẩm Thu Minh suy tư một lát “Tại sao là tôi ?”

Thôi Tiệp chỉ chỉ “Sắc Độ” không xa : “Tôi mới từ đó đi ra, cậu hát rất êm tai.”

“Cám ơn khách lệ.”

“Đường mòn cũng rất đẹp mắt.”

Thẩm Thu Minh sững sốt một chút, chợt cười hỏi:“Ngài đây là muốn trêu tôi sao ?”

Thôi Tiệp cười ha hả “Đừng hiểu lầm, tìm cậu chụp quảng cáo quần lót à nha.”

“À.” Thẩm Thu Minh quơ quơ danh thiếp trong tay “Buổi sáng ngày mai tôi tới tìm ngài.”

“Đừng ngại với ngài mãi, tôi nghe không được tự nhiên.” Thôi Tiệp nói xong tựa vào ghế xe vận người vài cái , cực kỳ giống con khỉ gãi ngứa “Trực tiếp gọi tôi là Thôi Tiệp, cậu tên gì?”

“Thẩm Thu Minh.”

“Vô lâm minh chủ a !” Thôi Tiệp quay đầu đối Bành Đông Lai nói “Xem, tôi tìm được một vị đại hiệp rồi.”

Nói thật, bản thân Thẩm Thu Minh cũng cảm thấy cái tên mình rất có phong phạm vô hiệp, cậu từng hỏi qua mẹ cậu rằng tại sao phải đặt tên như thế , mẹ cậu nói, bởi vì dễ nghe. Có thể Thẩm Thu Minh không tin, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Mẹ ruột của mình, cậu so với ai đều hiểu rõ hơn , Thẩm Tịnh Tương nguyên ý nói, cậu sẽ nghe, Thẩm Tịnh Tương không muốn nói, bực tử bà , bà cũng sẽ không mở miệng.

Cho nên Thẩm Thu Minh một mực không biết cha ruột cậu là ai, bởi vì Thẩm Tịnh Tương ngậm miệng không đề cập tới.

Thôi Tiệp nói muốn đưa Thẩm Thu Minh về nhà, Thẩm Thu Minh phát phát tay từ chối nhã nhặn, nhà cậu cách “Sắc Độ” rất gần, không cần phải đi xe.

Thẩm Tịnh Tương nghe được tiếng mở cửa, khoác áo ngoài từ phòng ngủ đi ra “Minh Minh, đói chưa con ?”

“Con không đói , mẹ sao còn chưa đi ngủ thế ? Giờ là mấy giờ rồi .” Thẩm Thu Minh cẩn thận mà đem cần câu cơm đặt ở bên tường .

“Vừa xem xong phim trên Tivi thì lập tức đi nằm ngủ.”

Thẩm Thu Minh đổi xong dép lê , lẹp kẹp đi tới “Phim gì thế mẹ ?”

“[Thịnh Thế Vương Triều], phim cũ của mười mấy năm trước, gần đây phát lại.”

Thẩm Thu Minh cố gắng hồi tưởng cái tên vừa lạ vừa quen này, nhớ mang máng hình như hồi tiểu học có xem qua , nếu hỏi nội dung thế nào , Thẩm Thu Minh triệt để không nhớ gì cả.

Thẩm Tịnh Tương đứng ở cửa phòng Thẩm Thu Minh, nhìn cậu từ trong tủ quần áo lấy đồ tắm rửa , do dự một chút, vẫn hỏi “Minh Minh, còn lại đổi công việc rồi à.”

“Đổi thì sao ạ ? Đãi ngộ rất tốt.”

“Chỗn thanh sắc đó rối loạn lắm .”

“Mẹ, Sắc Độ không giống như mẹ nghĩ đâu, bao nhiêu người chen chúc võ đầu còn chưa vào được , nếu không phải quen Lý Ngang, con muốn vào cũng khó .”

Lý Ngang là bạn học cùng trường nghệ thuật của Thẩm Thu Minh , hai người quan hệ cũng không tệ lắm, lúc trước nếu không có hẳn hỗ trợ, Thẩm Thu Minh còn không biết mình bây giờ sẽ ở trong cái quán bar ngầm nào mà hát với đồng lương ít đến đáng thương .

“Có thể.....” Thẩm Tịnh Tương cảm thấy khó xử “Con đã hai mươi một tuổi, không có công việc đứng đắn ổn định , thì nào có con gái nhà ai chịu con đây .”

“Mẹ, con nói rồi mà , con thích đàn ông.” Thẩm Thu Minh cởi áo ra, vứt vào trên giường “Tựa như con chưa từng ép hỏi mẹ , cha con là ai , nên mong mẹ đừng bắt con yêu một cô gái nào đó .”

Thẩm Tịnh Tương nhất thời nghẹn lời, trơ mắt nhìn con trai đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, bà thở dài, trở về phòng đi ngủ.

Thẩm Thu Minh thoát sạch quần áo, đưa lưng về phía cái gương, dùng sức vỗ mông một cái , thịt lồm vào lại nảy lên , thật sự đàn hồi tốt lắm , Thẩm Thu Minh xoa xoa cái mông rồi đi vào phòng tắm , mở ra vòi phun, nước nóng hổi từ đầu xối đến chân, thoải mái nói không nên lời.

Đến lúc dùng sữa tắm mới nhớ bông tắm đã để ở ngoài , Thẩm Thu Minh toàn thân đều là nước nên không muốn làm ướt sàn nhà , đành đổ ra tay chút ít, trực tiếp lấy tay xoa loạn lên thân.

Chụp quảng cáo?

Thẩm Thu Minh nhếch miệng cười, nếu như nhờ đó có thể tiến vào giới giải trí, nói không chừng đây là biện pháp tốt nhất tìm được cha ruột.

Nhân sinh trên đời, ngay cả cha mẹ là ai đều không rõ, còn sống có nghĩa gì ?

Nếu Thẩm Tịnh Tương không muốn nói, Thẩm Thu Minh liền tự mình đi tìm, đó dường như là mục tiêu phấn đấu của cậu , cậu sẽ hưởng thụ quá trình tìm kiếm.

Về phần nói cho Thẩm Tịnh Tương hay không , Thẩm Thu Minh đóng vờ nước, gãi gãi mái tóc ẩm ướt, quyết định không nói.

2. Chương 2: Lần Đầu Tiên Gặp Gỡ Thời Mặc

Thời điểm Thẩm Thu Minh đến Tự Tinh Giải Trí, Thôi Tiệp đã đợi thật lâu.

“Đây là tư liệu quảng cáo, cậu xem xem có vấn đề gì không nhé.”

Thẩm Thu Minh qua loa lật xem, là một nhãn hiệu rất có danh tiếng, quảng cáo trên Tivi là do Thời Mặc biểu diễn. Cậu và những người khác phụ trách quảng cáo in ấn với phong cách bất đồng. Dù sao phạm vi người tiêu thụ càng rộng, doanh nghiệp mới đạt được lợi nhuận lớn nhất.

Thấy tên Thời Mặc danh, Thẩm Thu Minh kinh ngạc nho nhỏ một chút, bất quá bọn cậu công tác bất đồng, chắc hẳn không cùng xuất hiện quá nhiều . Nghĩ như vậy thì lại có một chút thất vọng be bé , dù sao thiên vương siêu sao, Thẩm Thu Minh chỉ xem qua từ trên TV.

Khép lại cặp văn kiện, Thẩm Thu Minh biểu lộ bản thân mình không có vấn đề gì, cậu thậm chí không có chú ý thù lao là bao nhiêu.

“Thời gian chụp hình đã định rồi à ?”

Thôi Tiệp đưa ra hợp đồng đã chuẩn bị rất tốt từ trước đó cho cậu “Ngay mai đây , địa điểm là một biệt thự chuyên dùng để chụp ảnh thuộc về công ty, để tôi ghi lại địa chỉ cho cậu , nhớ rõ , chớ tới trễ.”

“Không có vấn đề.” Thẩm Thu Minh ký xong hợp đồng, Thôi Tiệp đưa lại một ly cà phê.

Thẩm Thu Minh bưng cái chén, vừa uống vừa đồng thời nghiêng mắt nhìn khắp văn phòng, một mặt là dát kính thủy tinh , ba mặt tường, trong đó có một mặt hấp dẫn ánh nhìn của Thẩm Thu Minh nhất.

Trên tất cả vách tường treo đầy ảnh chụp lớn nhỏ, minh tinh, người đại diện, Thẩm Thu Minh biết , Thẩm Thu Minh không biết , đủ sắc đủ dạng , người nào cũng có.

“Thẩm Thu Minh chụp xong quảng cáo thì kí kết với tôi nhé.” Thanh âm Thôi Tiệp đột nhiên từ bên người vang lên , Thẩm Thu Minh bị dọa sợ nhảy dựng.

“Được .”

Thôi Tiệp nói:“Cậu không hỏi là sẽ kí cái gì sao ?”

“Ừm, vậy giờ tôi hỏi đi.” Thẩm Thu Minh đem chén cà phê đặt ở trên bàn trà , xoay người nói “Xin hỏi Thôi đại nhân nha , muốn tôi kí cái gì?”

Thôi Tiệp nở nụ cười “Chưa nghĩ ra, quảng cáo, phim, kịch truyền hình, ra album, cái gì cũng được.” Thu liễm tiểu dung, Thôi Tiệp biểu lộ nghiêm túc , nói “Tôi muốn nâng cậu lên thành ngôi sao .”

Thôi Tiệp đã nghe Thẩm Thu Minh hát, âm sắc rất tốt, ngoại hình cũng coi như thượng thừa, uyển chuyển mà mạnh mẽ , người như vậy rất dễ nổi tiếng, nhưng Thôi Tiệp không muốn tạo ra một minh tinh thần tượng là phù dung sớm nở tối tàn, hẳn muốn chính là người có thể nổi tiếng vô hạn , cùng thiên vương Thời Mặc sánh vai, hoặc là vượt qua Thời Mặc . Hẳn muốn chứng minh với Bánh Đông Lai năng lực của mình, người đại diện vàng , hẳn cũng có thể làm được.

Thẩm Thu Minh cũng muốn nổi tiếng , mục đích mặc dù bất đồng, nhưng hai người không mưu mà hợp, có sao mà không làm?

Lúc rời đi Tự Tinh , Thẩm Thu Minh còn đang vì quần áo mà âu sầu , sau lại nghĩ, bản thân mình chụp chính là quảng cáo quần lót, đến lúc đó chỉ cần cởi hết quần áo rồi mặc lên đồ do bên công ty đưa cho rồi chụp hình, hà tất phiền thần.

So ra với một cô nương lần đầu lên kiệu hoa cũng có phần giống, Thẩm Thu Minh phát hiện mình quá lo lắng. Lúc về đến nhà liền ngã giường nằm ngủ, đợi đến khi Thẩm Tịnh Tương làm xong cơm tối rồi lên gọi cậu rời giường, Thẩm Thu Minh mới mơ mơ màng màng ăn cơm, đeo Ghi-ta trên lưng, hướng “Sắc Độ” đi đến.

Vẫn phải đi làm thôi, vạn nhất Thôi Tiệp chỉ nói giỡn, vì một câu đã buông tha cho công việc hiện tại của mình thì thật sự không đáng, Thẩm Thu Minh tuy muốn tìm thấy ba ba, nhưng sinh tồn phải đặt ở vị trí đệ nhất.

Thẩm Thu Minh vào học trong trường nghệ thuật mới cùng Thẩm Tịnh Tương dọn tới thành phố này, ở cũng không được vài năm, đối với địa chỉ biệt thự trên tờ giấy thì rất xa lạ, mất thấy thời gian cũng sắp đến, Thẩm Thu Minh đành phải gọi xe.

Xe taxi đứng ở ngoại thành, Thẩm Thu Minh trả tiền xuống xe, cổng chính của biệt thự khép hờ, ngăn không được thanh âm của người nào đó bên trong.

Ai vậy nhỉ? Cái giọng cũng thật cao, cùng mấy người bán hàng rong cũng chẳng kém nhiều.

Thẩm Thu Minh đẩy cửa ra, đầu tiên nhìn qua liền thấy một người đứng lên trên ghế đặt ở giữa phòng khách, trên đầu người kia đội ngược một cái mũ hip-hop, mặc một cái áo T-shirt màu đen ống dài, một tay chống nạnh một tay chỉ huy người đang dọn dẹp “Trong này trong này, cậu ngu ngốc à, bên trái! Ờ, cậu không phân biệt được phương hướng à?”

Thẳng đến khi người nọ thỏa mãn, người nọ mới nhảy xuống ghế, động tác linh hoạt, hiển nhiên thường xuyên chỉ huy như vậy.

Người nọ cũng nhìn thấy Thẩm Thu Minh, lấy ra một điều thuốc, kẹp ở trên tay “Cậu là ai?”

Thẩm Thu Minh nhìn cái cầm đầy râu ria của gã, ghen cười nói: “Thôi Tiệp kêu tôi tới đây chụp quảng cáo.”

“Thẩm Thu Minh?” Gã hưng hăng hít một hơi khói “Phòng tắm ở tay trái lầu hai, tắm rửa trước, sau đó xuống tìm người trang điểm.”

Thẩm Thu Minh không biết gã là ai, cũng không nhìn thấy Thôi Tiệp, nếu người nọ đã biết tên của mình, nghe gã nói chắc cũng không sai đâu.

Bên người lục tục có người đi qua, Thẩm Thu Minh không hề nhận ra ai, nghĩ rằng người chụp xong rồi đi, nhếch miệng hướng lầu hai đi đến.

Đẩy ra cửa phòng tắm, bên trong nhiệt khí còn chưa tán đi, Thẩm Thu Minh nhìn nhìn, trống rỗng, không có một người.

Kỳ quái, những người mẫu khác đâu?

Nước nóng utor từ đỉnh đầu trút xuống, Thẩm Thu Minh khẽ vuốt lên thân thể của mình, vuốt dần xuống rồi lại cầm lấy âm hành (Cái xxx) của mình, vốn đơn thuần muốn làm vệ sinh, nhưng đột nhiên lại cảm thấy cứng ngắc, nước chảy hóa thân thành bọt trơn tốt nhất, Thẩm Thu Minh nhắm mắt ngửa đầu đỡ lấy tường, trong đầu hiện ra gương mặt cường tráng cương nghị của Thời Mặc, động tác trong tay càng thêm nhanh hơn.

Thẩm Thu Minh mới thấy Thời Mặc qua TV, đó là điều không sai.

Cũng giống như nam nhân tính hướng bình thường sẽ đối với thân hình nóng bỏng của một mỹ nữ mà tơ tưởng.

Cơ ngực căng đầy, màu lúa mạch, phi thường có lực dụ hoặc. Bởi vì phần eo lực lưỡng, cơ bắp sau lưng cũng căng đầy thẳng vuốt, lộ ra cả người dẻo dai mười phần, mị lực vô hạn. Chưa từng ***y nhưng lại càng làm cho người mê muội.

Thẩm Thu Minh miệng đắng lưỡi khô, liếm lấy môi dưới, đại não đang kêu gào, thân thể đang làm cản.

Lúc dịch thể bạch trọc phá tan tầng tầng giam cầm phun ra, trong đầu Thẩm Thu Minh một mảnh trống rỗng , tất cả cảm quan đều bị sảng khoái chiếm đoạt.

Nếu có thể nhìn thấy Thời Mặc thì tốt rồi, dư âm như thủy triều dâng cao lại hạ xuống dần dần lắng lại , Thẩm Thu Minh gãi gãi lỗ tai, nhớ tới kể từ lần đầu tiên khi cậu biết mình đối với đàn ông sinh ra dục vọng tới giờ , đối tượng ý *** của cậu cũng chỉ có Thời Mặc mà thôi.

Thẩm Thu Minh lau sạch sẽ bản thân, đợi đến khi phải mặc quần áo mới nhớ tới, hoàn toàn không ai cho cậu quần lót.

Cậu nhìn quét một vòng, phát hiện bên cạnh mặt bồn có một cái tủ thấp nhỏ, bên trong chỉ có khăn tắm, Thẩm Thu Minh đành phải dùng khăn tắm bao lấy nửa người dưới của mình, đi xuống lầu hỏi thăm.

Phía dưới khăn tắm trống rỗng , lúc xuống lầu Thẩm Thu Minh thậm chí không dám bước đi nhanh, sợ khăn tắm rơi xuống, dưới lầu cả trai lẫn gái nhiều người như vậy, không mắc cỡ mới là lạ .

Nam nhân râu ria đang cùng một nam nhân khác nói chuyện, mà nam nhân kia đưa lưng về phía Thẩm Thu Minh, một tay cầm lấy khăn tắm, tay kia cầm điều thuốc rũ xuống tại bên cạnh chân, ngẫu nhiên hít một ngụm, rồi lại buông.

Cảm giác quen thuộc tràn lên não , Thẩm Thu Minh nhất thời nghĩ không ra, xuống lầu đồng thời chăm chú mà nhìn chăm chăm vào phía sau lưng rắn chắc của nam nhân .

Gaffer(1) là người chú ý tới Thẩm Thu Minh đầu tiên , y huýt sáo một tiếng, đem ngọn đèn rọi sang phía cầu thang , chặc chặc hai tiếng, mê đắm mà chăm chăm nhìn cậu .

Cường quang làm cho Thẩm Thu Minh vô thức giơ lên một tay che khuất mắt, đi đến bên phía có ánh sáng yếu hơn , híp mắt dò đường.

“Rời ánh sáng của anh đi , cẩn thận mình chủ từ trên lầu lặn xuống.” Nam nhân râu ria nhắm ngay cái móng tên gaffer mà đá một cái , ánh sáng mãnh liệt cũng chênh vênh rời đi

Minh chủ?

Danh xưng kì quái làm cho nam nhân đang xoay lưng với cậu quay lại, muốn tìm tòi đến tận cùng.

Nhẹ nhàng thở ra , Thẩm Thu Minh vừa vặn cũng thả tay xuống, hai người tầm mắt đụng vào nhau, Thẩm Thu Minh lần nữa hít vào một luồng khí lạnh.

Trời ạ, Thời Mặc!

Thẩm Thu Minh không biết mình đi kiểu nào mà lết được tới trước mặt hai người kia đầu thuốc lá màu đỏ lửa rõ ràng còn đang cách vài mét nay đã tới tận ngay trước mắt...

“Hút không ?” Thời Mặc nhả một ít khói ra, không đợi đối phương trả lời, đã phun khê một ngụm khói lên trên mặt Thẩm Thu Minh, làm cho cậu ho khan không ngừng .

Thẩm Thu Minh che miệng, nhìn hằm hằm Thời Mặc, Thời Mặc đột nhiên cười ha ha, tay khê chuyển, thuốc lá đã cắm ở trong miệng Thẩm Thu Minh “Muốn hút thì cho cậu đấy , Doãn Chấn cho, vừa vặn tôi không thích hút thuốc.”

“Cái gì gọi là tôi đưa cho anh , anh không thích hút á hả ?” Nam nhân râu ria, hay còn gọi là Doãn Chấn , móc ra hộp thuốc lá trong túi áo, trên không trung quơ quơ “Tôi vừa mua gấu mèo!”

“So với thuốc , gấu mèo trong vườn thú càng đáng yêu hơn ” Thời Mặc ôn hòa mà cười hỏi “Cậu thấy sao ?”

Sau khi hít vào một hơi khói , theo thực quản tiến vào trong phổi, sau đó là hương vị Thời Mặc, tại trong phổi bồi hồi, thật lâu không thể tán đi, Thẩm Thu Minh đặt xuống điều thuốc , ôn hòa cười hồi đáp “So với gấu mèo trong vườn thú , tôi càng muốn nhìn thiên vương siêu sao giả gấu mèo .”

Thời Mặc sững sốt một chút, sau một lát, lại chột cười , nghe được tiếng cười cùng tiếng nói ở gần đó.

“Lá gan không nhỏ, cũng dám giỡn với tôi.” Thời Mặc thô lỗ vuốt vuốt đầu Thẩm Thu Minh, bắt quá từ thanh âm của anh , tựa hồ tâm tình cũng không tồi .

Mấy người bên kia cũng đã được đám chuyên viên hóa trang xong hết , còn thiếu mỗi hai người Thời Mặc cùng Thẩm Thu Minh.

Thời Mặc véo cái mông đang ngạo nghễ vươn lên của Thẩm Thu Minh “Đi vào phòng thay quần lót với tôi đi , sau đó rồi đi chụp hình .”

Thẩm Thu Minh khấn trương căng thẳng, lặng yên không lên tiếng theo sát ở sau lưng Thời Mặc, bên mông bị véo qua nóng rực như bị phồng , trái tim cũng bất an đập lên.

Chờ mong lớn hơn sợ hãi.

Trong phòng thay quần áo, trên mỗi quần lót khác nhau đều dán tên người mẫu, Thẩm Thu Minh tìm được cái của mình, còn đang do dự muốn hay không ở trước mặt Thời Mặc cởi khăn tắm ra, gương mặt liền thấy bóng lưng Thời Mặc trần truồng, đảo tam giác thực rất hoàn mỹ, thu hút ánh nhìn người khác nhất là cặp mông.

Thật là một nam nhân muốn mạng người mà , Thẩm Thu Minh nuốt nuốt nước miếng.

Thời Mặc đổi xong quần lót liền xoay người, Thẩm Thu Minh cuống quýt quay lưng đi, thẳng đến khi Thời Mặc đi ra ngoài, cậu mới bắt đầu động tác, ẩn ẩn có chút thất vọng, nơi bị Thời Mặc véo qua đã không còn đau , chính là cái cảm giác nóng rực vẫn lưu lại trên làn da , vốn tưởng rằng sau khi đi vào sẽ phát sinh chuyện gì đó , không nghĩ tới ngay cả một câu cũng không nói.

Thời Mặc à Thời Mặc..... nắm ngón tay Thẩm Thu Minh bôi tóc, lau mặt cùng theo ra ngoài.

1. Gaffer, người chịu trách nhiệm cho việc thiết kế và tiến hành phương án đặt đèn đã được định ra

3. Chương 3: Hiện Trường Chụp Hình

Chụp quảng cáo có thêm Thẩm Thu Minh là tổng cộng năm người, sau khi tạo thành tổ chụp xong , Doãn Chấn kêu bọn họ tiến hành chụp lần lượt từng người.

Lại nói tiếp , Doãn Chấn thật khiến Thẩm Thu Minh lắp bắp kinh hãi, lúc đầu tưởng rằng gã chỉ phụ trách đạo cụ , không nghĩ tới râu ria xồm xàm như gã lại là thợ chụp ảnh, nghe nói còn là thợ chụp ảnh nổi tiếng .

Thẩm Thu Minh nhìn những người khác thuần thục bày ra đủ loại tư thế bất đồng trước máy ảnh , Doãn Chấn ngẫu nhiên chỉ điểm hai câu, sau đó là để những người mẫu tùy ý , gã chỉ phụ trách chụp hình.

Thẩm Thu Minh là người thứ ba lên sân khấu , từ nhỏ đến lớn cậu đều rất ít chụp ảnh, trong nhà ngoại trừ ảnh chụp hồ sơ thì chẳng còn ảnh nào khác, vừa rồi khi chụp ảnh chung, còn có thể cứng ngắc đứng ở trong góc khó nhìn thấy mà giấu mình, mà bây giờ một mình phơi bày trước ống kính , điều này làm cho cậu cảm thấy vô thức , ngay cả cười cũng không nổi.

Doãn Chấn vốn cũng chỉ cậu mấy câu, về sau hoàn toàn bị động tác tứ chi cứng ngắc của Thẩm Thu Minh đánh bại, sau rồi để cậu đứng nhìn người ta chụp trước , học thêm nhiều một chút, sẽ chụp cậu cuối cùng.

Ba người mẫu khác thấy Thẩm Thu Minh bị chửi, có hả hê , có vùng trộm nhìn, có trực tiếp hèn mọn cười nhạo.

“Thiết , không biết đã cùng ai ngủ, cứng ngạnh như thế , loại người này thì chỉ có mỗi khuôn mặt là có thể gặp người .”

Thẩm Thu Minh tầm mắt xẹt qua bọn họ, thủy ba bất hưng(1) , nói xấu nhiều chuyện trên thân người khác, bọn họ thích nói như thế nào tùy bọn họ đi. Cùng với cùng những người kia cãi cò, không bằng đứng xem Thời Mặc biểu diễn .

Đúng vậy, xem Thời Mặc chụp ảnh giống như thưởng thức một hồi biểu diễn.

Thẩm Thu Minh không thể không lần nữa cảm khái, giữa người và người có cách biệt một trời một vực nha , đồng dạng là đứng bất động ở nơi đó, Thời Mặc có thể tỏa mát ra khí tràng cường đại, làm cho mục quang người ta rơi vào trên người anh không thể rời đi.

Khi anh ngồi ở trên ghế sa lon, hai chân vênh lên bàn trà, quay đầu đi chỉ lộ ra một bên mặt, vốn nên là một mặt an tĩnh cùng an toàn nhất, lại làm cho người cảm thấy đó là một đầu báo chờ đợi vô mồi, chỉ cần thực vật hơi chút buông lỏng, một giây sau cũng sẽ bị Thời Mặc cắn cổ, cắn đứt mạch máu.

Doãn Chấn nâng máy ảnh theo động tác Thời Mặc biến hóa mà không ngừng dè xuống cửa chớp, Thời Mặc như là trong lúc vô tình nghe được tiếng vang, chẳng hề để ý mà nhắm ngay phương hướng máy ảnh nhìn thoảng qua, hết thấy động tác đều thật tự nhiên như vậy.

Biểu tình lười biếng, ánh mắt sắc bén cùng một chỗ với nhu hòa, Thẩm Thu Minh đứng ở phía sau Doãn Chấn cảm thấy hô hấp trì trệ, không tự chủ được bảo vệ cổ của mình, từng ngậm từng ngậm hít vào không khí.

Chỉ trong chớp mắt, Thẩm Thu Minh đã cho rằng bản thân thành con mồi của Thời Mặc.

Người nam nhân này thật là đáng sợ, cậu xoay người đi đến trước bệ cửa sổ, gió theo khe hở của cánh cửa thổi tạt vào, đánh vào trên người, loại cảm giác sắp thở không nổi dần dần tiêu tán, bởi vì khăn trương cao độ mà thân thể căng thẳng cũng bắt đầu buông lỏng.

Ánh tà dương lúc trời về chiều từ từ buông xuống, ánh sáng nhàn nhạt màu cam chiếu khắp nửa mặt đất, đây là buổi chiều cuối xuân hiem hơi mới có ánh tà dương, tiếc nuối cho mùa xuân trôi qua rồi lại chờ mong hạ đến.

Thẩm Thu Minh cách cửa sổ thủy tinh nhìn mặt trời nho nhỏ phía xa, mặt trời như viên bi lớn mà bọn trẻ con hay chơi, cậu giơ tay lên duỗi ra hai ngón tay, dựa vào cửa sổ thủy tinh tìm dấu vết mặt trời, thật vất vả đem mặt trời vẽ tại đầu ngón tay, lộ ra biểu tình vui sướng như thưởng thức mỗi khi ‘bắt’ được mặt trời.

Thẩm Tịnh Tương mười sáu tuổi sinh ra Thẩm Thu Minh, bà lớn lên trong cô nhi viện, không cha không mẹ, lẻ loi một mình mang theo Thẩm Thu Minh trải qua khó khăn này chồng lên khó khăn kia. Thẩm Thu Minh không có đồ chơi, bởi vì mua không nổi, cậu cũng không có bạn bè, bởi vì người khác đều biết cậu là đã hài tử không có ba ba, không nguyện ý chơi cùng cậu.

Cái việc tự chơi rồi tự vui này, Thẩm Thu Minh từ nhỏ đã quen, mặt trời suy cho cùng cũng chỉ giống như là một món đồ chơi trong đồng đồ chơi xa xỉ mà cậu không bao giờ có thể mua được mà thôi.

Thẩm Thu Minh ở bên cạnh chơi hăng say, vừa chấm dứt chụp hình, Thời Mặc quay lại thấy tư thế của cậu đứng tựa bên cửa sổ, một tay chống bệ cửa sổ, một tay bắt lấy mặt trời, cái móng tròn theo động tác trên tay mà nhếch lên, muốn bao nhiêu mê người thì có bấy nhiêu mê người.

Anh ở bên miệng dựng thẳng ngón trỏ, làm cho mọi người dừng nói chuyện, lại lấy đi máy ảnh trên tay Doãn Chấn, biến hóa góc độ với Thẩm Thu Minh mà chụp liên tiếp.

Đại khái là quá mức an tĩnh, hoặc là tiếng tanh tánh của máy ảnh quá mức nhiều, Thẩm Thu Minh tò mò nghiêng đầu sang chỗ khác, nụ cười nơi khóe miệng còn chưa tắt, chống lại máy ảnh của Thời Mặc, phát hiện tất cả mọi người đang nhìn mình, con mắt nhìn qua tin tức còn chưa truyền đạt đến đại não, Thẩm Thu Minh có chút mờ mịt, thẳng đến khi cậu trừng mắt nhìn, nhìn Thời Mặc vẫn như cũ chụp mình, lúc này mới kịp phản ứng, mà thân thể lập tức cứng ngắc.

Thời Mặc hiển nhiên cũng phát hiện điểm ấy, anh đành chỉ chụp ảnh, đem máy ảnh trả lại cho Doãn Chấn “Cậu ta không cần chụp lại, chọn từ chỗ tôi mới chụp.”

Về sau Thẩm Thu Minh mới biết được, Thời Mặc từng học qua nghề chụp ảnh, mà kỹ thuật của anh không thua Doãn Chấn mấy may nào.

Doãn Chấn tiếp nhận máy ảnh, lật xem ảnh Thời Mặc mới chụp vừa rồi, không khỏi lú lẫm, gã đây là muốn chụp quảng cáo quần lót, còn anh đây là chụp hoa hoa công tử của tạp chí gay đi, Thẩm Thu Minh vốn đã có cặp móng đẹp mắt nay lại càng thêm tình sắc, lão tiểu tử kia lúc chụp phóng chừng chỉ muốn cắm vào nó thôi a.

“Tới đây đi, chụp mấy cái ảnh tập thể rồi kết thúc nào.” Doãn Chấn chỉnh lại máy ảnh, người chỉnh đèn điều chỉnh ánh sáng phối hợp, có người mẫu đi trang điểm lại, Thẩm Thu Minh đóng cửa sổ liền định đi qua.

“Đừng đóng !” thanh âm Thời Mặc đột nhiên vang lên, Thẩm Thu Minh phát hiện anh tựa hồ đang nhìn thoảng qua chỗ cửa chính , cũng nhìn lại theo, cửa đóng rất chặt , cũng không còn người gõ cửa, cậu không hiểu hàm nghĩa của câu Thời Mặc nói , bất quá thiên vương đã điểm danh không cho đóng cửa sổ, cậu cũng chỉ có nghe lời phần.

Thu thập lại mấy thứ linh tinh , Thẩm Thu Minh núp ở chỗ góc chụp lúc đầu, nghĩ nhanh nhanh chụp xong rồi rời đi , không có nghĩ rằng Thời Mặc lại chỉ vào cậu , gọi :“Cậu, tới đây.”

Thẩm Thu Minh chỉ chỉ chính mình, Thời Mặc gật đầu.

Bất đắc dĩ, Thẩm Thu Minh đành phải đi qua, ngồi ở trên ghế sa lon do Thời Mặc chỉ định. Những người khác không biết Thời Mặc muốn làm cái gì, Doãn Chấn nhận thức Thời Mặc năm sáu năm, gã tin tưởng Thời Mặc quyết định, vậy tay, kêu ba người mẫu còn lại đi tới phía sau chờ mình . Nội tâm đầy mong chờ , Thời Mặc làm sao có thể làm cho mình chủ cứng ngắc tự nhiên trở lại đây ha.

Thời Mặc nâng cằm Thẩm Thu Minh dò xét nhìn vài vòng , ra lệnh:“Nằm xuống.”

Thẩm Thu Minh vốn định gối lên tay vịn sofa, nhưng khổ nổi độ cao của nó lớn quá , cậu chỉ có thể nằm thẳng, chính là chân lại không có nơi để gác, đành phải gác lên rìa sofa.

Nhắc tới cũng khéo , Thẩm Thu Minh thân cao vừa đúng chiều dài sofa, bởi vì chân nhếch lên, càng thêm nổi bật phần hông, cậu vốn không mập, xương hông dưới sự bao bọc của quần lót càng hết sức rõ ràng.

Hiệu quả hoàn mỹ đến không tưởng được, Thời Mặc hướng về phía Doãn Chấn nháy mắt, sau đó cùng Thẩm Thu Minh nói chuyện phiếm “Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi mốt.”

“Thôi Tiếp đề cử cậu tới à ?”

“Ừm.”

“Tự Tinh muốn ký hợp đồng với cậu sao ?”

Sofa mềm mại cộng thêm ngữ điệu nhu hòa của Thời Mặc làm cho người ta buồn ngủ, Thẩm Thu Minh ngáp một cái rồi lim dim trả lời “Nói chung thì , anh ấy nói đợi sau khi chụp quảng cáo rồi bàn lại .” Cậu thậm chí quên hiện tại đang ở chỗ chụp ảnh.

Thời Mặc cùng cậu nói chuyện cũng chỉ vì muốn cậu buông lỏng , mục đích thì đã đạt đến, chính là đường như có chút quá mức, tiểu gia hỏa này hình như muốn ngủ rồi . Anh che mắt Thẩm Thu Minh “Nhắm lại, đầu quay về bên phải, kêu cậu mở mắt được mở đây nhé.”

Thẩm Thu Minh hiểu kỳ hành động kế tiếp của Thời Mặc, ngoan ngoãn quẹo phải, nghĩ rằng chắc mở mắt ra sẽ nhìn thấy cửa sổ , cũng không hiểu như thế thì có gì cần nhìn đâu , cậu lại đem Doãn Chấn cùng một đám nhân viên công tác đều quên hết.

Tay Thời Mặc đi theo động tác của cậu mà di động, nhưng không có rời đi mắt Thẩm Thu Minh, anh thối lui đến bàn trà mà đầu của Thẩm Thu Minh hướng tới, trước khi buông tay đặc biệt cảnh cáo cậu :“Không cho phép mở mắt!” Sau đó giơ chân lên dẫm trên bàn trà, đưa lưng về phía máy ảnh , hạ lệnh “Mở mắt.”

Mở mắt có hai tầng ý nghĩa , đồng thời cùng lúc Thẩm Thu Minh mở ra, Doãn Chấn dè xuống cửa chớp.

Trong màn ảnh, hoàng đế cao cao tại thượng, bao quát thần tử của anh, mọi người nhìn không thấy nét mặt của anh, nhưng không cách nào bỏ qua uy nghiêm của nó, mà thần tử của anh cũng đã ở ngẩng đầu nhìn hoàng đế chí cao vô thượng của mình .

Sợ hãi? Kinh ngạc? Còn là cái gì?

Trong cặp mắt kia bao hàm quá nhiều, không có cách nào đọc hiểu toàn bộ.

Thẩm Thu Minh không có chú ý tới tiếng cửa chớp, theo góc độ của cậu, nhìn qua vừa vặn là Thời Mặc , âm hành trong quần lót còn chưa thức tỉnh, phình , Thẩm Thu Minh trong đầu chỉ có một đạo thanh âm kêu gào qua lại.

Lột anh , liếm anh, làm cho anh hưng hăng mà xỏ xuyên qua mình.

Chỉ là nghĩ thôi, thứ kia cũng đã không bị khống chế mà bắt đầu đột nhiên nâng lên.

Theo góc độ Doãn Chấn là một bức tranh cảnh như thế này — nam nhân cường tráng chỉ mặc quần lót đưa lưng về phía màn ảnh, phía sau anh là Thẩm Thu Minh vẽ mặt kinh ngạc, tầm mắt anh không khỏi tự mãn dời xuống theo đường cong thân thể Thẩm Thu Minh, lướt qua nhũ đầu run rẩy, cuối cùng dừng lại ở trên quần lót của cậu . Nếu nhắm mắt lại hồi tưởng dư vị, đầu óc lưu lại chỉ có cặp mông rắn chắc của nam nhân, cùng biểu cảm của Thẩm Thu Minh mang theo kinh ngạc, thêm vào động tác hơi nâng lên của cậu mà lộ ra quần lót màu trắng .

Doãn Chấn không thể không thừa nhận, Thời Mặc thiết kế hình ảnh thì tình sắc hơn hết thấy, nhưng điều này lại càng bắt mắt , làm cho không người nào có thể quên.

Thẳng đến khi tiếng huýt sáo của những người khác vang lên, bóng người mơ hồ trong tầm mắt của Thẩm Thu Minh mới rõ ràng hơn , rõ ràng đều ở cùng một phương hướng, vậy mà vừa rồi lại chỉ thấy mình Thời Mặc.

Nam nhân chết tiệt, làm cho cậu quên mất đây là nơi chụp quảng cáo, Thời Mặc chết tiệt, làm hại âm hành của cậu vừa cứng vừa đau.

Thời Mặc đối Doãn Chấn làm một thế OK bằng tay, dùng chân đè xuống nơi đang cứng lên của Thẩm Thu Minh “Nó rất hưng phấn.”

Mặt Thẩm Thu Minh lập tức hồng thắm, khom người, hướng phòng tắm lầu hai chạy tới, rồi lại cảm thấy không duyên không có để cho người ta nhìn thấy rồi chê cười , nên đặc biệt lúc chạy qua còn thổi vào tai Thời Mặc một câu , sau đó khiêu khích mà nhướn lông mày với anh, lần nữa hướng phòng tắm đi đến.

Thời Mặc xoa xoa vành tai, nở nụ cười.

“Bởi vì nó rất thích anh .”

Nghé con mới sinh , dám khiêu khích lão hổ tiến tới .

Ba người mẫu còn lại vừa tức lại hâm mộ, đợi cho Thẩm Thu Minh lần nữa đi xuống , mới hừ lạnh rồi đi qua chụp ảnh.

Thẩm Thu Minh đứng ở phía ngoài cùng như cũ, sắc mặt đỏ bừng , ánh mắt lại nóng lên.

—

Chú thích

Thủy ba bất hưng Không có rung động cùng sóng gợn. Hình dung thập phần bình tĩnh.

4. Chương 4: Lời Nói Dối

Công việc chụp ảnh chấm dứt thì bên ngoài đã là một mảnh tối đen , Thẩm Thu Minh không khỏi may mắn bản thân đã xin nghỉ phép với quản lý , nếu không vô cớ bỏ việc sẽ bị sa thải .

Đám người mẫu của công ty thay xong quần áo liền rời đi , Thẩm Thu Minh đứng ở vùng ngoại ô hoang vu, vừa tối lại lạnh . Bây giờ mới chỉ là se lạnh tháng ba , ấy thế mà cảm giác như vượt qua cái lạnh giá của mùa đông , Thẩm Thu Minh hai tay đút trong túi áo, trong miệng khe khẽ hát một bài hát không biết tên nào đó , hơi run rẩy bước đi..

Ở đây không có xe bus đi qua , trời tối rồi , ngay cả taxi cũng không có, thỉnh thoảng thấy một số đèn xe lác đác thì cũng là xe tư gia trong tiểu khu , nên tất nhiên không có khả năng để cho tên quý nghèo kiệt xác như cậu đi nhờ .

Thẩm Thu Minh cúi đầu, rụt cổ lại, hy vọng nhờ động tác này có thể giữ ấm, khóe mắt thoáng thấy chiếc xe màu đỏ lóe lên , tiếng lốp xe ma sát trên mặt đất cực chói tai , lại ở ban đêm yên tĩnh này thành ra hết sức rõ ràng, muốn cho người không chú ý cũng là điều khó khăn.

“Minh chủ lên xe đi !” Chiếc xe màu đỏ quen thuộc, giọng đàn ông quen thuộc, Thẩm Thu Minh giương mắt nhìn nhìn , Thôi Tiệp ghé vào cửa sổ, vẫy vẫy tay cùng cậu chào hỏi,

Lái xe vẫn là Bành Đông Lai, bất quá chỗ ngồi phía sau nhiều hơn một vị.

Thẩm Thu Minh đóng cửa xe, đối Thời Mặc nói “Hi” . Dựa nghiêng nửa thân lên trên cửa kính xe , xuyên qua cửa sổ ngắm cảnh đêm.

Thời Mặc nghiêng đầu, chăm chăm vào Thẩm Thu Minh nghiên cứu một hồi lâu, Thẩm Thu Minh từ trong kính thủy tinh của xe cũng thấy ánh mắt của anh , tầm mắt hai người đụng vào nhau, Thẩm Thu Minh lập tức dời đi .

Trình độ phốt lờ quá gọn gàng khiến Thời Mặc nhin không được, lập tức liền nở nụ cười, giọng anh mang theo chút đùa cợt , nói :“Thẩm Thu Minh, tôi cứ nghĩ cậu sẽ phải trừng tôi một cái cơ.”

Thẩm Thu Minh quay đầu lại , mờ mịt nói:“Dựa vào điều gì mà anh có cái suy nghĩ tự kỉ ấy thế ?”

“Cái này rất tự kỷ sao?” Thời Mặc nhún vai.

“Đương nhiên.” Thẩm Thu Minh nói như gặp chuyện lạ “Không có chuyện gì thì tôi trừng anh làm gì , lãng phí sức khỏe nha .”

“Ha ha ha, tôi tưởng là bởi vì câu nói lúc chụp ảnh mới này chứ.”

Thẩm Thu Minh vừa định trả đũa bằng cách nói rằng lúc chụp ảnh cậu nói rất nhiều ai biết anh nhớ câu nào , trong chớp mắt lại nhớ tới chính mình ghé vào bên tai Thời Mặc nói câu giống như câu dẫn kia , mặt thẳng lên trạng thái đồ bưng , giống như là ảo thuật vậy.

Ngay sau đó, Thời Mặc như nguyện được Thẩm Thu Minh trừng một cái.

Cũng không lâu lắm, xe thể thao ra khỏi ngoại thành , chạy nhanh trên đường cái, Bành Đông Lai vốn thủy chung im miệng không nói , bây giờ quét mắt qua kính chiếu hậu , nói:“Đến đâu thì dừng.” Rất rõ ràng là hỏi Thẩm Thu Minh .

Thẩm Thu Minh nói địa chỉ gia đình, tức giận mà nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn đáp lý với Thời Mặc. Qua ti vi, cậu cho rằng Thời Mặc là một người đàn ông cá tính, mỗi lần đều đối với anh có ý *** lại hoa si , nhìn thấy người thật, không nghĩ tới lại là một nam nhân ác thú mười phần đáng giận .

Đầu năm nay, nhìn người quả nhiên không thể nhìn bằng bề ngoài, trên TV càng không thể tin tưởng!

Thôi Tiệp một mực dựng thẳng lỗ tai nghe chuyện bát quái, đằng sau đột nhiên lại im bất , hần vội vàng xoay người lại hỏi :“Thẩm Thu Minh cậu đã nói gì thế ?”

“Không nói gì.”

“Tôi không tin đâu , nhị thiếu, mình chủ nói cái gì ?”

Thời Mặc ở trong nhà đứng hàng lão nhị , Thôi Tiệp, Bành Đông Lai cùng anh quen biết đã lâu, trừ trường hợp công khai hoặc hoàn cảnh đặc biệt ra thì đều gọi anh bằng biệt danh , nhị thiếu là một trong đồng biệt danh đó.

Thẩm Thu Minh cảnh giác nhìn thẳng Thời Mặc, vừa thấy Thời Mặc há mồm, ngay cả thanh âm còn chưa phát ra, đã bị cậu dùng tay che miệng lại .

Thôi Tiệp vô cùng hứng thú nhìn hai người bọn họ, hần vốn chỉ thuận miệng hỏi như vậy thôi , bây giờ lại đã bị phản ứng của Thẩm Thu Minh hấp dẫn khiến không hỏi thì toàn thân hần khó chịu.

Bành Đông Lai đã ở một bên xúi giục “Nếu không muốn nói thật , thì bịa ra một lời nói dối cho hần tin , bằng không chờ cậu đi rồi, Thôi Tiệp nổi danh là kẻ đồn ép người khác , hần nhất định sẽ từ trong miệng Thời Mặc cạy ra được đáp án mới thôi .”

Lời nói thật khẳng định không thể nói, ngăn ngắn mấy giây mà trong đầu Thẩm Thu Minh đã biên ra vài chục câu nói dối , lại nghĩ tới sau này, dựa vào quan hệ của bọn họ, hơn nữa Thời Mặc lại là ác thú , cuối

cùng khẳng định sẽ lừa không được, cùng với việc một mình cậu xấu mặt , không bằng kéo thêm người xuống nước, tính đến điều này, cậu vẫn còn lời chán .

Vì vậy Thẩm Thu Minh buông lỏng tay, thân mật ôm cổ Thời Mặc, muốn dựa đầu vào bả vai anh , kết quả bởi vì thân cao cùng khoảng cách, chỉ có thể đổi thành tựa lên đầu Thời Mặc , khoe miệng nâng lên , nụ cười kia, giảo hoạt đến hồ ly cũng theo không kịp.

“Hắn tán thưởng xích thốn của tôi , mà tôi chê cười xích thốn của hắn.” (Xích thốn = XXX. K giải thích thêm nhé :”>)

“Ha ha, mình chủ cậu đây là nhìn lầm rồi. Xích thốn chính là niềm tự hào của nhị thiếu đấy .”

“Anh thấy qua?”

“Chúng tôi đều thấy.” Thôi Tiệp huých cùi chỏ vào Bành Đông Lai “Đúng hay không?”

“Ừ.”

Đều thấy qua?

Đường truyền lên não bộ Thẩm Thu Minh cũng chưa phân tích được đó là cái dạng gì, vấn đề kỳ quái thì cứ hạ bút thành văn “Lúc đại thiên vương đóng phim cấp III hả ?”

Trong xe , tiếng cười đột nhiên ngừng, sau đó bộc phát tiếng cười càng lớn hơn .

Cả khuôn mặt Thời Mặc đen tới dọa người, Thôi Tiệp cười đến ngửa tới ngửa lui, lửa cháy đổ thêm dầu , nói:“Nhị thiếu, quay đầu lại cho tôi quan sát tý coi , không biết là AV hay là GV , ha ha ?”

Thời Mặc mở ra cửa sổ bên kia, gió nhẹ sù sù thổi, Thẩm Thu Minh rung mình một cái, lại gian nan nuốt nước miếng, tận mắt nhìn thấy biểu tình Thời Mặc biến hóa, cậu nghĩ lần này chính mình chết chắc rồi, bởi vì, Thời Mặc..... Nở nụ cười.

5. Chương 5: Chính Thức Ký Kết

Thẩm Thu Minh lần nữa nhận được điện thoại từ Thôi Tiệp là một tuần sau, trong điện thoại không tiện nói chuyện, ý chính là để cậu đi Tự Tình Giải Trí ký kết, thuận tiện trả tiền công quảng cáo quần lót hôm nọ.

Lúc mới chụp xong được hai ngày , Thẩm Thu Minh nghĩ đến nụ cười quỷ dị của Thời Mặc mà trong nội tâm vẫn còn thấy rờn rợn, sau đó ở trong TV nhìn thấy Thời Mặc, lại nghĩ rằng giữa hai người chắc cũng chẳng có mấy khi tiếp xúc nhiều nữa, liền chẳng hề để ý , tiếp tục ban ngày ngủ buổi tối đi làm .

Lúc Thôi Tiệp gọi điện thoại , Thẩm Thu Minh đang luyện hát , ôm đàn ghi-ta ngồi ở trên bệ cửa sổ, nhìn bầu trời xanh thẳm, hít lấy không khí cũng không tính là quá thanh mát.

Dãy số lạ lẫm khiến trực giác mỗi người đều nghĩ là kẻ lừa đảo gọi tới , chính là điện thoại vang lên thật lâu, Thẩm Thu Minh do dự thật lâu mới bắt máy, nghe được thanh âm Thôi Tiệp thúc giục, Thẩm Thu Minh mới nhớ lại.

A, còn có chuyện ký kết này nữa.

“Tôi không gọi điện thoại cho cậu thì cậu cũng không tự mình gọi tới sao ?” Thôi Tiệp đem mấy tấm hình trên tường gỡ xuống .

“Tôi quên lưu số của anh.”

“Không phải có danh thiếp sao ?” Mấy tấm ảnh trên tay ngày một nhiều, Thôi Tiệp đem điện thoại kẹp ở trên vai, tiếp tục gỡ hình xuống.

Thẩm Thu Minh gãi đầu “Quên ở trong túi quần, bị mẹ giặt sạch.”

Thôi Tiệp khẽ cười một tiếng “Minh chủ, nhìn không ra à nha , lớn như vậy còn ở cùng mẹ?”

“Không có biện pháp, tôi nghèo mà.”

“Sau khi kí kết, tôi tin không bao lâu cậu có thể có nhà mới.” Rốt cục gỡ xuống tất cả ảnh chụp, đặt bọn chúng ở trên bàn trà, Thôi Tiệp cầm điện thoại lui về phía sau vài bước, nhìn bí mật giấu ở dưới mấy tấm ảnh, cậu dẫn ra khóe miệng “Thẩm Thu Minh, cậu lập tức lần tới đây kí hợp đồng cho tôi !”

Lúc Thẩm Thu Minh lần nữa xuất hiện ở văn phòng Thôi Tiệp, trên mặt tường đã khôi phục nguyên dạng, Thôi Tiệp cầm bản hợp đồng đưa cho Thẩm Thu Minh, tiện thể đưa qua một tấm chỉ phiếu cho cậu.

“Đây là?” Thẩm Thu Minh cầm lấy, mặt sau tấm chỉ phiếu ghi tên cậu.

“Tiền công quảng cáo, cậu được nhận đó.” Đề cập tới chuyện làm ăn, Thôi Tiệp phá lệ nghiêm túc “Sau khi kí kết, tất cả thù lao của cậu sẽ được gửi vào trong thẻ này.”

Tiếp đó, Thôi Tiệp nêu ra một vài kế hoạch tương lai cho Thẩm Thu Minh, Thẩm Thu Minh hiểu biết lơ mơ, nên đành nói toàn quyền do Thôi Tiệp phụ trách, dù sao người đại diện là hắn, cậu chỉ cần phụ trách thể lực sống là tốt rồi.

Thôi Tiệp cười mắng “Để cậu làm nghệ sĩ chứ có để cậu làm cu li đâu.”

“Không phải đều giống nhau à? Cho dù là bánh từ trời rớt xuống, không phải cũng dùng miệng để ăn sao?”

“Đúng đúng, giống nhau, tôi phát hiện miệng lưỡi cậu mới thật không tồi đâu, hắn nên đi hát tấu nói(1) a.”

Thẩm Thu Minh nâng cằm lên nói: “VẬY anh cũng nên tính toán cho tôi phát triển ở lĩnh vực tấu nói đi.”

“Nếu thế thì thật có lỗi với khuôn mặt này của cậu rồi.”

“Nói như thế nào?”

“Lớn lên đẹp trai a.”

“Cáp? Lúc trước không phải bởi vì đường mũi tôi đẹp nên chọn tôi sao?”

“Mặt của cậu với đường mũi cậu đều đẹp mắt giống nhau.”

“Tôi có thể coi đó là anh đang khen tôi chứ?”

“Đương nhiên, vốn là khen cậu mà.”

Hai người cũng không muốn lăm nhăm vớ vẩn bởi còn muốn giả bộ như biểu tình đứng đắn, cuối cùng Thôi Tiệp ghen không tiếp tục được nên phá công, Thẩm Thu Minh cũng cười theo, cậu chỉ chỉ tường, hỏi: “Mấy tấm ảnh trên kia dường như không giống mấy hôm trước nhỉ.”

Thôi Tiệp thất kinh, tay run lên, suýt nữa thì làm đổ chén nước “Cái đó, nào có, cùng lần trước giống nhau mà.”

Thẩm Thu Minh chỉ vào một tấm hình, quay đầu hướng Thôi Tiệp nói: “Tôi nhớ tấm này treo ở nơi rất thuận nhìn, ngửa đầu là có thể thấy rồi.”

Thôi Tiệp cường tự trấn an, nói: “À, hôm trước có mấy tấm không may rơi xuống, tôi tùy tiện treo lại, phỏng chừng là có tấm bị nhầm.”

Vì để cho phản ứng của mình càng tự nhiên, Thôi Tiệp đặc biệt đến gần, mắt nhìn ảnh chụp. Tấm hình được Thẩm Thu Minh chỉ vào đúng là của Thời Mặc, trên tường hắn treo tất cả ảnh của những ngôi sao lớn nhỏ, người đại diện cùng nhân viên công tác, Thẩm Thu Minh hết lần này tới lần khác chỉ nhớ rõ Thời Mặc, điều này không khỏi làm cho cảnh linh trong đầu Thôi Tiệp rung vang.

Trước khi chưa kí kết, Thẩm Thu Minh vô luận làm cái gì đều cùng hắn không quan hệ, nhưng hiện tại đã ký kết, Thẩm Thu Minh chính là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của hắn, có thể làm cùng không thể làm, người đại diện là hắn hoàn toàn có nhiệm vụ nhắc nhở cậu.

“Chớ trêu chọc Thời Mặc.”

Thẩm Thu Minh ngoài ý vì Thôi Tiệp nói lời này, vô ý thức “Hả?” Một tiếng.

“Trong giới này có một số ít quy tắc , hần cậu cũng nghe nói rồi. Thời Mặc là minh tinh rất tốt , nhưng hần còn là thiếu đông gia của Tụ Tinh, trong đám người mới nổi của công ty , không ít kẻ đã bò lên giường hần .”

Ông chủ của Tụ Tinh Giải Trí họ Thời tên Mặc, là bác cả của Thời Mặc, mà cha Thời Mặc chết sớm, mẹ anh mang theo Thời Mặc còn chưa sinh ra tái hôn cùng anh trai duy nhất của chồng mình .

Vợ Thời Mặc mất vì khó sinh , để lại cho ông một đứa con trai, là anh khác cha khác mẹ của Thời Mặc – Thời Trầm , hiện tại tiếp nhận bệnh viện trên danh nghĩa của Thời gia, về sau Thời Mặc cùng mẹ Thời Mặc lại sinh ra Thời An , Thời An vừa tốt nghiệp đại học đã cùng đám nguyên lão trong nhà đi theo con đường kinh doanh ẩm thực.

Xưng hô nhị thiếu chính là từ đó mà ra.

Những chuyện này trên mấy tạp trí tuần san giải trí đã sớm tám nát rồi .

Thôi Tiệp thấy Thẩm Thu Minh suy nghĩ tới nhập thần, nhắc chân cho cậu một đá “Nghe tôi nói không ? Lần trước chụp quảng cáo, tôi thấy nhị thiếu đối với cậu cảm thấy rất hứng thú . Cậu trông chừng cho tốt cái mông của cậu , hần hạ thủ với không ít người mới đây, bất quá có điểm tốt là hần muốn người tình ta nguyện , cậu không nguyện ý, hần cũng sẽ không dùng danh nghĩa thiếu đông gia chèn ép cậu đâu.”

“Biết rõ biết rõ. Gấp cái gì? Tôi phản ứng chậm thế sao?” Thẩm Thu Minh vỗ vỗ bụi trên quần, lăm lăm “Bành Đông Lai thật không có nói sai, anh đúng là kẻ hối thúc chết người mà .”

Nhắc Tào Tháo , Tào Tháo tới liền , Thẩm Thu Minh vừa dứt lời, tiếng đập cửa vang lên, Thôi Tiệp đang chuẩn bị nói tiếp, Bành Đông Lai đã đẩy cửa mà vào .

“Hơn năm giờ rồi đây , đừng quên buổi tối có tụ hội.”

Thôi Tiệp xem đồng hồ, không phải chứ, sắp 5h30 rồi , cùng Thẩm Thu Minh nói chuyện đến suýt hỏng việc

“Các anh còn có việc, tôi đi trước.”

“Đừng đi , buổi tối công ty tổ chức tụ hội , cậu cũng đi đi ,để tiện làm quen với đám nghệ sĩ trong công ty .” Thôi Tiệp lắc lắc hợp đồng mà Thẩm Thu Minh vừa mới kí xong “Cậu hiện tại nói như thế nào cũng là một thành viên trong công ty, có nghĩa vụ tham gia hoạt động công ty tổ chức đó.”

“Trời ạ , buổi tối tôi còn muốn đi Sắc Độ.”

“Công việc kia cậu chưa thôi sao ?”

“Đại thiếu gia, tôi vẫn là người nghèo.”

“Cậu bây giờ là nghệ sĩ của công ty , không thể kiêm chức nha.”

Thẩm Thu Minh còn muốn cùng Thôi Tiệp lý luận, Bành Đông Lai gõ mặt đồng hồ , nói:“Có lời gì để lên xe nói, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian.” Hần là người rất đúng giờ, dù chỉ muộn một giây đồng hồ, người khác không nói gì nhưng Bành Đông Lai cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Thôi Tiệp một lần nữa cảm thấy đây là thảm họa, bị Bành Đông Lai trách cứ không có quan niệm thời gian.

Lái xe đương nhiên còn là Bành Đông Lai, Thẩm Thu Minh ngồi ở phía sau , ghế phụ là Thôi Tiệp, cuối cùng song phương đạt thành nhận thức chung – trước khi chính thức bắt tay vào làm trong công ty , Thẩm Thu Minh có thể tiếp tục hát ở Sắc Độ, một khi tiếp case, lập tức từ chức.

—

(1) Tấu nói : một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt

6. Chương 6: Đụng Phải Xuân Cung Sống

Tụ hội cử hành ở ngay tại biệt thự lần trước quay chụp quảng cáo quần lót , Thẩm Thu Minh suýt thì nhận không ra nơi cũ.

Tuy đã cuối xuân, nhưng ban ngày vẫn ngắn đến đáng thương , mới chỉ có sáu rưỡi , trời đã tờ mờ tối rồi , Thẩm Thu Minh đi từ xa đã thấy ánh đèn sáng rực ở biệt thự, xung quanh nó u tối ảm đạm khiến cả biệt thự như bỗng chốc biến thành một tòa thành thạch anh hoa lệ và xa xỉ, đặc biệt ở cửa ra vào còn đỗ rất nhiều xe thể thao, nhãn hiệu chủng loại đa dạng, cơ hồ có thể so sánh với triển lãm xe .

Kỹ thuật lái xe của Bành Đông Lai thành thạo đến mức có thể đem xe mình nhét vào giữa hai xe thể thao khác, sau khi Thôi Tiệp xuống xe liền sờ soạng cái Lamborghini màu vàng bên cạnh, lại huýt sáo một tiếng , chắc chắn nói:“Hôm nay không biết do cơn gió nào thổi , nhị thiếu lại đem Lamborghini ra khai trương , khoe của lại còn tao bao(1) , còn ngại giá trị cừu hận của mình chưa đủ cao sao ?”

Thẩm Thu Minh nghĩ, cái xe của Bành Đông Lai cũng vô cùng tao bao , sao không thấy Thôi Tiệp nói hần, bất quá lúc đi tới gần cửa biệt thự cũng quay đầu lại nhìn một cái, chỉ liếc thôi cũng phải công nhận quả thật là cái xe màu vàng của Thời Mặc rất chi nổi bật .

Bành Đông Lai cầm chìa khóa xe bỏ vào trong túi áo, nhìn đồng hồ rồi thúc giục:“Còn không mau mau một chút, cũng đã mấy giờ rồi .”

“Tật xấu thói tha.” Thôi Tiệp nói nhỏ, đẩy Thẩm Thu Minh một cái, để cậu đi ở phía trước.

Tụ hội còn chưa bắt đầu, ở lầu một là nơi cho đám phục vụ sinh bày thức ăn mang lên , chủ yếu là hình thức tiệc đứng kiểu Tây phương, mấy nghệ nhân đi tới sớm cũng cùng nhân viên công tác không phải tụ lại ở dưới lầu một nói chuyện thì là đi tới trong sân sau , ngọn đèn sáng ngời chiếu lên mặt nước khiến nước trong bể bơi càng trong suốt , liếc qua cũng thấy được gạch men trắng dưới đáy bể.

Ngẫu nhiên có người đi ngang qua bên người bọn họ, sau khi cùng Bành Đông Lai và Thôi Tiệp bắt chuyện, liền chỉ vào Thẩm Thu Minh hỏi “Vị này chính là?”

“Nghệ nhân mới kí hợp đồng với công ty đây , do tôi mang theo.” Thôi Tiệp không hề có ý tưởng mới nào mà luôn chỉ đáp lại một câu giống y chang nhau .

Lúc còn có hơn hai mươi mấy phút nữa thì bắt đầu , điện thoại của Bành Đông Lai đột nhiên vang lên, hần nhìn thoáng qua màn hình, đi đến trong góc an tĩnh nhận cuộc gọi.

Thôi Tiệp đứng cách đó không xa thấy hần nhíu mày, chờ hần tắt điện thoại liền lập tức đi qua “Đã xảy ra chuyện sao ?”

“Không đến mức.” Bành Đông Lai cúi đầu gọi điện thoại, hai người đi theo đều nghe được tiếng nói của tổng đài thông báo rằng máy bên kia đã tắt máy , Bành Đông Lai vỗ vỗ đầu, thở dài.

“Tìm nhị thiếu à?”

Bành Đông Lai gật gật đầu “Đại lão bản trễ máy bay, nên không kịp trở về mở màn, nên để nhị thiếu thay thế, khổ nỗi gọi điện cho hần không được, cũng chỉ có thể tìm người đại diện mà tôi mới kêu đi trông giữ hần thôi.”

Thôi Tiệp phì phì nở nụ cười, vẻ mặt tà ác “Tôi hiểu rồi , nhị thiếu hiện tại khẳng định vội vàng đấy à nha . Anh là không muốn quây rầy hần hay là không muốn xem xuân cung ?”

“Tôi không muốn xem người diễn xuân cung cùng hần thôi !” Nghĩ đến tên người nọ , Bành Đông Lai giận đến cả người đều nổi nóng .

“Đến nỗi thế sao ? Tưởng Hàn người ta làm gì đắc tội anh sao ?”

Bành Đông Lai hừ lạnh một tiếng “Chờ anh tận mắt nhìn thấy bộ dạng ngu xuẩn của hần sẽ hiểu thôi.”

Nói thật, Bành Đông Lai cùng Thôi Tiệp gặp được cái cảnh hiện trường nhị thiếu cùng người lẫn lộn trên giường cũng không phải một hồi hai hồi . Thời Mặc vốn là kẻ không biết tiết tháo, quen biết nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nghe nói qua nhị thiếu sẽ thực thích một người nào , nguyên do trong đó mọi người cũng

không tinh tường, chỉ mơ hồ biết rõ một ít, đại khái là có liên quan tới ba mẹ anh , không ai dám đi hỏi nhị thiếu. Không nói đến gia tộc sau lưng của anh làm cho người ta không dám trêu chọc, chỉ bằng nhị thiếu vốn là quán quân quyền anh cũng khiến người người sợ mất mặt, nếu để anh nổi giận lên a, thật không có người bình thường nào có thể thừa nhận.

Thẩm Thu Minh ngồi ở trên ghế sa lon chờ thật lâu, nhìn Bành Đông Lai cùng Thôi Tiệp càng trò chuyện càng hăng say, hiển nhiên có xu thế quên bém câu rồi, người không biết đất không quen, lại thêm đủ loại ánh nhìn của người khác, thật sự làm cho cậu không thoải mái, chờ hai người kia đi lại đây chẳng bằng chủ động đi tìm bọn họ.

“Đang nói chuyện gì thế?” Thẩm Thu Minh vỗ bả vai Thôi Tiệp, rồi dứt tay vào túi áo .

Thôi Tiệp đang cùng Bành Đông Lai đùn đẩy xem ai đi gọi Thời Mặc, vừa vặn có bia đỡ đạn đưa tới cửa, hần lập tức ôm bả vai Thẩm Thu Minh, chỉ lên lầu , nói :“Tôi vừa đúng lúc , tôi cùng Đông Lai có chuyện gấp nên không đi được, cậu đi lên lầu hai , ở phòng thứ hai bên trái gọi Thời Mặc xuống, nói rằng bác trưởng của hần có việc nên tới trễ, để hần làm người mở màn tụ hội thay ông ấy.”

Thẩm Thu Minh không nghi ngờ gì, án theo mục tiêu Thôi Tiệp chỉ mà tới , gõ cửa, không có hồi âm. Thẩm Thu Minh cho là tiếng đập cửa của mình quá nhỏ, người ở bên trong nghe không thấy, hoặc là Thời Mặc đang ngủ, liền tăng thêm lực đạo, cũng vẫn không hồi âm. Mất thấy thời gian sắp đến, cậu cũng chỉ đành không lễ phép, xông vào trước khi chủ nhân trả lời.

Cửa không khóa, chỉ nha một tiếng đã bị đẩy ra, ló đầu vào thì thấy trên giường có một cặp mông căng tròn , trắng bóng nhô cao , hai bên mông còn cắm vào một ngón tay của chủ nhân nó, tha thứ cho cậu vì khoản cách có chút xa , chỗ kia lại là chỗ tư mật, Thẩm Thu Minh không dám nhìn lâu , cuống quýt dời đi ánh mắt, nội tâm rối loạn mà nghĩ: Hàng này không phải là Thời Mặc a, hàng này không phải là Thời Mặc a, thiên vương thật không ngờ cũng đói khát.

Rốt cục thì cậu cũng thấy ở bên bệ cửa sổ có một người đang đứng, mặc áo tắm đưa lưng về phía cửa vào, cửa sổ hé ra một góc nhỏ, không biết đang làm cái gì. Người nọ như đã nghe được động tĩnh, trong lúc Thẩm Thu Minh đang ngó nghiêng , người nọ quay đầu lại.

Thẩm Thu Minh cùng anh cách nhau một cái giường lớn, Thẩm Thu Minh nghĩ, Thời Mặc đứng ở đằng kia, trên giường là ai?

“Cậu cũng đi tham gia tụ hội này à ?”

“Tôi là bị kéo tới lúc lâm thời thôi .” Tuy rằng kinh ngạc vì Thời Mặc hỏi đầu tiên lại là vấn đề này , mà không phải trách cứ cậu tới quấy rầy việc tốt của người ta , Thẩm Thu Minh vẫn thành thành thật thật trả lời vấn đề.

Thanh âm của người bên thứ ba ở trên giường khê run rẩy , độ mạnh yếu trên ngón tay cũng sai lệch , đem bản thân đâm tới đau đớn, kêu lên một tiếng . Sau đó tại thời điểm Thời Mặc cùng Thẩm Thu Minh song trọng nhìn chăm chú , hần bực chán mền chạy đến phòng tắm.

Chỉ là liếc mắt, Thẩm Thu Minh nhận ra hần, những ngày này trên TV tất cả đều là hần, tên gì nhỉ ? Thẩm Thu Minh moi ruột gan ra nghĩ , rốt cục nghĩ tới – Tưởng Hàn , quán quân cuộc thi Ngôi Sao Tương Lai.

“Kể kéo cậu tới hần chưa chuẩn bị trước quần áo đi.” Thời Mặc rời đi bệ cửa sổ, hướng bên này đi tới “Trong tủ quần áo dường như có một bộ lễ phục , hần cậu có thể mặc.”

“Không cần.” Thẩm Thu Minh quyết đoán cự tuyệt, cậu không muốn mặc đồ mà người khác đã mặc qua, mà bộ y phục này khẳng định có khả năng là một trong số những bạn giường của Thời Mặc đã từng mặc qua , cậu thối lui đến cửa ra, đem lời Bành Đông Lai dặn cậu truyền đạt lại một chữ cũng không lọt rồi muốn rời đi .

Như là xem thấu tâm sự của cậu , Thời Mặc mở ra tủ quần áo bên cạnh , vừa tìm vừa nói:“Yên tâm, mới mà, tôi mua nhưng hơi nhỏ, rồi sau đó quên ở trong này. Xem, vẫn còn nhãn mác nè.”

Thẩm Thu Minh nhớ tới những ánh mắt kỳ quái của đám người dưới lầu lúc nãy, tuy rằng cậu cũng không quan tâm mấy thứ giả tạo gì đó, nhưng bị nhìn như thế cậu cũng sẽ mất hứng, nói tiếng cảm ơn liền cầm

lấy quần áo muốn đi tới phòng tắm ở đầu hành lang để thay .

“Ở chỗ này đổi đi.” Thời Mặc đầy hứng thú đánh giá Thẩm Thu Minh “Vừa vặn tôi cũng phải đổi, đổi xong thì cùng xuống lầu.”

Thẩm Thu Minh còn chưa lên tiếng, cửa phòng tắm đã bị người quần chặn hung hăng đẩy ra, tiếng cửa đập lên tường vô cùng vang dội.

Thẩm Thu Minh liếc nghiêng qua Tưởng Hàn , Tưởng Hàn hung ác trừng mắt nhìn liếc cậu, lúc mục quang chạm đến Thời Mặc, trở mặt như trở tay, cười đến xinh đẹp, một đường chạy đến trước mặt Thời Mặc, ôm tay của anh hề hề làm nũng “Thời thiếu gia, em muốn cùng anh xuống lầu chung cơ.”

Thời Mặc không dấu vết rút tay ra , nói :“Ngoan, cậu xuống trước đi, tôi đổi xong quần áo mới xuống được.”

Tưởng Hàn quệt mồm, còn muốn quần quít lấy Thời Mặc, Thời Mặc sa sầm mặt, khiến hắn sợ tới mức phải nghe lời .

Chờ kể rồi việc đi ra ngoài, Thời Mặc chờ Thẩm Thu Minh thoát trước, hoàn toàn không đem thời gian để vào mắt, Thẩm Thu Minh nghĩ, thật sự là làm khó Bành Đông Lai vì hắn đã làm công việc người đại diện của Thời Mặc suốt bao năm a , chắc hắn cũng nhận được nhiều ngược đãi rồi ha...

Dù sao cậu cùng Thời Mặc đều là đàn ông, tuy đều là gay nhưng cũng không đến mức không dám thay đồ trước mặt người đồng tính khác a . Thẩm Thu Minh sắp xếp tốt tâm tình , không sao cả mà bĩu môi, cởi áo khoác cùng áo T-shirt , thay lễ phục cùng áo sơ mi của Thời Mặc.

Thời Mặc vẫn không nhúc nhích, tựa ở trên tủ quần áo, quay đầu nhìn nửa người dưới của Thẩm Thu Minh mà nhếch môi.

Ai sợ ai a! Thẩm Thu Minh vò đã mở thì để sút luôn, cởi bỏ đai lưng, kéo lưng quần xuống, đến nỗi quần lót cùng quần đều ở dưới mắt cá chân.

Nửa người dưới trơn bóng, nhúm lông nhỏ đen sẫm bởi vì lạnh đột ngột mà dường như co lại thành một đoàn, còn tựa hồ run lên hạ xuống. Cái này không chỉ làm cho Thời Mặc ngoài ý muốn, mà ngay cả Thẩm Thu Minh tự mình cũng ngoài ý muốn, trời ơi , cậu thật là kẻ mười phần ngu ngốc, sao lại thoát dư một cái vậy a !

“Cậu cố ý không muốn để tôi xuống lầu sao ?” Thời Mặc nghiêng ngẫm mà cười.

Thẩm Thu Minh cầm lấy quần mặc lên “Tự mình đa tình, tôi thích thì cởi , giữ anh cái rắm !” Bối rối kéo khóa lên, suýt thì kéo kẹp vào thịt của mình, Thẩm Thu Minh tại trong tiếng cười lớn của Thời Mặc, hoảng sợ mà đào thoát khỏi phòng ngủ này .

Thời Mặc nhặt lên quần lót trên mặt đất, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, nhìn địa phương Thẩm Thu Minh biến mất, không có hảo ý mà nở nụ cười.

(1) Tao bao : Nghĩa là xú mĩ = kiêu ngạo / bảnh chọe / thích trang điểm . Dùng nhiều để chỉ con gái , vì con gái hay thích trang điểm đi ra ngoài.. =))

7. Chương 7: Mời Rượu...

Thẩm Thu Minh xuống lầu sau không bao lâu, Thời Mặc cũng đi xuống, sau khi nói ngắn gọn để mở màn , mọi người nâng chén cùng uống khai mạc tiệc rượu .

Thời Mặc cùng mấy người cấp cao kính xong rượu, thẳng tắp hướng Thẩm Thu Minh đi tới, anh thấy cậu đang vui đầu ăn uống , không khỏi trên ghẹo , nói:“Đói bụng bao nhiêu ngày rồi?”

“Không quen ai cả nên chỉ có thể ăn thôi.” Thẩm Thu Minh miệng nhai nhai, nuốt xuống, mấy thứ trong đĩa đều bị cậu ăn cả rồi.

Thời Mặc vừa định đem cái đĩa mà mình chưa động tới đưa qua cho Thẩm Thu Minh, Tưởng Hàn lại không biết từ nơi nào lao ra , hoàn toàn không quan tâm tới ánh mắt của những người xung quanh, lôi kéo cánh

tay Thời Mặc mà làm nũng “Thời thiếu gia, chúng ta uống một chén đi nha.” Ngay sau đó liền bưng lên hai ly rượu, một ly là của mình, một ly khác đưa đến trước mặt Thời Mặc.

Thời Mặc trước đó đã uống không ít rượu cùng đám người cấp cao, những giọt rượu kia đang ở trong bụng sôi sục, rất không thoải mái, tuy nói anh tửu lượng rất tốt, uống nhiều thêm một ly chắc chắn không vấn đề, nhưng Tưởng Hàn có tư cách hoặc là nói có tài năng gì để khiến Thời Mặc không thể không uống cạn ly rượu này?

Thời Mặc một mực yên lặng không nói, cũng không bưng ly lên, bầu không khí trong lúc nhất thời có phần xấu hổ.

Ngược lại, người đại diện của Tưởng Hàn lại chạy tới thay hắn giảng hòa “Thực xin lỗi a Thời thiếu gia, Tưởng Hàn tại uống nhiều quá nên mới dám càn rỡ làm ồn, ngài đừng giận cậu ấy.”

“Ai uống nhiều quá.” Tưởng Hàn lườm người đại diện của mình.

Người xung quanh dừng lại động tác, chằm chằm nhìn vào Tưởng Hàn, nhỏ giọng nghị luận.

“Đắc ý cái nỗi gì thế không biết, bất quá là một món đồ chơi của Thời thiếu gia, cũng dám khóc lóc om sòm?”

“Là ghen đó, nhìn người bên cạnh kia, nghe nói là nghệ nhân mới ký hợp đồng với công ty, sao mà tôi lại chưa thấy qua?”

“Nói là nghệ nhân, ai biết có phải đúng không, không chừng là tân hoan của Thời thiếu gia, chắc chắn, mới xuất hiện đã trình diễn tuồng tranh thủ tình cảm, thật đặc sắc.”

“Hừ..... Cẩn thận bị Thời thiếu gia nghe được.”

Bành Đông Lai cùng Thôi Tiệp ở ngay tại phụ cận, Bành Đông Lai cười nhạt nói: “Thấy không.”

“Không nào, mọi người bị hắn đắc tội hết rồi.” Thôi Tiệp lắc rượu trong ly, nụ cười hơi đều đều “Lâu lắm rồi chưa thấy Thời Mặc nổi giận, bỗng nhiên thật chờ mong nha.”

Thẩm Thu Minh cũng phát giác được Thời Mặc không vui, trong cặp mắt thâm thúy kia ẩn tức giận, khí áp xung quanh nhất thời trùng xuống, khiến người ta thở không nổi.

Người chờ xem Tưởng Hàn xấu mặt cũng càng ngày càng nhiều, lời nói thượng vàng hạ cám liên tiếp xuất hiện, những thứ giả dối hư hư ảo ảo thật sự làm cho Thẩm Thu Minh không thoải mái. Để cản lại cái trò cười này, Thẩm Thu Minh lấy đi ly rượu trong tay Tưởng Hàn, một ngụm uống cạn.

Tưởng Hàn không kiên nhẫn nổi rồi, hắn đặt chén rượu xuống hét lên: “Ai kêu mày uống.”

“Thời thiếu gia tửu lượng không tốt, tôi đành tự chủ trương thay mặt anh ấy uống.”

“Anh ấy tửu lượng tốt lắm, một hồi trước.....”

Tưởng Hàn chưa nói xong, bên kia cửa chính truyền đến tiếng ồn ào, mọi người không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về hướng đó.

Doãn Chấn tây trang giày da nắm lấy tay Tạ Tiêu Quân tha thướt trong chiếc áo dạ hội dài xanh ngọc, khoan thai mà đi đến, hai người kí thế mười phần khiến người ta có lỗi giác đang ở trên thảm đỏ. Đám râu ria lún phún của Doãn Chấn vẫn còn, chính là phối hợp với bộ trang phục đêm nay thì lại không hề lộ lảng, ngược lại càng thêm có vị đàn ông. Tạ Tiêu Quân cùng Thời Mặc xuất đạo cùng lúc, theo lý thuyết cũng sắp 30 rồi, nhưng vẫn mỹ lệ động lòng người như cũ.

Tạ Tiêu Quân vừa thấy Thời Mặc, kéo tay Doãn Chấn hướng anh đi tới. Nhóm nữ minh tinh đứng gần chỗ cô lập tức liền ảm đạm vô quang, buồn tủi nắm tay bạn trai rời đi, Tưởng Hàn bị người đại diện cưỡng chế kéo đi, người xung quanh cũng dần dần tán hết.

“Mỗi lần tụ hội thì phải tới gần cuối mới thấy anh đây.” Tạ Tiêu Quân buông Doãn Chấn ra, đổi tay cầm ví.

“Đại khái là bởi vì lần nào em cũng tới muộn.” Thời Mặc nghĩa chính ngôn từ.

Tạ Tiêu Quân nói:“Nói mò, em là lần đầu tới muộn nha.”

“Tôi làm chứng, hôm nay chụp ảnh chậm trễ thời gian.” Doãn Chấn nhắc tay giải thích, lại thấy Thẩm Thu Minh bên cạnh , hưng phấn vỗ lưng Thẩm Thu Minh, lực đạo rất lớn , kém tý nữa đem rượu cậu mới uống tống ra “Minh chủ , cậu đã cùng Tụ Tinh kí kết rồi nhỉ ?”

Thẩm Thu Minh gật gật đầu, Doãn Chấn còn nói:“ Ảnh chụp lần trước đã thấy chưa? Chiếu lên quá tuyệt vời!”

Thẩm Thu Minh cười hỏi:“Có người khoe khoang như anh thế sao ?”

“Ai nói tôi tự khen ? Tôi khen cậu đó!” Doãn Chấn nhớ tới tại đám ảnh chụp trên máy tính, dù có phóng to lên cũng chỉ cần chỉnh sửa đôi chút là không hề có tý tỳ vết nào, quả thực khiến người ta quay đầu nhìn mãi nha, tuy rằng đám ảnh đó không phải gã chụp nhưng cũng chẳng làm giảm sự hưng phấn của gã “Tầm chụp trời chiều ấy , cái chụp sau lưng nữa, cặp mông kia, thật mất hồn.”

“Nói như vậy, phạm vi khích lệ cũng thêm cả tôi nữa sao ?” Thời Mặc chớp mi “Lúc treo Áp-phích, nhớ thêm tên của tôi vào đây.”

Doãn Chấn cổ quái liếc nhìn Thời Mặc “Ghi, nhất định ghi, chẳng phải chỉ thêm hai chữ sao? Vừa vặn cặp mông có hai bên, mỗi bên một chữ.”

Tạ Tiêu Quân cùng Thẩm Thu Minh che miệng cười, Thời Mặc bắt đầu đi lắc đầu, Doãn Chấn cười đến vẻ mặt đắc ý.

“Thời Hắc Cầu, chú đang làm chuyện ngu xuẩn gì thế ?”

Giọng trẻ con lạnh lùng, rõ ràng không có trải qua kỳ đổi giọng, Thẩm Thu Minh theo thanh âm nhìn lại, không biết bên cạnh Tạ Tiêu Quân khi nào thì nhiều hơn một cậu nhóc mới hơn mười tuổi, nhóc mặc tây trang màu trắng , trên cổ buộc lên nơ màu đen, khuôn mặt nhóc lại cực kì nghiêm túc, lại không hiểu làm sao lại khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Thời Mặc cúi người, néo mặt cậu nhóc, từ trình độ biến hình của mặt nhóc ta là biết Thời Mặc dùng sức không ít “Tiểu Dực, chú nói bao lần rồi, không cho phép gọi như thế.”

Tiểu Dực? Nhóc chính là Tiểu Dực? Ngôi sao nhỏ luôn diễn vai con trai của Thời Mặc đấy sao ?

Thẩm Thu Minh vắt hết óc, thật sự không thể đem cậu bé khờ dại hoạt bát đáng yêu trên TV so ngang với nhóc con mặt than lại nói lời độc địa trước mắt này.

“Thời Hắc Cầu, chú đừng trốn tránh thực tế.” Không cho gọi, Tiểu Dực càng muốn gọi “Lúc đi học, thầy dạy ngữ văn của chú không dạy chú viết chữ Mặc thế nào sao ?”

“Đương nhiên là có, chỉ là , thầy của chú nhóc không dạy rằng tên phải tách ra mới đọc được .”

“Vậy thì không thể trách con.” Tiểu Dực đồ miệng “Chú cũng có thể tách tên con ra để đọc, nếu chú làm được điều đó.”

Kết quả rõ ràng, Thời Mặc chiếm hạ phong, Tạ Tiêu Quân kéo tay Tiểu Dực, để nhóc đừng có chọc giận ông chú Thời Mặc . Tiểu Dực hừ lạnh một tiếng, cảm hất cao “Ai kêu chú với cô làm chuyện xấu.”

“Không phải nói qua cho con rồi sao , không phải sự thật mà ?” Tạ Tiêu Quân vuốt tóc Tiểu Dực.

Nhìn không ra Tiểu Dực còn là fan ruột của Tạ Tiêu Quân, Thẩm Thu Minh thấy bọn họ cười cười nói nói, chính mình không có nơi xen vào, liền đi ra ngoài hít thở không khí.

8. Chương 8: Rơi Xuống Nước

Người bên ngoài cũng không ít hơn bên trong, bùng đĩa ăn, cầm ly rượu , lại còn có cả trai lẫn gái đều ngâm mình trong nước.

Chẳng lẽ bọn họ không lạnh sao?

Thẩm Thu Minh đi vào bể bơi, đảo mắt qua người ở bên trong bể, từ xưng hô lẫn nhau của họ , đại khái cũng hiểu chút ít. Trong giới giải trí này , có vài người đã lên vị trí ngôi sao minh tinh nhưng cũng chẳng bằng mấy người đi ra từ hộp đêm, ít nhất người trong hộp đêm không làm bộ làm tịch, ra vẻ thanh cao.

Trong hồ bơi , đám phụ nữ mặc đồ rất hở hang, hàm trư thủ(1) của mấy thằng đàn ông ở trên người họ dao động , đàn ông bị đàn ông trên đũa cũng không ít, dưới ban ngày ban mặt không người bận tâm, không biết là thói quen, hay là đã sớm mất cảm giác.

Đối với việc mình sắp bước vào một thế giới như vậy, Thẩm Thu Minh trong nội tâm rất loạn, không phải sợ, chỉ là không nắm chắc. Thẩm Tịnh Tương không chịu nói cho cậu biết thân cha là ai, Thẩm Thu Minh chỉ có thể tự mình đi tìm, đi khám phá.

Từ khi Thẩm Thu Minh hiểu chuyện đến nay, Thẩm Tịnh Tương ngoại trừ tin tức giải trí cùng một ít kịch truyền hình, phim, thì không hề xem thứ khác, công việc bận rộn khiến bà không có nhiều thời gian rảnh rỗi, lại đem chút nhân hạ hiểm có này tiêu phí trong giới giải trí, cái này không thể không làm cho Thẩm Thu Minh sinh nghi.

Thế nhưng cũng chỉ là suy đoán thôi, bước vào giới hỗn loạn này , cùng với nói là bước vào giới giải trí cũng không quá lỗ, cái giá cũng không phải lớn thường thôi a ? Huống chi Thẩm Thu Minh vẫn chưa có chút quan hệ nào , quả thực có thể nói là không có đầu mối.

Ý tưởng loạn thất bát tao cùng hiện lên trong đầu, ần ần thấy đau, Thẩm Thu Minh xoa xoa huyệt Thái Dương, lúc mở mắt ra đã có quyết định. Cậu không phải một người nhát gan lùi bước, cũng không phải muốn có được thứ gì cả , chỉ muốn biết rõ cha mẹ của mình, sau đó tìm một người có thể chung sống cả đời với mình, vậy là đủ rồi.

Cuộc sống phù hoa đối với cậu mà nói, cùng hành tây kẹp với bánh mì loại lớn cũng không có gì khác nhau. (Ăn được loại bánh mì thế sao ??)

Sau khi nghĩ thông suốt, tâm tình cũng buông lỏng theo, Thẩm Thu Minh xoay người muốn rời khỏi chỗ này, lúc quay người lại lại bị người đẩy xuống. Ngay cả thời gian giây dựa cũng không có, Thẩm Thu Minh ngã xuống trong nước.

Làn nước băng hàn tận xương thoáng cái xuyên thấu quần áo, dán chặt lấy làn da Thẩm Thu Minh. Thẩm Thu Minh lau nước trên mặt, hướng bể bơi nhìn lại, Tưởng Hàn trả thù được rồi nên nụ cười lóe lên rồi biến mất.

Mọi người bị hấp dẫn bởi tiếng ‘tùm’ cực lớn do rơi xuống nước tạo ra, quay đầu lại chỉ thấy Tưởng Hàn treo lên gờong mặt ân cần, ngồi xổm bên bể bơi, hướng Thẩm Thu Minh duỗi tay ra viện trợ .

“Ai nha, sao không cẩn thận như thế, tôi kéo anh lên nhé, trong nước lạnh lắm nha.”

Thẩm Thu Minh hừ lạnh liên tục, nhìn cũng không nhìn Tưởng Hàn, rất nhanh bơi tới bên bể bơi, kéo hàng rào bảo vệ mà leo lên.

Nghe tiếng mà đến , Thôi Tiệp vừa định đi giáo huấn Tưởng Hàn, đã bị Bành Đông Lai tóm lấy, để hấn không cần phải hành động thiếu suy nghĩ.

Tưởng Hàn hai tay ôm ngực, đảo mắt muốn nói hấn hảo tâm lại bị Thẩm Thu Minh coi như lòng lang dạ thú, còn chưa há miệng đã bị Thẩm Thu Minh giơ chân lên sút một cái, đá thẳng vào trong hồ bơi.

Động tác gọn gàng, Thôi Tiệp kêu lên “Đẹp nha.”, Bành Đông Lai vò đầu, người mới vẫn luôn là người mới, cái gì cũng đều không hiểu.

Tưởng Hàn ngậm mình ở trong nước liền muốn chửi ầm lên , lúc ấy lại thấy Thời Mặc, lập tức giả bộ văn nhực, trong nước vỗ vỗ nước vài cái, chờ Thời Mặc đau lòng hấn, nhảy xuống cứu hấn.

Chỉ tiếc, Tưởng Hàn đem mình xem quá cao . Thời Mặc thậm chí không nhìn ra bể, cởi áo khoác của mình phủ thêm cho Thẩm Thu Minh “Đi lên thay quần áo, cẩn thận cảm lạnh .”

“Anh không đi ‘anh hùng cứu ẻo lả’ à?”

Thời Mặc đỡ khóc đỡ cười, vỗ mông cậu “Nhanh đi thay quần áo, tỳ nữa tôi lên tìm cậu đấy.”

Gió lạnh thổi qua, nước trên người giống như muốn đông lại, Thẩm Thu Minh run rẩy, bọc chặt áo khoác chạy lên trên lầu .

Đám vây xem xung quanh nhìn không thấu tâm tư Thời Mặc, nghĩ cứu Tưởng Hàn, sợ đắc tội Thời thiếu gia, không cứu a, lại sợ Tưởng Hàn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Trong trầm mặc, tất cả mọi người nhìn về phía Thời Mặc, chờ đợi động tác của anh.

Tưởng Hàn còn đang giãy dụa trong nước, ngẫu nhiên chìm xuống, đã uống vài ngụm nước lại nhồi lên, cách vài giây lại kêu hai tiếng cứu mạng.

Thời Mặc cười lạnh nói:“Diễn tốt đấy, Tưởng Hàn, nếu cậu đem những tâm tư này đều đặt ở trong lúc diễn , cần bản không cần đi bán cái mông.”

Thời Mặc nói lời này cực kỳ khó nghe, nhưng lại là lời nói thật. Qua gần năm phút đồng hồ , cũng không còn thấy Tưởng Hàn nhô lên ngụp xuống, trải qua Thời Mặc nhắc nhở, mọi người mới kịp phản ứng, đương nhiên không có người đồng tình Tưởng Hàn, Tưởng Hàn tự cảm thấy xấu hổ, xám xịt mà bơi lên bờ chạy trốn.

Thẩm Thu Minh cởi lễ phục mà Thời Mặc cho, ôm y phục trên mặt đất của mình đi phòng tắm.

Nước ấm liên tục trút lên , cuối cùng đem hàn khí trên người xua tan dần , Thẩm Thu Minh theo dòng nước chảy , gạt tóc mình ra phía sau, sau đó ngẩng mặt lên, ngừng thở, để cho nước không ngừng tạt vào trên mặt, lúc không nín nổi nữa, cúi đầu xuống, dùng sức chà chà xát xát.

Thời Mặc đẩy cửa tiến đến, vừa vặn đánh lên một màn này “Đang tắm sao ?”

Thẩm Thu Minh lại càng hoảng sợ, lau mặt “Ừ” một tiếng, tại cái nhìn chăm chăm của Thời Mặc, bước ra phòng tắm, lau nước trên người đi.

Thời Mặc tựa ở trên cửa, thưởng thức mỹ nam xuất dục đồ “Cậu không nên đem hấn đá xuống.”

Thẩm Thu Minh sát sát tóc, lại dùng khăn mặt lau nước, thực xin lỗi nói:“Đem tâm can bảo bối của Thời thiếu gia đá xuống nước, thực xin lỗi.” Khóe miệng lộ ra một tia cười, mười phần trào phúng.

Thời Mặc cũng không giận, khoát tay “Tưởng Hàn làm chuyện mờ ám, người khác không thấy được, nhưng bọn họ lại thấy cậu đá hấn xuống nước, bởi như vậy, sai là cậu.”

Thẩm Thu Minh mặc lại đồ của mình, không quần lót, cho rằng vừa rồi lúc cầm về rút ở bên ngoài, cũng không để ý, sờ điện thoại trong túi áo, nghĩ thầm may mà thay quần áo rồi, nếu không điện thoại rút vào nước cũng chắc chắn hư hỏng.

Thời Mặc nói tiếp :“ Phương pháp trả thù có trăm ngàn loại, cậu lại chọn cách ngu xuẩn nhất.”

“Thời thiếu gia nói tôi nên làm thế nào?”

“Đơn giản nhất , sau khi hấn muốn giúp cậu, hơi dụng chút lực tay, đem hấn kéo xuống nước cùng một chỗ. Mặc dù mọi người biết là cậu cố ý , nhưng biểu hiện ra lại là cậu vô tâm , như vậy mới không có người ở phía sau soi mói.”

Thẩm Thu Minh cảm thấy có lý, mặc quần áo tử tế đi ra ngoài “Đa tạ Thời thiếu gia dạy bảo.” Xoay người hôn lên miệng Thời Mặc “Đây là học phí.”

Đột nhiên tập kích làm cho Thời Mặc sững sốt một chút, chỉ là khi rời đi, Thẩm Thu Minh còn chưa kịp né ra, đã bị Thời Mặc bóp chặt cổ tay “Tựa hồ thiếu một ít đấy.”

“Nhưng Thời thiếu gia dạy cũng đâu nhiều.”

“Nếu như cậu muốn học, tôi sẽ dốc hết tất cả.” Thời Mặc hí mắt nhìn Thẩm Thu Minh, con mắt, cái mũi, miệng, ngực,..... Tất cả nơi mà ánh mắt anh lướt qua, giống như bị anh sờ qua, Thẩm Thu Minh có loại bị xem thấu, may mắn chính là, loại cảm giác này cũng không quá tồi.

Chỉ là, hoàn cảnh có chút hơi tồi tệ, Thẩm Thu Minh chỉ chỉ giường “Tôi cũng không muốn dùng qua giường mà người nào đó đã nằm.”

“Tôi cũng vậy không muốn cậu vừa mặc quần áo đã cởi, đi hóng gió trước nhé, sau đó.....” Thời Mặc lấy ra chìa khóa xe, dừng đôi chút, vươn đầu lưỡi liếm môi, tình sắc mướt phần “Tôi muốn đích thân xé đi chúng.”

—

Chú thích : (1) : Hàm trư thủ : Cái tay *** dè sờ lung tung , trêu ghẹo con gái/ con zai nhà ngta =))

9. Chương 9: Lần Đầu Tiên

Lamborghini đi ra ngoại thành, thuận lợi vòng ra đường quốc lộ, gió theo cửa sổ thổi tạt vào, đem hết thấy thứ trong đầu mang đi, cả người nhẹ nhõm tự tại.

Thẩm Thu Minh hưng phấn mà vươn ra ngoài cửa sổ, tóc bị thổi tới loạn thất bát tao, đường nhìn bị che khuất rồi, cậu đơn giản nhắm mắt lại, một đường cuồng hoan.

Thời Mặc nhìn cậu một cái “Cẩn thận cái đầu.”

Thẩm Thu Minh ngồi trở lại trong xe, biểu tình mang theo khiêu khích “Tốc độ xe của Thời thiếu gia nhanh như thế, không biết xấu hổ còn nói tôi?”

“Bảo bối, cậu thật là hợp khẩu vị.”

“Nga?” Thẩm Thu Minh nở nụ cười ý vị bất minh, hai ngón tay bắt chước bước đi lướt qua tay lái thả người nhảy tới trên đùi Thời Mặc, nghỉ ngơi rồi một chút, lại vững vàng đi nhanh, hưởng mục đích mà đi tới.

Thời Mặc mắt nhìn phía trước, chân lại khê tách ra, dung túng cho Thẩm Thu Minh làm càn.

Thẩm Thu Minh ôm lấy phân thân của Thời Mặc, lấy tay xoa nắn, một chút lại một chút, động tác rất nhẹ, rất có tài kích thích tình thú của người khác “Thời thiếu gia à, là ở chỗ này sao?”

Thẩm Thu Minh cảm thấy vật gì đó trong tay biến lớn biến ngạnh, cậu cho rằng Thời Mặc sẽ lập tức đem xe ngừng lại bên đường, sau đó không quan tâm mà ấn hạ đầu cậu xuống, giật lại khóa kéo, đem cái thứ kia nhét vào miệng cậu.

Dù sao chuyện như thế cũng là điều mà nhị thế tổ không có tiết tháo này có thể sẽ làm được, nhưng Thời Mặc khiến Thẩm Thu Minh ngoài ý muốn rồi, anh vẫn chỉ nhìn đèn xanh đèn đỏ, néo néo cái tay đang trêu chọc mình của Thẩm Thu Minh, sau đó lại mở xe, thẳng đến tư gia của Thời Mặc

Xe đỗ ở trong gara, Thẩm Thu Minh đứng ở trên đất trồng, đợi Thời Mặc chống đỡ thứ đang trường bông mà khóa xe lại, sau đó bị Thời Mặc kéo cổ tay từ chỗ đỗ xe ngầm trực tiếp tiến nhập biệt thự, một đường leo lên lầu hai, lại bị hung hăng đẩy ngã lên trên giường.

Thẩm Thu Minh đỡ lấy thân thể ngồi xuống, chống lại đôi mắt thâm thúy sắp phun ra hỏa diễm dục vọng của Thời Mặc, nghe tiếng hít thở gấp gấp trong phòng không tiếng người nói, Thẩm Thu Minh biết, nam nhân này muốn bạo phát.

Cậu cởi áo khoác, nhớ tới lời Thời Mặc nói qua, đành chỉ hoạt động thoát đồ, sau đó ưỡn về phía sau, vươn một chân, ôm lấy Thời Mặc đứng ở bên giường, cọ rôi cọ, chào mời không tiếng động.

Thời Mặc ôm trụ cái chân không thành thật của Thẩm Thu Minh, kéo về phía trước, kéo quần, đem hai chân cậu đặt tại trước ngực Thẩm Thu Minh “Tự mình mình ôm chặt.” Sau đó vừa cởi quần áo, vừa từ trong tủ đầu giường lấy ra áo mưa vứt ở đầu giường (aka BCS).

Thẩm Thu Minh nghiêng đầu nhìn phân thân huyết mạch nộ trương của Thời Mặc, nuốt nuốt nước miếng, Thời Mặc lại mạnh mẽ đè thân thể xuống, cảm thụ được âm hành cứng thẳng đang rục rịch muốn nhập khẩu.

Nếu lúc trước còn một chút sợ hãi, tại một khắc đây toàn bộ không còn.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thu Minh nhìn gần Thời Mặc, nam nhân này đã ba mươi tuổi, năm tháng không in lại dấu vết trên mặt anh, chỉ khiến khuôn mặt này lột xác trở nên càng thành thực hơn, càng thêm có vị đàn ông.

Thẩm Thu Minh thích khuôn mặt này, thích cơ ngực rắn chắc này, chỉ là da chạm da, Thẩm Thu Minh đã ngạnh rồi.

Thời Mặc nắm lấy phân thân Thẩm Thu Minh, bàn tay chuyển động vòng tròn vỗ về chơi đùa, cảm giác cùng chính cậu thủ *** hoàn toàn bất đồng, Thẩm Thu Minh thấp giọng thở dốc.

“Trước cho cậu sáng một chút, đêm nay chỉ có cậu chịu mà thôi.” Thời Mặc phun khí lên trên cổ Thẩm Thu Minh, lui về, môi ở trên gương mặt cậu .

Thẩm Thu Minh ôm lấy cổ Thời Mặc, đi xuống vùng thắt lưng, cắn lấy bờ môi của anh , nói: “Thiếu thiếu gia còn có tinh lực sao ? A. . .”

“Đương nhiên.” Thời Mặc ý xấu mà gầy nhẹ mã nhân mã cảm của Thẩm Thu Minh, cắn ngược lại Thẩm Thu Minh “Tôi còn chưa kịp chạm Tưởng Hãn, cậu đã tới rồi.” (Xin hãy hiểu mã nhân là thứ ... khụ trên phân thân đi)

“A! Thời thiếu gia lỗ vốn rồi sao ?”

“Không sao, cậu so với với hần mỹ vị hơn.” Thời Mặc hàm trụ môi của Thẩm Thu Minh, đầu lưỡi vói vào ,đem tất cả lời nói dư thừa toàn bộ ăn tươi, loại thời gian này, chỉ có anh mới có thể cho Thẩm Thu Minh cảm thụ, cái khác muốn cũng đừng tưởng. Ở trên giường, anh là chúa tể cùng bá chủ.

Cường thế hung mãnh không để cho Thẩm Thu Minh có cơ hội thở dốc, nhạ đến Thẩm Thu Minh khó chịu, cường liệt phản kích, hảo hảo hôn môi biến thành hồ cắn, thẳng đến Thẩm Thu Minh tại thủ kỹ của Thời Mặc mà cao trào bắn ra , mới kết thúc đợt hôn môi vừa rồi.

Áo T-shirt vướng bận tại lúc hôn môi đã bị Thời Mặc xé mở, Thẩm Thu Minh phát hiện Thời Mặc đang dùng dịch thể của cậu bôi trơn nhập khẩu, đáy lòng rất sợ, đợi đến khi Thời Mặc mang mũ, đặt thứ gì đó ở nơi nào đó , nội tâm Thẩm Thu Minh thậm chí có thể dùng e ngại để hình dung rồi.

Mà Thời Mặc cũng nhận thấy cậu muốn lùi bước, nâng mi nói: “Sao vậy? Sợ?”

Dương vật cố ý cọ cọ ở cửa động, Thời Mặc không hề có ý đỉnh vào, chỉ là đơn thuần dọa dọa Thẩm Thu Minh.

Thẩm Thu Minh quả thực co rụt lại, trên mặt đỏ ửng đều phai nhạt.

“Thật đúng là sợ?” Thời Mặc cọ qua cọ lại nhập khẩu, anh đang nhăn nheo, cảm thụ thực không tốt, nhưng Thẩm Thu Minh vẫn khẩn trương , mạnh mẽ tiến nhập rất có khả năng khiến cho cậu thụ thương.

“Thối lắm!” Thẩm Thu Minh trợn mắt tức giận mắng “Nhanh nhanh tiến vào, cọ cọ xát xát, không làm thì thôi !”

Lời này thành công chọc giận Thời Mặc , xem chừng là do chính anh lo nghĩ quá nhiều , Thời Mặc để Thẩm Thu Minh ôm chặt chân, nới lỏng một hồi, chưa cho Thẩm Thu Minh thời gian chuẩn bị, một người thẳng lưng, đem nơi thô nhất đẩy vào trong .

Thẩm Thu Minh hét to một tiếng, trong viên mắt doanh đầy thủy khí, thân thể có loại lỗi giác bị đao đâm xuyên qua.

Thật như bị chém xuyên một nhát, Thẩm Thu Minh nghĩ “Trong GV đều là gậy người, một chút cũng không sáng.”

Thời Mặc nghe ra manh mối “Cậu chưa làm qua?”

“Ai nói !” Thẩm Thu Minh khê cắn môi “Chỉ là , lần đầu tiên thôi.”

Cái trán Thời Mặc gân xanh dựng thẳng “Nếu như tôi biết đây là lần đầu tiên, chí ít sẽ giúp cậu bôi trơn nhiều hơn.”

Trong GV không có biểu diễn như thế, Thẩm Thu Minh không rảnh bận tâm cái khác , cậu nhăn nhau , hỏi: “Hiện tại sao làm ?”

“Thả lỏng.” Thời Mặc ghen đầy dục vọng, Thẩm Thu Minh đem thứ kia của ăn xoắn đau, khiến anh không dám hành động thiếu suy nghĩ, hơi giờ lên thân thể, đem hai chân Thẩm Thu Minh buông ra.

Thẩm Thu Minh nỗ lực nói cho chính mình thả lỏng, thả lỏng, tái thả lỏng, thế nhưng vừa nghĩ đến đau nhức vừa rồi, lại cứng ngắc lên. Mẹ nó, sao làm tình cũng như sinh hài tử vậy chứ, còn phải thả lỏng.

Thời Mặc không có biện pháp, đụng vào một người, trong ngực vui vẻ chính mình là người đầu tiên khai phá hậu môn Thẩm Thu Minh hậu môn, cũng vì tình cảnh hiện tại mà nhức đầu. Anh hôn môi Thẩm Thu Minh, liếm tai cậu, quẹt xoắn hầu kết của cậu, vỗ vỗ bấp đôi Thẩm Thu Minh để cậu thả lỏng cơ thể, lấy tay đánh thức phân thân đã nhuyễn xuống của Thẩm Thu Minh.

Dưới sự không ngừng nỗ lực, Thẩm Thu Minh cuối cùng thả lỏng rồi, cũng thích ứng gì đó trong cơ thể rồi, Thời Mặc nhớ tới nỗi khổ vừa rồi của anh, bóp chặt thắt lưng Thẩm Thu Minh, gần như hung tàn mà trườn sát.

Tình ái thô bạo, phát tiết hết tình tự sở hữu, thưởng thức thân thể đơn mơn.

Dục vọng của Thời Mặc, Thẩm Thu Minh chống đỡ không được, tuy nói so với vừa nãy thì sướng hơn, nhưng vẫn cảm giác đau nhức như trước, cậu bắt đầu dùng chân đẩy ra Thời Mặc, nhưng kết quả lại bị Thời Mặc nắm chặt lấy, khoắc ở trên vai từ bên cạnh chọc vào.

“Àn a ~” bất đồng tiếng kêu trước đó, trong thống khổ chất chứa ***, Thời Mặc phát hiện, Thẩm Thu Minh cũng phát hiện rồi, xem chừng tìm đúng nơi rồi. Thời Mặc tập trung hỏa lực, mãnh liệt tấn công điểm đó, Thẩm Thu Minh lần đầu cảm nhận tư vị cường liệt thâm nhập cốt tủy.

Tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn, Thẩm Thu Minh không ngừng lắc đầu, tay dùng hết sức ôm chặt, cào lên lưng Thời Mặc, không lưu tình chút nào.

Dương vật dâng cao nương theo vận động phần eo của Thời Mặc, để ở dưới bụng anh co xát, cho đến khi bắn tinh, thân thể đột nhiên căng cứng, Thẩm Thu Minh rơi vào trên giường, từng ngậm từng ngậm thở dốc.

Thời Mặc còn chưa bắn đâu, vẫn ở tư thế mập hợp, đem Thẩm Thu Minh kéo qua, khiến cậu ghé vào trên giường, vỗ vỗ mông cậu, ý bảo nhếch lên.

Kiên ! Cái mông khiêu gợi của Thẩm Thu Minh đã được anh mơ ước từ lâu, đã sớm muốn dùng cái tư thế cơ thể này kiên cậu một hồi. (Kiên là từ ngữ mờ ám, xin hãy cứ hiểu là cọ xát đi)

Thời Mặc phục hạ thân thể, ngực dán lên lưng Thẩm Thu Minh, vành tai và tóc mai chạm vào nhau “Bảo bối, cậu thật chặt.”

Hậu môn khó chịu lại nóng rát, Thời Mặc đại gia lại thích giày vò người ta, đẩy nhanh tốc độ hơn, Thẩm Thu Minh sắp điên rồi, xoay qua, trả thù mà kẹp chặt anh, buộc anh nhanh lên một chút “Chưa ăn cơm sao, không biết dùng sức thêm sao?”

Thời Mặc yêu chết Thẩm Thu Minh trắng thẫn rồi, nếu như nói trước đó anh còn có một tia nhẫn nại, sợ làm thương đối phương, hiện tại hoàn toàn tôn sùng dục vọng, tùy ý chính mình liều mạng mà đóng đưa khổ bộ trườn sát, đỉnh thẳng.

Thời Mặc nổi nóng rồi, lực đạo xuyên xỏ càng tăng lên, Thẩm Thu Minh ghé vào trên nệm mềm mại, có loại lỗi giác xuyên phá nệm, bị đâm tới tận đáy giường.

Thẩm Thu Minh a a kêu lên, càng đau càng sướng, Thời Mặc giữ chặt thắt lưng cậu, để mông cậu nâng càng cao.

Bụng áp sát mông, đó là bởi vì Thời Mặc chưa hoàn toàn đi vào, nâng lưng đẩy vào thân thể, phát sinh ra thanh âm ba ba, làm tình ngoan đến mức như đang ở trong chiến tranh, Thẩm Thu Minh chung quy thừa nhận không nổi mà cầu xin tha thứ. Thời Mặc có thể so cùng với ngựa đực phát dục, một giây cũng không dừng lại.

Cổ họng ứ hơi nước, sắp bị Thẩm Thu Minh kêu khan rồi, tiếng cầu xin tha thứ càng ngày càng nhỏ, tiếng cầu xin tha thứ như đi ra từ khoang mũi cũng vẫn không chịu thua kém, không nhưng không khiến Thời

Mặc buông tha cậu, tương phản, càng thêm kích thích dục vọng chinh phục của Thời Mặc, vừa nghĩ đến đem Thẩm Thu Minh đồng dạng là nam nhân đặt ở dưới thân thao đến khiến cậu cầu xin tha thứ, phân thân sẽ vẫn ngạnh, dù cho dục vọng đến đỉnh phun ra, chẳng được bao lâu lại ngạnh như trước, thẳng đến khi đem người dưới thân chọc ngắt, thẳng đến khi mình bắn ra không còn dư một giọt dịch thể nào.

Thời Mặc, vẫn là ác liệt như thế..

10. Chương 10: Cửa Sổ

Thẩm Thu Minh không biết là ngắt đi hay là mệt quá mà thiếp đi, lúc đầu Thời Mặc còn mang áo mưa, càng về sau làm càng hăng, nên ngay cả áo mưa đều không cần, trực tiếp xuất ra trong cơ thể Thẩm Thu Minh.

Thời Mặc mệt mỏi rã rời ghé vào trên lưng Thẩm Thu Minh mà thở, nhiệt khí phun vào sau lưng cậu, lại thêm thể trọng của nam nhân, làm cho Thẩm Thu Minh trong lúc ngủ mơ không thoải mái giật giật bả vai.

Thời Mặc khó được săn sóc mà khởi động thân thể, hướng chỗ trống bên cạnh dời sang, nghiêng đầu theo thói quen nhìn ra cửa sổ, phát hiện cửa sổ bình thường một mực mở ra, hiện tại lại đóng chặt, hô hấp của anh lập tức trì trệ, cổ như bị người bóp chặt, thở không ra hơi, chật vật không chịu nổi, xích lô lê thân thể, ngã nhào từ trên giường đi vào bên cửa sổ, lao lực bò lên trên bệ cửa sổ, đẩy ra cửa sổ thủy tinh, nửa người duỗi ra ngoài cửa sổ, dùng sức hấp khí, thở ra, thẳng đến khi cảm giác hít thở không thông tán đi, anh mới từ vách tường chậm rãi trượt xuống, đầu gối dựa vào tường, từ từ nhắm hai mắt lại.

Anh biết rõ đây là tâm bệnh, đi khám qua không ít bác sĩ tâm lý, vẫn luôn khắc chế không được cảm giác sợ hãi vốn chôn sâu ở đáy lòng, lúc bình thường ở trong không gian kín vẫn rất tốt, chỉ cần làm tình thì phải mở cửa sổ ra.

Thời Mặc từng vào phòng của một ngôi sao ca nhạc nhỏ, khi đó thời tiết lạnh tới mức ngay cả khí hô hấp bay ra ngoài trời cũng muốn đông cứng, tuy nhiên hệ thống sưởi ấm trong nhà khách rất tốt, nhưng gió lạnh vù vù thổi vào thực làm người ta chịu không nổi.

Ngôi sao ca nhạc đó muốn đóng cửa sổ, Thời Mặc không đáp ứng, y liền thoát sạch đồ, làm nũng nói mình lạnh, Thời Mặc cũng không đáp ứng. Đến cuối cùng Thời Mặc thật sự nổi cáu, tình nguyện không làm tình, cầm lấy áo khoác quay đầu bước đi.

Đây là điểm giới hạn của anh, ai cũng không thể chạm đến, ngày hôm nay, Thẩm Thu Minh không hề nói đôi câu ba lời, chỉ dùng đôi mắt ngoéo anh một cái, anh đã đem tất cả quên sạch, anh là thiếu chút nữa bị cậu hại chết.

Thời Mặc đành chỉ hành động tự ngược, đi hướng về phía Thẩm Thu Minh, cho dù ở trong lúc ngủ mơ, lòng mày Thẩm Thu Minh vẫn nhắm lại.

Duỗi ra một ngón tay, cẩn cẩn dục dục ấn xuống một cái, chứng kiến chỗ đó bởi vì một động tác đơn giản của mình liền khôi phục lại hình dáng xinh đẹp như cũ, Thời Mặc đột nhiên liền nở nụ cười, rất nhạt rất nhạt, rồi lại không thể bỏ qua.

Nếu như trở lại một lần nữa, bản thân anh vẫn có thể bị Thẩm Thu Minh mê hoặc a, không chỉ vì bề ngoài xuất sắc của cậu, cũng không hoàn toàn vì cặp mông mê người của cậu, Thẩm Thu Minh làm theo ý mình, cái gì cũng không để ý, tính cách thật sự rất hợp khẩu vị Thời Mặc, qua nhiều năm như vậy, Thời Mặc lần đầu gặp gỡ người như vậy.

Thời Mặc cũng không biết có thể gặp lại một Thẩm Thu Minh thứ hai hay không, nhưng anh minh bạch, con người anh một khi xác định cái gì, liền không thay đổi.

Mọi người nói Thời nhĩ thiếu gia vô tâm vô phế, kỳ thật Thời nhĩ thiếu gia là một người khi nhận thức sẽ nhận cho tới chết, đã không thương, cần chỉ lãng phí tình cảm, mà chỉ cần tiếp nhận, sẽ vĩnh viễn thủ hộ.

Lúc Thẩm Thu Minh tỉnh lại, trời đã sáng trưng, ánh mặt trời chói mắt làm cho cậu mở mắt không ra, bọc chăn mềm xoay người muốn đưa lưng về phía dương quang, cảm giác đau xót từ ngón chân một mực kéo dài đến mỗi một chân tóc.

“Thời Mặc! Anh tối qua làm tình hay là giết heo thế !” Rống lớn một câu, chấn động khiến Thẩm Thu Minh lại đau, ở nơi mà ngày hôm qua cậu tiếp nhận quái vật khổng lồ nào đó của Thời Mặc.

Thời Mặc dụi dụi mắt, rõ ràng cho thấy là bị sự hống công của Thẩm Thu Minh đánh thức “Nếu như cậu là trư, tôi không ngại làm đồ tể.”

“Muốn giết trư thì tìm người khác đi, con trư này không muốn anh giết !” Thẩm Thu Minh thay đổi tư thế, phát hiện vô luận là nghiêng người hay là nằm ngửa, đều không thỏa mái như nằm sấp, nhưng nằm sấp lâu, thì eo càng không thoải mái.

“Ừ, cậu không phải trư.” Thời Mặc nhắc lên chặn đắp, đem thuốc mỡ trên tủ đầu giường ném qua một bên , vừa vụn rơi ở trước mặt Thẩm Thu Minh “Cậu là ngư, con nghé mới sinh ra không sợ cọp.”

“Vật gì đó?” Thẩm Thu Minh lau mặt, vừa nhìn mấy dòng chữ trên thuốc mỡ vừa nói “Làm ngư rất không tốt , luôn bị người cười.”

“Vậy cậu muốn làm cái gì?”

“Hồ! Tôi là lão hồ.” Nói xong mô phỏng tiếng kêu của lão hồ.

Cuống hòng khàn khàn phối hợp gằm nhẹ, nếu không phải tối hôm qua lúc giúp Thẩm Thu Minh vệ sinh chứng kiến huyết khẩu cậu sưng đỏ, còn có vết máu, Thời Mặc sớm đem tiểu lão hồ miệng còn hôi sữa kia đặt toàn bộ ở dưới thân, ở đâu cho cậu thời gian tại đó kêu bầy “Tự mình bôi thuốc đi , buổi chiều tôi phải đi cùng Bành Đông Lai gặp đạo diễn phim mới .”

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Thẩm Thu Minh đã dói bụng đến sôi sục, sờ điện thoại mình, bốn cuộc gọi nhỡ , mở ra xem ai gọi tới , mất liếc khung thời gian bên cạnh “Má ơi, đã hơn một giờ chiều rồi , anh hẹn người ta mấy giờ ?”

“Hai giờ.”

“Vậy còn không mau một chút, cẩn thận Bành Đông Lai nổi bão.”

“Tôi nghĩ thời gian chân chính gặp mặt khẳng định so với lúc hẹn trễ hơn.” Thời Mặc từ tủ quần áo tìm ra quần áo phải mặc buổi chiều, khoát lên trên cánh tay hướng phòng tắm đi tới, nghe được Thẩm Thu Minh nghi hoặc “Hả?” một tiếng, anh xoay người nói “Bởi vì mỗi lần tôi tới muộn, rồi lại vẫn không muộn.”

Thẩm Thu Minh lại “Hả?” một tiếng, lại nghĩ, tám phần là Bành Đông Lai đoán chắc Thời Mặc sẽ muộn, cố ý đem thời gian ước định sớm hơn một ít để nói cho anh biết a, Bành Đông Lai làm được chuyện này , thật sự quá chuyên nghiệp .

Bốn cuộc gọi nhỡ có một cái là của Thôi Tiệp, ba cuộc là Thẩm Tịnh Tương, Thẩm Thu Minh không thèm nhìn Thôi Tiệp , gọi lại cho mẹ mình, tối hôm qua cậu đã quên nói cho Thẩm Tịnh Tương rằng cậu không quay về ngủ, phỏng chừng mẹ cậu đã thay cậu lo lắng không ít.

Cậu xoa eo, chuyển điện thoại, nói cho Thẩm Tịnh Tương ngày hôm qua uống nhiều quá, tại nhà bạn bè ngủ quên , bởi vì điện thoại đặt không chuông, cho nên không nghe thấy.

Thẩm Tịnh Tương chần chờ một chút, lại hỏi :“Có phải là bạn trai không ?”

Thẩm Thu Minh cầm lấy thuốc mỡ , bóp ra một ít , nói “Không phải đâu ạ.”

Thẩm Tịnh Tương không quá tin tưởng, ôm điện thoại nhắc nhở cậu phải chú ý an toàn, chú ý vệ sinh, bà chỉ có một đứa con trai, không muốn cậu bị bệnh bắt đầu bằng chữ A nha . (Chắc là bệnh nan y ~ ~)

Thẩm Thu Minh hít một hơi rồi nói :“Tìm cha con để đẻ thêm một đứa là xong.” Lời dài dòng còn chưa nói hết , Thẩm Tịnh Tương đã cúp điện thoại , thật sự là đề cập thôi cũng không thể.

Thời Mặc tắm rửa xong, quần mỗi khăn tắm từ nhà tắm đi ra , vừa đi vừa sát tóc, thấy Thẩm Thu Minh nhìn thuốc mỡ trong tay mà ngẩn người, anh vén chăn lên , nói:“Không biết bôi sao ? Vẽhôm lên , tôi tự mình dạy cậu nha.”

Thẩm Thu Minh khinh bỉ liếc nhìn Thời sắc phôi một cái, Thời Mặc nói tiếp:“Đem thuốc mỡ bóp ra một ít vào ngón tay, cắm đi vào, nhớ lại chỗ tối hôm qua tôi dính vào là được rồi , nếu không thể , tôi”

Một hộp thuốc mỡ bay tới, Thời Mặc tay vừa chụp tới, vừa vịn bắt được.

“Có thời gian nói nhảm, còn không mau cút đi.”

“Minh chủ, cậu thật đúng là vô tình.” Thời Mặc vịn mở cái nắp thuốc mỡ, từng bước một hướng giường đi tới, đè lại eo Thẩm Thu Minh, không cho cậu lỗ mãng

Nói thật, Thời Mặc tuy chỉ cao hơn Thẩm Thu Minh vài cm, nhưng sức lực của anh lại làm cho Thẩm Thu Minh theo không kịp, bàn tay hữu lực như nặng ngàn cân, nhìn như thoải mái đặt ở trên bờ eo Thẩm Thu Minh, kỳ thật là như một cái đinh, kiên cố mà đem người dính tại trên giường.

Ngón tay có thuốc mỡ từ trên xương cột sống đi xuống, chui vào khe hở bí mật, Thẩm Thu Minh sợ đến lạnh run, Thời Mặc chưa cho cậu cơ hội cầu xin, ngón cái khê dùng lực, đem thuốc mỡ đẩy mạnh vào.

Thẩm Thu Minh đau quá khê rên, Thời Mặc nghe không được, bóp ra toàn bộ thuốc mỡ nhét vào, mô phỏng động tác tính giao mà thụt ra thụt vào.

Thân thể vĩnh viễn là thứ thành thật nhất, trực tràng phân bố ra chất lỏng, dưới nhiệt độ cơ thể thúc hóa mà hòa tan thuốc mỡ, hai người hỗn cùng một chỗ, phân không rõ lẫn nhau, từ khe mông chảy ra, đem ga giường ẩm ướt.

“Kỳ thật cậu là giáo chủ tà giáo a.” Thời Mặc ghé vào bên tai Thẩm Thu Minh, đầu lưỡi liếm qua vành tai Thẩm Thu Minh, lẩm bẩm nói “Là loại chuyên câu dẫn đàn ông.”

11. Chương 11: Đề Cử

Thẩm Thu Minh cắn miệng, một bộ quật cường ảm nhẫn làm cho Thời Mặc càng thêm không thể đơn giản buông tha cậu.

Động tác trên tay Thời Mặc càng ngày càng gấp, nhanh, chuẩn, hung ác đậm đậm điểm trí mạng. Thẩm Thu Minh trong mắt một mảnh hơi nước, tiếng rên rỉ khe khê theo khe hở cánh môi thoát ra, thật nhỏ, lại khiến nhân tâm nhộn nhạo. Cho đến cuối cùng, Thẩm Thu Minh nhịn không được run rẩy, đạt tới cao trào.

Thời Mặc buông tay ra, đẩy ra cặp mông của Thẩm Thu Minh, thuốc mỡ lấp đầy huyết khẩu sưng đỏ, bốn phía phân bố chất lỏng *** mỹ, vị tình sắc không cần nói cũng biết.

Thời Mặc thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, hỏi: “Nghĩ muốn cái gì không?”

Vừa bắn tinh qua, ý thức không rõ lắm, Thẩm Thu Minh ghé vào trên gối đầu, thở hồng hộc hỏi “Cái gì là cái gì?”

“Xe? Phòng? Hay là trở thành đại minh tinh?”

Xem ra Thời Mặc đem cậu trở thành những tiểu minh tinh đầu hoai tổng bão(1) kia, Thẩm Thu Minh giờ chân đá Thời Mặc, nghiêng thân, mục quang không nhìn về phía Thời Mặc “Tôi cái gì cũng không muốn, lên giường với anh, chỉ là muốn lên giường với anh mà thôi.”

“Chính là tôi muốn tặng cậu thứ gì đó.” Thời Mặc nói thực rất đúng, một người có hảo cảm với một người khác, luôn sẽ muốn tặng cho người ấy một thứ gì đó, Thời Mặc cũng không ngoại lệ, chỉ là chọn thời gian này cũng quá mức thất đức rồi.

Thẩm Thu Minh lao lực hướng bên giường hoạt động, thứ được chen vào trong mông khiến cậu ngứa ngứa, cậu giận dữ rút ra một thứ gì đó tùy tiện ném sang, tùy tiện nhặt lên áo mưa trên mặt đất vấy vấy: “Tôi muốn cái này.” (Áo mưa = Bao Cao Su ^.^)

Thời Mặc ôm cánh tay thoải mái cười to, thật là, anh đã nhặt được bảo bối rồi. Anh lấy đi áo mưa chưa được xé bìa bì trong tay Thẩm Thu Minh, nhét nó vào trong miệng cậu “Không có vấn đề, mới vừa được phá thân giáo chủ tà giáo, lần sau mong cậu dùng miệng giúp tôi mặc lên nhé.”

Bành Đông Lai hẹn dạo diễn tại quán café mà bạn bè hay gặp mặt nhau, thời điểm Thời Mặc đến, Bành Đông Lai đang chuẩn bị gọi điện thoại hối thúc anh.

Thời Mặc nói: “Gấp cái gì, Văn đạo diễn còn chưa tới.”

Lời còn chưa hết, Văn đạo diễn đã tới rồi.

Văn đạo diễn, tên đầy đủ là Văn Tiểu Thành, mấy ngày hôm trước vừa bước qua tuổi 36, bởi vì quay phim cổ trang truyền hình mà thành danh. Lại nói tiếp, tuổi hắc ở trong giới đạo diễn cũng không tính là lớn, tuổi nghề cũng không nhiều, nhưng nhà hắc là đạo diễn thế gia, từ gia gia của hắc bắt đầu, kỹ xảo do bậc cha chú truyền thừa, không phải người bình thường có thể học được.

Văn Tiểu Thành nói không nhiều lắm, biểu cảm cũng rất ít, hắc cùng Thời Mặc hợp tác qua vài lần, quan hệ không tệ, dù cho đối mặt bạn tốt, hắc cũng y cũ duy trì trạng thái bán diện than.

Thời Mặc nói: “Kịch bản tôi đã xem qua, không có vấn đề.”

“Ừ.” Văn Tiểu Thành thêm đường vào chén cafe, đổ hết một túi đường rồi, lại mở ra túi thứ hai, bỏ thêm một nửa nữa mới dừng tay.

“Văn đạo diễn vẫn thích ngọt như thế nha.” Bành Đông Lai cười cười, đi vào chính đề “Nam chính nữ chính cùng những nhân vật phụ quan trọng cũng đã được định ra rồi, nghe nói nam số 2 lại vẫn chưa định, không biết Văn đạo diễn có ý kiến gì không?”

“Không tìm được người phù hợp.” Văn Tiểu Thành quấy đều cà phê “Kịch bản là tâm huyết Tông Khang, tôi không thể đập hư nó.”

“Người sản xuất tính toán tự mình tìm kiếm, hay là công khai tuyển diễn viên?”

“Còn chưa xác định, Tông Khang không hài lòng, tôi nói vô dụng.”

Một biên kịch có quyền lực còn lớn hơn so với đạo diễn, thật sự là thần kỳ. Bành Đông Lai bị đánh trúng tiếng nói trong lòng, vốn muốn đề cử vài người trong công ty nhưng đã bị ngữ khí không mặn không nhạt của Văn Tiểu Thành làm buông tha cho ý tưởng.

“Tôi có một người phù hợp, không biết Văn đạo diễn có nguyện ý cân nhắc không?” Thời Mặc đột nhiên nhẩy ra một câu, không chỉ hù đến Văn Tiểu Thành, càng đem Bành Đông Lai cũng hù đến.

Gần đây lên giường với Thời Mặc chỉ có một tên là Tưởng Hàn, bắt quá tên ngu xuẩn kia vừa bị Thời Mặc ném vào lãnh cung, ngoại trừ bạn giường thổi gió bên tai, còn có ai có thể làm cho thiên vương hiếm khi lo chuyện của người nhúng tay vào đây?

“Tôi tin tưởng cách nhìn của anh với nhân vật, có lẽ người anh nói kia thích hợp, nhưng mà thực xin lỗi, tôi muốn để Tông Khang xem qua mới quyết định.” Văn Tiểu Thành há miệng ngậm miệng đều nói tới Tông Khang, trong cái giới này cũng không có cái gì bí mật, nhưng chưa nghe nói qua Văn Tiểu Thành là gay, càng chưa nghe nói qua hắc cùng Tông Khang là một đôi.

Thời Mặc vừa hoài nghi, vừa lấy điện thoại di động ra, đem dãy số của Thôi Tiệp gửi tin nhắn qua cho Văn Tiểu Thành “Tôi đưa số của người đại diện hắc cho anh, các anh có thể hẹn thời gian để đi xem thử.”

“Thôi Tiệp?” Văn Tiểu Thành trực giác nhìn thoáng qua Bành Đông Lai, cười nhàn nhạt cắn thành chén.

Bởi vì thanh âm rất thấp, Bành Đông Lai không nghe thấy hắc nói gì, chỉ là bị Văn Tiểu Thành nhìn chăm chăm rồi cười, thì có loại cảm giác da gà nổi dựng lên. Nhìn nhìn lại Thời Mặc bên cạnh hắc, cũng là một bộ muốn cười cũng không dám cười “Ừ, rốt cuộc là ai?”

Thời Mặc nhún vai “Một quỷ xui xẻo mình luyện người ta, lại bị đối tượng mình luyện ám luyện mà thôi.”

Bành Đông Lai nâng trán lắc đầu, hắc so với ai khác đều tinh tường tên quỷ xui xẻo này là ai.

(1) Đầu hoài tổng bảo: Chỉ những người ôm ấp yêu thương người khác chỉ vì muốn nhờ đó mà thực hiện ước muốn của mình

12. Chương 12: Nam Số 2

Thôi Tiệp liếc mắt nhìn điện thoại di động an tĩnh trên bàn, tối hôm qua Thẩm Thu Minh cùng Thời Mặc nửa chừng chuẩn đi, cũng không biết người đi đâu, đến bây giờ tìm khắp vẫn không thấy người. Mặc dù mình dặn đi dặn lại, nhưng trong lòng vẫn sợ Thẩm Thu Minh không cẩn thận bị Thời Mặc dụ dỗ. Ít nhất tại trong suy nghĩ của Thôi Tiệp, Thời Mặc sẽ không chủ động câu dẫn, Thẩm Thu Minh lại không thể nào đầu hoài tống bảo. Nếu để cho hắn biết rõ chân tướng sự tình, phỏng chừng thổ huyết ba thước cũng không đủ cho hắn nguôi giận.

Ngược lại tưởng tượng, nói không chừng là bản thân quá lo lắng, Thẩm Thu Minh uống nhiều nước rồi, Thời Mặc chỉ là đưa cậu về nhà, sau đó bây giờ còn đang ở trong nhà nằm ngủ.

Trên tay Thôi Tiệp còn bề bộn công việc, kỳ thật cũng không còn bao nhiêu phải làm, người đại diện ở Tự Tinh trừ hắn cùng Bành Đông Lai chỉ chịu trách nhiệm một người ra, người khác cũng đều có minh tinh riêng để mà quản lý, tương đối mà nói, hắn xem như rất rảnh rỗi, thực tế Thẩm Thu Minh còn là một người mới — một người mới mà con đường tương lai cũng chưa được trù tính trước tốt cho lắm.

Chụp ảnh đột trước phải chờ ba ngày sau mới tung ra, Thôi Tiệp trong tay đã có vài loại phương án, suy nghĩ tru toàn từ đầu tới cuối rồi, hắn muốn dựa vào quảng cáo lần này để tạo ra tiếng vang quyết định.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên dọa Thôi Tiệp nhảy dựng, hắn tưởng Thẩm Thu Minh, không nhìn màn hình mà ấn nhận lập tức, đối điện thoại rít gào một tiếng “Cậu rốt cục cũng chịu tỉnh rồi đấy à!” Rồi chợt nghe thấy thanh âm đối phương lạ lẫm.

“Xin hỏi là Thôi Tiệp, Thôi tiên sinh đó sao?”

Thôi Tiệp hơi sững sờ, nhanh chóng trấn định lại “Đúng vậy, xin hỏi ngài là ...?”

“À, tôi là Văn Tiểu Thành, Thời Mặc đề cử một nghệ nhân dưới tay anh để vào vai trong bộ phim mới của tôi.” Văn Tiểu Thành dừng một chút “Hắn cũng không trực tiếp nói cho tôi biết là ai, tôi nghĩ anh sẽ biết.”

Nghe được ba chữ Văn Tiểu Thành, hai mắt Thôi Tiệp lập tức tỏa sáng, cùng hai cái đèn pha lóe trong đêm tối y chang nhau “Biết rõ biết rõ, dưới tay tôi chỉ có một nghệ nhân mà thôi.”

“Ừm, kịch bản là Tông Khang viết, cho nên phải được hắn tán thành, tôi mới có thể xác định nam số 2.”

Nói xong ý, Thôi Tiệp cũng hiểu rõ, tuy nhiên không biết kết quả như thế nào, nhưng không thể để cơ hội vượt mất. Thôi Tiệp cười cười nói “Vâng, xin hỏi ngài Tông Khang khi nào thì có thời gian, chúng ta hẹn nhau gặp mặt nha.”

“Hôm nay.”

Thôi Tiệp tay run lên, điện thoại hơi kém rơi trên mặt đất, hắn ngẩng đầu, mắt nhìn đồng hồ treo tường, hiện tại đã là bốn giờ chiều đúng, quan trọng nhất là, hắn vẫn chưa thể cùng Thẩm Thu Minh liên hệ “Có phải quá mau rồi không?” Thôi Tiệp châm chước hỏi.

“Bởi vì nam số 2 chưa định được ai, người sản xuất đang tính ngày mai tuyên bố ra bên ngoài để công khai tuyển diễn viên.”

Thôi Tiệp hiểu rõ, nếu như không có Thời Mặc đề cử, Thẩm Thu Minh muốn được tuyển vào vai này nhất định phải thông qua tầng tầng cạnh tranh, tuy rằng Thôi Tiệp hắn cũng không có chú ý tới vai diễn phim này bao giờ, nhưng đưa đến trước mặt hắn, không nhận thì cảm thấy thật tiếc nuối, hơn nữa Văn Tiểu Thành xuất phẩm thức sự quá mê người, Thôi Tiệp không có lý do gì buông tha cho.

“Được rồi, buổi tối, bây giờ gặp ở Sắc Độ.”

Văn Tiểu Thành hỏi ngược lại: “Sắc Độ?”

“Ừm, bởi vì có chút nguyên nhân.....” Thôi Tiệp kéo dài âm cuối, muốn nói lại thôi.

Văn Tiểu Thành cũng không làm khó hắn, nói “Được”, rồi kết cuộc trò chuyện.

Hôm nay là ngày quyết định , Thôi Tiệp để tay vào điện thoại di động, có cái mệnh này hay không, liền xem bản thân Thẩm Thu Minh mà thôi.

Thôi Tiệp một mực gọi điện thoại cho Thẩm Thu Minh, luôn không có người nghe, về sau lại tắt điện thoại, Thôi Tiệp phỏng chừng tám phần là mình gọi không được rồi. Thôi Tiệp gấp đến độ lửa cháy đổ thêm dầu, thúc giục người khác không thống khổ bằng việc hấn muốn thúc dục mà không thể thúc dục được người ta

Trước nửa giờ hẹn hấn đã chạy tới “Sắc Độ”, hỏi qua quản lý Thẩm Thu Minh đêm nay có đi làm hay không , dù được đáp án là có nhưng vẫn không yên lòng.

Văn Tiểu Thành cùng Tông Khang được phục vụ sinh dẫn vào một ghế lô đặc biệt ở “Sắc Độ”, lầu một cùng những câu lạc bộ khác không có gì khác biệt ca, chỉ là giá cả cao chút ít, nhưng lầu hai của nó thì chỉ có hội viên VIP mới có thể tiến vào. Xuyên qua lớp kính thủy tinh vừa vặn có thể nhìn thấy hết thấy phía dưới, bởi vì là thủy tinh chất liệu đặc biệt, người ngoài không có cách nào nhìn rõ bên trong, cho nên phi thường riêng tư bảo mật.

Văn Tiểu Thành vận đồ tây trang, Tông Khang lại rất tùy ý, mặc một bộ quần áo thể thao mà đi tới đây, hấn tò mò nhìn chăm chăm vào Thôi Tiệp “Anh là Thẩm Thu Minh?”

Thôi Tiệp lắc đầu, còn chưa nghĩ ra phải giải thích thế nào về Thẩm Thu Minh, ngọn đèn rực rỡ bên ngoài chiếu tới , Thôi Tiệp nghiêng đầu né qua ngọn đèn đủ mọi màu sắc, vừa vặn thấy Thẩm Thu Minh ở trong góc sân khấu.

“Hấn ở đằng kia kìa!”

Tông Khang nhìn lại theo, trên đài tổng cộng bốn người, mà mắt hấn đầu tiên thấy được lại là Thẩm Thu Minh trong góc.

Thẩm Thu Minh ôm đàn ghi-ta, cúi đầu an tĩnh đánh đàn, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên, rồi lại yên tĩnh mà cúi đầu xuống. Một khúc chấm dứt, Thẩm Thu Minh kéo tới một chiếc ghế dựa , nghiêng mình đi một ít , tựa như đang ngồi dựa vào, từ góc độ Tông Khang nhìn thấy, tuy thấy không rõ mặt, nhưng sườn mặt lại rất cân nhàn.

Vốn Thẩm Thu Minh là hát chính nhưng bởi vì chuyện tối hôm qua, hiện tại cuống họng đau đến muốn chết, hôm nay quản lý vừa nghe cậu nói một câu, liền cho phép cậu chỉ cần gảy đàn ghita mà thôi.

“Là người bên trái đó sao ?” Tông Khang quay đầu lại hỏi Thôi Tiệp.

“Ừ.”

“Hấn rất an tĩnh.” Tông Khang nghiêng đầu bình luận “Cũng thấy rất được.”

Thôi Tiệp không phải quá rõ ràng, Văn Tiểu Thành vì hấn giải thích nghi hoặc ,nói:“Chúng ta muốn tìm , chính là người như vậy.”

Thẩm Thu Minh gảy vài khúc đã bị quản lý vẫy tay từ trên đài diễn gọi xuống dưới, nghe nói là ở ghế lô X lầu hai có bạn bè tìm cậu, Thẩm Thu Minh suy đoán là Thôi Tiệp cùng Bành Đông Lai, liền gật gật đầu, vác đàn ghi-ta đi lên .

Tuy nhiên tầng trệt không cao, nhưng động tác đi lên cầu thang này đối cậu bây giờ mà nói cũng chẳng khác gì khiêu chiến, Thẩm Thu Minh chạy tới thang máy trước một giây khi nó sắp đóng lại , vọt vào.

Xông vào cậu liền hối hận, khéo tới chẳng thể khéo hơn, bên trong đứng đứng là Thời Mặc cùng Bành Đông Lai.

Chẳng lẽ là bọn họ tìm mình?

Thẩm Thu Minh “Hi~” một tiếng rồi im bật.

Thời Mặc kinh ngạc hỏi:“Làm sao cậu lại ở chỗ này.”

Không phải bọn họ tìm mình ? Thẩm Thu Minh nhìn Bành Đông Lai, Bành Đông Lai đứng thẳng nhún vai.

Thời Mặc thấy bọn họ trao đổi không tiếng động, trong nội tâm rất không tự vị , cau mày nhìn chăm chăm vào cặp móng của Thẩm Thu Minh :“Không nghĩ tới cậu còn có thể đứng lên , xem ra là công lực tôi giảm xuống.”

Thẩm Thu Minh hận không thể cởi giày nhét vào trong miệng Thời Mặc, Bành Đông Lai một người sống lù lù đứng ở đây như thế , anh cho là hẳn nghe không hiểu sao?

“Đúng vậy đúng vậy, Thời nhị thiếu gia ngài dường như dùng quá hao mòn cái ‘tài sản cố định’ ấy rồi đấy , nếu mà trừ hao mòn đi thì lập tức liền muốn báo hỏng, có muốn tôi giới thiệu vài bác sĩ Mông Cổ cho anh quen không ?”

Thang máy đình một tiếng liền mở ra, Thẩm Thu Minh dẫn đầu đi ra ngoài, thẳng tắp hướng ghế lô X đi đến, Thời Mặc cùng Bành Đông Lai vốn muốn đi lầu bốn , cũng thay đổi chú ý, đi theo Thẩm Thu Minh.

Thẩm Thu Minh gõ cửa, được cho phép rồi mới đi vào, Thôi Tiệp cùng hai người xa lạ đang nói chuyện hăng say, nhìn thấy cậu sau đều ăn ý dừng lại.

“Hắn chính là Thẩm Thu Minh.” Thời Mặc cùng Bành Đông Lai theo sát mà vào, Thôi Tiệp vô thức hỏi “Sao các anh cũng tới ?”

Văn Tiểu Thành nói:“Là Thời Mặc đề cử Thẩm Thu Minh .”

Một câu thôi cũng đủ đem Thôi Tiệp buồn tới muốn chết, hẳn một lòng muốn bằng vào năng lực của mình vượt qua Bành Đông Lai, không nghĩ tới kết quả là chuyện thứ nhất còn phải dựa vào người khác mới có được, tâm tình tung tăng như chim sẻ trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc, buồn bực không lên tiếng ở trên ghế sa lon uống rượu.

Bành Đông Lai không khuyên hẳn, cùng uống theo, đến cuối cùng Thôi Tiệp uống đến ngã trái ngã phải, Bành Đông Lai bắt đầu dĩ, khiêng người đi trước.

Tông Khang lôi kéo Thẩm Thu Minh nói kịch bản, thông qua nói chuyện phiếm, hẳn càng thêm xác định Thẩm Thu Minh chính là người mình muốn tìm , loại tiêu sái cùng vô câu vô thức quả thực như nam thứ hai trong kịch bản mình bước ra.

Thời Mặc cùng Văn Tiểu Thành nói câu được câu không, về sau một hồi điện thoại đem Văn Tiểu Thành cùng Tông Khang lôi đi, Thẩm Thu Minh cũng muốn rời đi, xoay người lại cầm ghita dựa vào bên cạnh sa lon , lại bị Thời Mặc bóp chặt cổ tay đặt tại trên tường.

“Cậu hình như đã giấu tôi cái gì đấy.”

13. Chương 13: Áp-phích

Thẩm Thu Minh giãy giãy, Thời Mặc tay như là một khóa chặn, sít sao đem cậu dính tại trên tường, ép cậu đành phải buông tha cho giấy dựa “Anh dường như đầu hỏi tôi cái gì đâu ?”

“Đàn ghi-ta, cùng với Sắc Độ.”

“Tôi đi làm ở trong này.”

“Tôi nhớ cậu đã kí hợp đồng với Tụ Tinh ký rồi mà.”

“Trước khi làm việc chính thức, tôi sẽ chưa rời đi nơi này.” Thẩm Thu Minh nhìn thẳng Thời Mặc, không có chút nào mềm yếu “Thôi Tiệp biết rõ chuyện này.”

Thời Mặc buông tay ra, nắm chặt cầm Thẩm Thu Minh , anh cúi xuống hôn cậu , đầu lưỡi linh xảo lướt qua môi của đối phương “Cậu cũng không làm được mấy ngày nữa đâu.”

Thôi Tiệp cùng Bành Đông Lai đều uống không ít, xe là không thể nào tự lái rồi, Bành Đông Lai đành phải gọi xe về nhà, bọn họ ở cùng một tòa lầu trong tiểu khu, lại còn cùng một tầng trệt.

Vừa bước lên xe taxi, Thôi Tiệp dựa vào Bành Đông Lai bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, Bành Đông Lai hao hết tâm tư vẫn không thể nào từ đầu lưỡi bắt măn của hẳn nghe ra được chút manh mối nào.

Lái xe lái cực nhanh , sợ con ma men ói ra thì ô uế xe của gã, trong chớp mắt đã đến nhà.

Bành Đông Lai một tay đỡ cánh tay Thôi Tiệp, một cái khác ôm eo Thôi Tiệp, Thôi Tiệp nhàn rỗi tay nên ở trong không trung khua loạn rất không thành thật, trong lúc thì thoảng lại đánh vào trên người Bành Đông Lai, Bành Đông Lai yên lặng thừa nhận, thẳng đến khi đem người đưa tới trước cửa nhà, ở trên người chủ nhà tìm thấy chìa khóa nhà của Thôi Tiệp .

Bởi vì bậc cha chú giao hảo, bọn họ từ nhỏ đã quen nhau, tiểu học, cấp 2, cao trung, đại học, thẳng đến khi đi làm cũng làm rất gần, bọn họ tựa như trẻ sinh đôi liên thể, một người dọn đi nơi mới thì người kia cũng đi theo, là dựa vào lẫn nhau, cũng là Thôi Tiệp muốn ngấm phân cao thấp.

Không có sai, phân cao thấp.

Thôi Tiệp luôn yếu hơn một ít so với Bành Đông Lai, mỗi một phương diện đều thế, mượn thời kì học sinh mà nói, vô luận hần cố gắng như thế nào, Bành Đông Lai vĩnh viễn là thứ nhất, hần chỉ luôn thứ hai.

Bành Đông Lai cố sức mà dùng một tay đỡ lấy Thôi Tiệp, không cho hần ngã sấp xuống, chìa khóa vừa cắm vào ổ đã bị Thôi Tiệp cầm tay rút ra.

“Tôi..... Tôi không muốn về nhà.”

“Không về nhà thì đi nơi nào?”

“Đi nhà của anh !”

“Được.” Bành Đông Lai tìm được chìa khóa của mình, khom người mở ra cửa nhà mình.

Thôi Tiệp rút đi cánh tay, lưng la lưng lay đi vào bên trong , có thể do hần uống thật sự quá nhiều, không vài bước liền vô lực tựa ở trên tường.

Bành Đông Lai đi tới muốn nâng hần lên một lần nữa, lại bị một đôi tay mềm nhũn đẩy ra ngoài “Bỏ đi, anh đi nhà tôi đi .”

Đỏ ửng đọng ở trên mặt, làm cho một đại nam nhân có vẻ hơi đáng yêu, Bành Đông Lai ngồi xổm trước mặt Thôi Tiệp , hỏi:“Vì cái gì?”

“Tôi..... Tôi muốn đổi với anh đấy !” Thôi Tiệp bộ dạng say rượu, híp mắt nói “Tôi muốn lợi hại hơn anh, tôi muốn đem anh dẫm nát dưới chân.”

Bành Đông Lai đẩy ra tóc mai dán tại trên trán Thôi Tiệp, tỉ mỉ mà nhìn người mình yêu thâm, người khác đều nói Thôi Tiệp minh luyện hần, hần lại một chút cũng nhìn không ra, tuy rằng bọn họ cùng tiến cùng xuất , nhưng quan hệ giữa hai người cũng không tốt như lời đồn đại ngoài kia.

Trong tiềm thức , Thôi Tiệp đối hần luôn tồn địch ý , loại địch ý mặc danh kỳ diệu này là điều mà hần không hề biết tại sao lại có , hôm nay, hần cuối cùng cũng biết. Bất quá đáp án này không khỏi làm cho người ta dở khóc dở cười đi.

Thôi Tiệp dựa vào tường, bắt tri bắt giác đã ngủ say , Bành Đông Lai bắt đắc dĩ thở dài, đem người ôm vào trên giường, lại đứng ở bên giường nhìn chăm chăm hồi lâu, giống như làm ra quyết định lớn lao, mới cúi người in cái hôn lên kẻ đang ngủ mơ màng, rồi sau đó cảm thấy mỹ mãn mà đi ngủ ở phòng khách.

Ngày hôm sau, Thẩm Tịnh Tương ở trong chương trình tin tức giải trí nghe được một tin.

“Diễn viên chính thức của phim truyền hình cổ trang nhiều tập [Hà xử ần bán hạ] đang được dư luận quan tâm đã được công bố, nam số 1 do Thiên vương siêu sao Thời Mặc đảm nhiệm, nam số 2 là người mới Thẩm Thu Minh vừa mới cùng Tự Tinh kí kết , mà nữ diễn viên cũng cùng chung công ty bọn họ , là Tạ Tiêu Quân đảm nhiệm. Theo kế hoạch, từ ngày mai , đoàn làm phim sẽ bắt đầu ghi hình tại trường quay điện ảnh.....”

Thẩm Tịnh Tương thả ra điều khiển từ xa trong tay, hỏi Thẩm Thu Minh đứng ở cửa ra vào đang tính đi ra ngoài , nói:“ Thẩm Thu Minh kia là con à?”

Thẩm Thu Minh nói:“Đúng ạ.”

Thần sắc lúc nói chuyện của Thẩm Tịnh Tương rất cổ quái, không phải giận dữ, mà là một loại sợ hãi, tựa như đứa bé ăn trộm kẹo, vụng trộm đem giấy gói kẹo giấu ở trong ngăn kéo, mà lại có một người đang muốn mở ra ngăn kéo.

“Vì sao không nói cho mẹ biết con đã tiến vào giới giải trí ?”

Thẩm Thu Minh nghĩ nghĩ “Không phải mẹ muốn con đổi công việc sao ?”

“Cái gì cũng có thể, duy chỉ có việc này không được.”

Thẩm Thu Minh thậm chí không hỏi nguyên nhân, cậu tinh tường biết mình nhất định đoán trúng, bằng không Thẩm Tịnh Tương không có phản ứng như thế, cậu mang xong giày, nói: “Con đã chính thức kí hợp đồng rồi mẹ ạ , tiền đền hợp đồng còn trả không nổi đâu.” Cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Trong Sắc Độ tiếng người huyền ảo, Thẩm Thu Minh giống như thường ngày, hát bài cậu thích , đến giờ tan tầm rời đi. Cuộc sống lại qua thêm hai ngày đơn điệu mà nhàm chán, giờ cậu mới biết câu dị thường khẳng định “Cậu cũng không làm được mấy ngày nữa đâu.” của Thời Mặc từ đâu mà đến.

Không nhớ rõ là cô bé bên phải phát hiện ra đầu tiên cậu là người mẫu trên poster quảng cáo quần lót kia , hay là ông anh bên trái, dù sao liên tiếp có người xông lên đòi đổi cậu lại hôn lại ôm, quả thực làm cho người ta chịu không được, ghê tởm nhất chính là, thậm chí có người trước mặt mọi người véo mông cậu, quay lại microphone rống to “Thật sự giống hệt như trên poster, vừa vểnh vừa có thịt a.”

Bất quá chỉ là một tấm áp-phích mà thôi, lại làm cho nhiều người nhận ra mình như vậy, Thẩm Thu Minh mới đầu còn đang buồn bực, khi cậu tự mình chứng kiến áp-phích, sẽ không nghĩ như vậy .

Quảng cáo lớn treo ngoài tường gần khu phố trung tâm thương mại luôn được thay đổi , từ quảng cáo đồng hồ đeo tay bây giờ đã đổi thành quảng cáo quần lót , hơn nữa là ba tấm lớn gần sát nhau , quy mô lớn như vậy, danh tác của người nổi tiếng.

Thẩm Thu Minh không quan tâm tới điểm này, mà là người trên poster.

Chính giữa là Thời Mặc với một cơ thể tinh tráng mạnh mẽ, nước da căng đầy khỏe mạnh mà không ai dám bắt bẻ. Tấm bên phải là Thẩm Thu Minh ghé vào trên bệ cửa sổ, mặt trời chiều ngả về tây, cặp mông của cậu vểnh lên , quay lại mang trên mặt biểu tình kinh hoàng. Bên trái còn lại là bức ảnh Thẩm Thu Minh nằm trên ghế sa lon, kinh ngạc mà nhìn chăm chăm vào hạ thân Thời Mặc, hình ảnh cắt rất chuẩn , chỉ tới quần lót là dừng , Thời Mặc đưa lưng về phía màn ảnh, không ai biết rõ đó là ai , cũng khiến ít người chú ý , ánh mắt của mọi người cơ hồ đều dừng lại ở trên nửa người dưới của Thẩm Thu Minh.

Thẩm Thu Minh cảm thấy, lần này thật sự là dọa đến mồ mồ gia rồi.

Áp-phích làm cho Thẩm Thu Minh có chút danh tiếng nên không thể đi “Sắc Độ” nữa, lại thêm [Hà xử án bán hạ] lập tức liền quay, Thôi Tiệp liền giúp Thẩm Thu Minh hướng công ty xin một căn hộ đơn thân.

Thẩm Thu Minh kéo va ly rời khỏi nhà, Thẩm Tịnh Tương yên lặng mà lau đi bức ảnh cũ duy nhất trong nhà, đó là ảnh chụp chung ở cô nhi viện , được ***g cẩn thận trong khung kính.

Thẩm Tịnh Tương là cô nhi, bà không có thân nhân, bởi vì tính cách quá hướng nội , bạn bè cũng không nhiều, ấn tượng từ nhỏ tới lớn của Thẩm Thu Minh với người ngoài thân thiết với nhà mình , cũng chỉ có duy nhất bức ảnh đó. Cậu đã từng suy đoán một trong những người trong ảnh đó là cha ruột mình, chính là cô nhi viện từ nhiều năm trước đã phá bỏ và dời đi, không có lưu lại bất luận manh mối gì.

Thẩm Thu Minh đem va ly đặt ở ngoài cửa, nghĩ nghĩ, lại đi trở về trong phòng, ngồi xổm trên mặt đất, nghiêng mặt dán trên đùi Thẩm Tịnh Tương “Mẹ.”

Thẩm Tịnh Tương buông khung ảnh ra, động tác nhu hòa mà vuốt tóc Thẩm Thu Minh “Con đã lớn rồi, đương nhiên có lý tưởng của mình, có một số việc mẹ không thể nói cho con biết, nếu như con cố ý muốn biết rõ, mẹ cũng không có cách nào khác ngăn cản con đi tìm hiểu.”

“Mẹ, thực xin lỗi.” Thẩm Thu Minh đột nhiên xon xot mũi, cảm thấy tất cả việc làm lúc trước của mình thật quá phẫn, dù sao Thẩm Tịnh Tương là thân nhân duy nhất của cậu, nhiều năm vất vả khiến bà già

hơn những người cùng lứa, đây hết thấy cũng là vì cậu, mà cậu lại chưa bao giờ lo lắng tới cảm nhận của bà.

“Đứa ngốc.” Thẩm Tịnh Tương cười nói “Cậu xin lỗi này hẳn nên do mẹ nói với con.”

14. Chương 14: Kịch Bản

Thẩm Thu Minh vừa dọn tới căn hộ đơn thân kia thì Thôi Tiệp đã đem kịch bản đưa tới, cũng hạ lệnh cậu từ nay không làm ở “Sắc Độ” nữa.

Đây là lời hứa mà hai người đã hẹn trước, Thẩm Thu Minh sau khi đưa đơn từ chức cho quản lý, còn đặc biệt bấm điện thoại cho Lý Ngang, dù sao công việc này cũng từ Lý Ngang mà đến, lúc đi, vô luận như thế nào cũng phải tắt yếu thông tri y một tiếng.

Khi điện thoại vừa chuyển được, đầu kia có chút tạp âm, Lý Ngang đang cùng người khác nói chuyện “Đánh chết tôi cũng không đi, anh đem tôi tới lại đi, chỉ cần tôi muốn trở về, ai cũng ngăn không được!”

Thanh âm lớn làm cho Thẩm Thu Minh nhíu mày, lúc lâu điện thoại mới được nhắc lên, nghe được Lý Ngang thở hổn hển nói “ Alo ”.

“Cãi nhau với ai thế ?”

“Manh Manh?” thái độ Lý Ngang đến đây chuyển ngoắt 360 độ.

“Cậu đừng gọi tớ như thế được không ?”

“Mẹ cậu không gọi như thế sao ?”

“Mẹ của mình gọi là Minh trong Minh Ước, cái tên của cậu là kiểu gì thế hả !”

Lý Ngang cười ha ha “Ai nói ? Cậu là Manh trong Manh Chủ, thật dễ nghe nha, đại minh tinh ~”

“Cậu đừng gọi mình thế nữa, tớ chịu không được.” Thẩm Thu Minh nhức đầu, Lý Ngang khẳng định cũng thấy áp-phích rồi.

“Thật không nghĩ tới, đáng người cậu thực quyền rũ quá.”

“Quyền cái đầu cậu !” Thẩm Thu Minh nhin không được mà nói tục “Tớ nói cho cậu một tiếng, tớ thôi làm ở Sắc Độ.”

“Thôi là đúng, một ngày nào đó cái chỗ quỷ đó cũng sập tiệm !”

“Làm sao vậy? Sắc Độ chọc giận cậu à ?”

“Đúng ! Ông chủ nó chọc giận tớ.”

“Hử?”

“Hắn bức tớ xuất ngoại đào tạo chuyên sâu.” Lý Ngang dừng chút, Thẩm Thu Minh nghe được tiếng ồn ào đầu bên kia điện thoại dần dần đi xa, đợi trong chốc lát mới nghe được Lý Ngang nói tiếp “Chẳng phải chỉ là người giám hộ của tớ thôi sao, dựa vào cái gì hắn kêu tớ làm gì thì nhất định tớ phải làm đó !”

Thẩm Thu Minh khuyên: “Ba của cậu cũng là muốn tốt cho cậu.”

“Ai nói là cha tớ ?”

“Chẳng lẽ là mẹ cậu ? Tớ nhớ ông chủ của Sắc Độ là đàn ông mà.”

“Ai quy định người giám hộ phải là cha mẹ chứ ?”

“Ách.....”

“Quan hệ nhà tớ loạn thất bát tao lắm, một đôi lời nói không rõ, dù sao tớ chết cũng sẽ không thỏa hiệp, chẳng phải chỉ hơn tớ tám tuổi thôi sao ? Có gì đặc biệt hơn người, trưởng thành nhặc thì làm sao ? Manh Manh nhà tớ đã thành đại minh tinh rồi mà.”

Thất nhiều bát nhiều, câu chuyện lại vây quanh trên đầu Thẩm Thu Minh, Thẩm Thu Minh tranh thủ thời gian nói: “Đừng nói mình nữa, chính cậu thu xếp bản thân đi nhé. Tổ còn phải đọc thuộc kịch bản ni, đập máy trước nhé.”

“Ừ, cố gắng lên, nao kia có nổi tiếng thì kí tên cho tổ nhé, tổ treo lên trên mạng đi bán.”

Thẩm Thu Minh dở khóc dở cười để điện thoại di động xuống, thấy kịch bản lập tức đầu phình to, một quyển đầy chữ nha, xem cả đêm, nhìn đến rạng sáng bốn năm giờ cuối cùng đem kịch bản xem xong rồi, còn chưa nhớ nổi [Hà xử án bán hạ] nói về cái gì, liền ôm kịch bản ngủ say.

Chờ cậu tỉnh dậy, đã là buổi chiều ngày hôm sau, kịch bản còn một mực vè trong tay, Thẩm Thu Minh bị tê tay, từ từ nhắm hai mắt, vừa nhu huyết Thái Dương vừa nhớ lại.

Kỳ thật câu chuyện này cũng thực đơn giản, bốn chữ có thể tổng kết xong — báo thù rửa hận.

Hai mươi năm trước, Tần gia trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy bị người diệt môn, chỉ có một thứ tử năm tuổi bởi vì được giáo chủ ma giáo Mạc Vãn Quân cứu mà thoát khỏi tử kiếp, từ nay về sau đổi tên là Tần Ẩn chính là nhân vật Thời Mặc sấm vai. Thẩm Thu Minh sấm vai nhân vật gọi Lục Bán Hạ, là sư đệ Tần Ẩn. Lúc ấy võ lâm chia làm ba phần thiên hạ, trong đó thực lực mạnh nhất chính là Mộ Dung gia ở phương Bắc, thứ hai là Lục gia phương Nam, thứ ba là Miêu gia ở Tây Vực. Lục Bán Hạ là trưởng tử của thân đệ đệ của gia chủ Lục gia – Lục Tu Vũ, bởi vì tầng quan hệ này nên quan hệ thầy trò giữa Mạc Vãn Quân và Lục Bán Hạ vẫn được giấu kín, ngoại nhân cũng không biết Lục Bán Hạ biết võ, bởi vì cha hắn Lục Tu Văn theo thương nghiệp, cùng võ lâm nhân sĩ ít có vãng lai, ai cũng không nghĩ rằng sau khi tiền ma giáo giáo chủ chết đi, tân giáo chủ kế nhiệm Dục Cửu Hội sẽ là Lục Bán Hạ. Đương nhiên, cái này cần phải có thuật dịch dung, Thủy Cúc là người cung cấp vật phẩm cần thiết cho Lục Bán Hạ dịch dung. Thủy Cúc, chính là Tạ Tiêu Quân sấm vai, nàng là thiếp thân nha hoàn của Lục Bán Hạ, cũng là người đứng đầu tứ đại hộ pháp của ma giáo.

Chuyện xưa vì báo thù là chuyện chính, tầng tầng lớp lớp chi tiết tiết lộ hung thủ, cuối cùng Tần Ẩn đại thù được báo, ôm mỹ nhân về, mà Lục Bán Hạ lại bởi vì cứu người mà chết.

Thẩm Thu Minh không khỏi buồn cười, mặc dù mình cuối cùng sẽ chết, phần diễn cũng không phải quá nhiều, nhưng lại là nhân vật được yêu mến, lại nói tiếp, so với diễn viên chính Tần Ẩn do Thời Mặc đóng càng khiến người ta yêu mến hơn, ít nhất chính cậu sẽ không quá yêu thích Tần Ẩn. Nhưng hết thấy đều bất hảo, nhân vật là một phương diện, diễn viên lại là phương diện khác, có đôi khi kịch bản dở, người cũng xấu xa, nhưng bởi vì kĩ thuật diễn xuất của diễn viên mà lại khiến người ta yêu mến tới phát cuồng.

Thẩm Thu Minh cho rằng, Thời Mặc có loại năng lực này. Nghĩ nghĩ, liền bắt đầu chờ mong Thời Mặc diễn.

Thẩm Thu Minh bế môn ba ngày để học kịch bản, ngày thứ tư cả đoàn làm phim hướng trường quay đi đến.

Thụ Điểm rất có tiếng trong làng điện ảnh, rất nhiều phim cổ trang đều chọn nơi này, phần nhiều là vì nó cổ kính, cho nên ngoại trừ xe lửa cùng xe hơi, cũng không có máy bay tốc hành.

Đại minh tinh đương nhiên là ở trong xe bảo mẫu, thư thư phục phục chạy ở phía trước, Thẩm Thu Minh chỉ có thể cùng tiểu minh tinh bình thường đi xe buýt mà thôi.

Thời điểm đến khách sạn, cả thân thể ngồi cả ngày trời đã phát ra tín hiệu kháng nghị, Thẩm Thu Minh nằm ở trên giường động cũng không nghĩ động, Thôi Tiệp đem hành lý hai người lấy ra, quần áo treo hết xong, đồ dùng hằng ngày cũng để kỹ, chờ hắn làm xong việc bề bộn thì Thẩm Thu Minh đã sớm ngủ say rồi, Thôi Tiệp hoạt động cánh tay một chút, cùng nằm xuống ở giường bên cạnh.

Đến giờ ăn, hai người bị tiếng đập cửa đánh thức, Thẩm Thu Minh ngáp dài đi mở cửa, Thôi Tiệp còn chưa quá thanh tỉnh, ngồi ở trên giường, mơ màng.

Bành Đông Lai ló đầu vào trong phòng nhìn thoáng qua, vừa vặn thấy Thôi Tiệp không có tinh thần rũ đầu xuống, thu hồi mục quang, nói với Thẩm Thu Minh: “Lúc ăn cơm cũng không thấy hai người xuống, gọi điện thoại lại đều tắt máy, tôi tới nhìn xem.”

“Đại khái không có nghe thấy điện a.” Thẩm Thu Minh lại đánh một cái ngáp, dụi dụi mắt hướng trong phòng đi tới “Anh vào đây chờ chút đi, tôi đi tắm.”

Không nghĩ tới Bành Đông Lai lại cự tuyệt, nói cho cậu biết số ghế lô dưới lầu, liền như vậy ly khai, Thẩm Thu Minh cũng chẳng biết làm sao, đá đá giường Thôi Tiệp để hấn nhanh tỉnh dậy một chút, chính mình chạy vào phòng tắm tắm qua loa .

Chờ Thẩm Thu Minh cùng Thôi Tiệp xuống dưới, những người trong đoàn làm phim đã ăn gần như xong, chỉ có vài người ngày mai không có đất diễn đang cầm chén uống rượu nói chuyện phiếm, Thẩm Thu Minh cùng Thôi Tiệp chọn lấy một góc hẻo lánh vừa ăn vừa nói chuyện.

Thôi Tiệp hỏi:“Chuẩn bị thế nào?”

“Lời kịch cũng thuộc rồi, diễn xuất thì không biết.” Thẩm Thu Minh chưa bao giờ diễn kịch, cậu cũng không phải người được đào tạo chính quy, tuy những ngày này được trải qua một ít huấn luyện, nhưng cậu cũng chỉ hiểu vài thứ bề nổi, mà mấy thứ bề nổi đó , cậu chưa chắc đã vận dụng được thuần buồm xuôi gió.

“Không biết thì hỏi người khác nhé, nhìn người ta diễn như thế nào thì học theo , ngày mai buổi chiều là cậu diễn lần đầu tiên đấy , tôi nhớ là cùng với Tạ Tiêu Quân a?” Thẩm Thu Minh “Ừ” một tiếng. Thôi Tiệp nuốt xuống thứ trong miệng, tiếp tục nói “Cô ấy rất tốt, để cơm nước xong xuôi thì cậu cùng cô ấy diễn thử, để ngày mai bớt đi nhiều sai lầm hơn.”

Thẩm Thu Minh yên lặng ghi nhớ, sau khi ăn xong Thôi Tiệp nói muốn đi ra bên ngoài tản bộ, cậu cũng đi đến tìm Tạ Tiêu Quân .

Thẩm Thu Minh đi tới bàn tiếp tân hỏi số phòng Tạ Tiêu Quân, tại lầu tám, so với nơi cậu ở thì cao hơn 1 tầng, cậu đề xuống chuông cửa đợi thật lâu cũng không có người mở cửa, đoán chừng là không ở, liền xoay người muốn đi, vừa vặn va vào Thời Mặc.

Cái mũi gõ vào trên mặt đối phương, hai người đều đau xót.

Thẩm Thu Minh bụm mũi , nói:“Anh không có việc gì thì dựa vào tôi gần thế làm gì?”

Thời Mặc xoa mặt nói:“Tôi còn muốn hỏi sao cậu đột nhiên xoay người nè !”

Hai người bởi vì đau nhức nên lông mi đều nín lấy, nói xong một câu kia thì đều hằm hằm nhìn đối phương, thời gian một giây một giây trôi qua, ai cũng bất động, như cũ hằm hằm, về sau không biết là ai mở đầu trước, hai người lại cùng lúc nở nụ cười.

Thời Mặc xoa xoa tóc Thẩm Thu Minh “Sao mà giống bọn trẻ con trong nhà mẫu giáo thế chứ.”

Thẩm Thu Minh cười đáp :“Anh tự nói mình nhá.”

“Tìm đánh đấy à.” Thời Mặc gõ đầu cậu “Tìm Tạ Tiêu Quân có việc?”

“Tìm cô ấy diễn thử.”

“Rất chịu khó đấy nha.” Thời Mặc chớp chớp lông mi “Đi, đến phòng tôi đi, tôi diễn cùng cậu. Tạ Tiêu Quân bị Tiểu Dục quần quít lấy, phỏng chừng không chờ nó ngủ thì người chưa được thả đâu .”

Dù sao ngày sau cũng có nhiều đợt cùng diễn với Thời Mặc, Thẩm Thu Minh nghĩ Thời Mặc này có lối diễn tinh xảo, không suy nghĩ liền cùng đi.

15. Chương 15: Diễn Thử

Thẩm Thu Minh vốn cho là mình sẽ diễn thử phần của mình cùng Thời Mặc , không nghĩ tới lại là Thời Mặc diễn phần của Tạ Tiêu Quân .

Thời Mặc ở một mình một phòng, giường rất lớn, lúc diễn thử Thời Mặc cũng không nằm ở chỗ đó, mà là ngồi ở bên giường, biểu tình rất chuyên chú.

Khí tràng bất đồng dĩ vãng, như là một người xa lạ, Thời Mặc nói là lời kịch của nữ, anh cố ý phóng nhẹ tiếng nói cùng âm điệu của mình, không phải bắt chước thanh âm nữ nhân, lại đem cái loại cảm giác này nói giống như đúc, trong lúc vô hình hấp dẫn Thẩm Thu Minh đang ngồi ở trên ghế.

Thẩm Thu Minh lần đầu tiên mặt đối mặt nhìn gần Thời Mặc biểu diễn, cảm thấy một đôi mắt hoàn toàn chưa đủ dùng, muốn xem hiểu tâm tình trong mắt Thời Mặc, lại không tha một động tác thân thể nào của anh.

Thẩm Thu Minh nhìn không được nghĩ rằng, nếu mà đặt ở cổ đại, Thời Mặc chính là một nam hồ ly tinh, cậu cũng không biết mình đối Thời Mặc là thứ tình cảm gì, chỉ ở trên màn ảnh nhìn thoáng qua, rốt cuộc không thể quên.

Tựa như bài hát nào đó – Chỉ đơn giản là liếc nhìn người trong đám đông, cuối cùng lại không thể nào quên dung nhan của người.

Cảnh này là Lục Bán Hạ nằm ở dưới tàng cây hóng gió của hậu viện nhà mình, Thủy Cúc kể về sự sùng bái trong giáo, sau đó nói cho Lục Bán Hạ những chuyện lý thú mà nàng thấy trên đường.

Chỉ thấy Thời Mặc nâng lên tay trái của mình, giả ý từ trong tay áo rút ra thư tín đưa cho Lục Bán Hạ, nói: “Công tử, hôm qua cậu không tới nên lỡ mất một hồi kịch hay đặc sắc”

Cậu dựa theo lời kịch Lục Bán Hạ, tiếp nhận thư tín, mở ra nhìn nhìn, đối Thời Mặc nói: “Chuyện gì?”

Thời Mặc hai mắt tỏa sáng, che không được linh khí, đem mình diễn thành một tiểu cô nương y như thật “Bất kể thông ***! Tiểu nương tử mười bảy mười tám tuổi tới bắt tướng công lêu lổng ở ngoài đấy.”

“Đây có gì đặc sắc ? Trong kỹ viện ngày nào chẳng trình diễn vài màn.”

“Lần này bất đồng.” Thời Mặc nói càng hăng say, cả người mi phi sắc vũ “Lúc tiểu nương tử nhắc chần lên thì tên kia không hề mặc cái gì, tiểu nương tử cũng không cho hắn mặc quần áo, ngồi ở trước mặt hắn vừa khóc lại nháo, đem nam nhân mắng đến cầu huyết xối đầu, cuối cùng , cậu đoán thế nào?”

“Thế nào?” Thẩm Thu Minh nhớ tới trong kịch bản muốn cậu phải phe phẩy cây quạt, vội vã làm bộ trong tay áo móc ra cây quạt, dùng bàn tay mà mô phỏng động tác phe phẩy.

“Nam nhân bị nàng ấy bức tới không nói được gì, nhấn nhẹn hơn nửa ngày sắc mặt đỏ lên, lại vẫn chưa xong, hắn nóng nảy nói ‘Ta và ngươi còn chưa thành thân liền bá đạo như thế, cẩn thận ta hối hôn!’”

Thẩm Thu Minh “Ha” Một tiếng, tập trung tinh thần mà nghe Thủy Cúc nói chuyện.

“Tiểu nương tử kia nguyên là con nhà võ , nghe xong lời này, cũng không thấy bị mất mặt mũi, chỉ nói ‘Đã như vậy, ta cũng không thèm lo lắng cho ngươi nữa.’, sau đó liền cứ như vậy đem người ném ra ngoài lâu , ai ô ô, cậu không nhìn thấy đâu, nam nhân kia bùm lấy nửa người dưới tháo chạy còn nhanh hơn thỏ.”

Thẩm Thu Minh tựa ở trên ghế hóng gió “Tiểu nương tử này thật là có tính tình trung nhân nha .”

“Còn không phải à ! Trước kia ta cho rằng nàng giống đám nữ tử một khóc hai nháo ba thất cổ kia đồng dạng, về sau mới cảm thấy nữ tử tính tình như thế thật hiếm lắm, sau này nếu phu quân ta cũng dám làm như vậy, ta không lột da hắn thì mới lạ .”

Một đoạn diễn thử “Thủy Cúc” cùng “Lục Bán Hạ” cũng xong rồi , Thời Mặc trầm mặc không nói, khí tràng quanh mình lại khôi phục thành Thời Mặc cùng Thẩm Thu Minh.

Nói thật, trong lòng Thẩm Thu Minh cũng cảm thấy không tốt lắm, bởi vì một hồi đầu, cậu biết mình có chút cứng ngắc, chống lại hai con người Thời Mặc, càng cảm giác mình vừa rồi diễn xuất không đáng một đồng, vốn lúc đầu cũng có dũng khí nhìn thẳng Thời Mặc, càng về sau cũng chậm chậm tránh đi ánh mắt , nhìn loạn bốn phía.

Thời Mặc buông kịch bản, hai tay tùy ý chấp sau lưng, khom người “Vấn đề rất nghiêm trọng.”

Thẩm Thu Minh gật gật đầu “Tôi biết rõ.”

“Nói thử xem.”

“Cứng ngắc.” Thẩm Thu Minh thấy Thời Mặc nhìn mình chằm chằm, không có nói tiếp ý hướng, lại nhận xét tiếp “Diễn không giống.”

“Xác thực. Kỳ thật diễn kịch cũng rất đơn giản nhưng cũng lại rất khó. Tôi cho rằng vấn đề lớn nhất của cậu là chưa suy nghĩ kỹ về nhân vật này, chưa nhập tâm khi diễn, khi cậu nhập tâm, chuyện ở bên ngoài sẽ không liên can tới cậu, cái gọi là cứng nhắc sẽ không tồn tại.”

Thẩm Thu Minh không hiểu lắm, Thời Mặc lật kịch bản trên tay cậu tới một tờ nào đó.

“Còn nhớ Tông Khang nói qua không, cậu rất an tĩnh, cũng rất dễ được người khác chú ý, là người thích hợp nhất với vai diễn này?”

Thẩm Thu Minh gật đầu “Hắn thậm chí nói tôi chính là Lục Bán Hạ.”

“Tôi cũng cho rằng như vậy, cho dù biểu hiện của Lục Bán Hạ xem ra là bất cần đời, lười nhác, có một chút ăn chơi trác táng, kỳ thật, hắn là người hữu trách nhâm tâm, đối sự dễ tâm, hơn nữa minh bạch điều đúng điều sai, biết nói nghĩa khí.”

Thời Mặc vỗ vỗ phần trống bên giường, để Thẩm Thu Minh ngồi tới, sau đó liền chỉ vào một đoạn kịch bản trên tay Thẩm Thu Minh, nói: “Mượn câu nói này, trước khi Thủy Cúc đem thư đưa cho Lục Bán Hạ, hắn đang hóng mát, mùa hè, sau giờ Ngọ, dưới cây, hóng mát, dùng tính cách Lục Bán Hạ, thì sau khi hắn xem qua phong thư, biết rằng nó không quan trọng, hắn sẽ tiếp tục hóng mát ngủ gật, mà cậu vừa rồi lại biểu hiện vừa vặn tương phản. Tuy kịch bản không vạch ra cụ thể lúc này cậu phải có động tác gì, nhưng làm một diễn viên, cậu phải biết suy xét, động tác nào phù hợp với vai diễn này, có thể đem nhân vật diễn sống, làm cho người xem tin tưởng cậu chính là Lục Bán Hạ, Lục Bán Hạ hẳn phải là một người như thế.”

“Dường như rất có đạo lý.”

“Như vậy, tôi chỉ nhắc cậu như thế, vừa rồi chỗ có cây quạt, cậu diễn cũng có vài vấn đề đấy, chính cậu ngẫm lại, sau đó nói cho tôi biết, tôi đi tắm rửa trước.”

Không đầy một lát, phòng tắm liền truyền đến tiếng nước, Thẩm Thu Minh nhớ lại tràng cảnh có liên quan tới cây quạt vừa rồi, cùng với cả nội dung kịch bản.

Cây quạt là một môn bí thuật do Mặc Vấn Quân dạy cho Lục Bán Hạ, chuyên môn dùng để khắc chế nhị thập nhất tuyệt kiếm của Tần Ẩn, hắn rất ít sử dụng công phu này, nhưng cây quạt lại không bao giờ rời tay, nếu như không sử dụng công dụng chính, nó cũng vền vền chỉ là một cây quạt mà thôi.

Thời Mặc nói Lục Bán Hạ bất cần đời, nói Lục Bán Hạ lười nhác, Thẩm Thu Minh từ từ nhắm hai mắt tưởng tượng lại hình ảnh hóng mát. Một công tử ca nằm ở dưới cây nhắm mắt dưỡng thần, trên tay dường như thiếu thứ gì đó.

Đúng, là cây quạt!

Cây quạt nọ không phải là lấy từ trong tay áo ra, mà hắn vốn đã ở trong tay, nương theo động tác chủ nhân, ngẫu nhiên phe phẩy vài cái, sau đó để lại trên ngực, thỉnh thoảng lại phe phẩy vài cái. Khi nghe Thủy Cúc kể chuyện lý thú, nghe tới cao hứng, sẽ bởi vì tập trung tinh thần mà ngừng lại động tác trong tay, đợi cho nói xong rồi, lại vô thức phe phẩy tiếp.

Đây mới thật sự là đem nhân vật diễn sống.

Thẩm Thu Minh kính nể kỹ thuật diễn của Thời Mặc, cũng kính nể thái độ làm việc của anh, một bộ phim, anh chỉ diễn một nhân vật, lại sẽ suy nghĩ về tất cả nhân vật.

Thiên vương siêu sao không phải dựa vào bối cảnh Thời nhị thiếu gia, cũng không phải dựa vào tiền đắp lên, Thời Mặc có thể có địa vị hôm nay, là do anh bước từng bước vững vàng đi tới.

So ra, Thẩm Thu Minh liền thua chị kém em, điều vền vền khi tiến vào giới giải trí của cậu, chính là mục đích không thuần khiết a.

Khi Thẩm Thu Minh nghiêm khắc khinh bỉ chính mình, Thời Mặc từ phòng tắm đi tới, giọt nước từ ngọn tóc tích xuống trên thân người cao gầy, lướt qua da thịt, biến mất tại gần khăn tắm.

Thẩm Thu Minh nuốt nuốt nước miếng, đầu óc ong ong kêu, cậu không có cách nào khác kháng cự thân thể Thời Mặc, quá mức mê người, cũng quá mức khơi mào tình dục, thực tế tại lúc đối mặt với đối phương gần như trắng trợn xích lôa, dục vọng tựa như là phản xạ có điều kiện, không kêu đã lên tiếng rồi.

Chính là ngày mai còn phải quay phim, Thẩm Thu Minh không chịu nổi Thời Mặc lần qua lần lại.

Thời Mặc ngồi ở mép giường bên kia, đưa lưng về phía Thẩm Thu Minh, anh cúi đầu xuống, dùng khăn lông lau khô nước trên đầu, sau đó dùng lực sát qua sát lại “Đang nghĩ những thứ gì?”

Thẩm Thu Minh không dám nhìn phía sau lưng Thời Mặc nữa, chỗ đó ẩn ẩn còn có vết cào, da chỗ đó hơi có vẻ trắng nõn bởi vì mới chỉ lên da non nên đối lập với da thịt màu đồng, một vài vết đó là có thể câu dẫn ra hồi ức ngày trước.

Ngay tại cuối tuần trước, Thẩm Thu Minh bị Thời Mặc sáp nhập phía sau đau quá nên cậu hung hăng cào lưng anh, không nghĩ tới lại đem anh cào tới bị thương.

Thẩm Thu Minh nghiêng đầu sang chỗ khác, hai tay đặt cùng một chỗ, đem suy nghĩ về cây quạt của mình nói cho Thời Mặc.

Thời Mặc khen ngợi :“Rất tốt, một điểm liền thông, xem ra cậu rất có tiềm lực .”

“Còn không phải thế sao, ngay cả biên kịch cũng nói tôi là Lục Bán Hạ.” Thẩm Thu Minh vui đùa “Nói thật, bản thân tôi cũng không hiểu, Tông Khang nói lời ấy có ý gì .”

“Tôi nghĩ có lẽ tôi hiểu rõ.”

“Hả?” Thẩm Thu Minh quay thân, nửa chân đặt ở trên cạnh giường, phát hiện Thời Mặc chẳng biết lúc nào đã ngồi ở trên giường.

“Cậu cùng hần rất giống, biết mình muốn cái gì, không muốn cái gì, quan tâm điều gì sẽ không từ thủ đoạn, không quan tâm dù là liếc cũng sẽ không liếc một cái.” Thời Mặc dương khởi hạ ba, tựa như đế vương cao cao tại thượng chất vấn thần tử của mình “Cho nên, cậu tiến vào giới giải trí này vì muốn được cái gì ?”

Bị người xem thấu đại để chính là như vậy a, Thẩm Thu Minh đột nhiên hoảng sợ, cậu thậm chí không biết mình đang sợ cái gì, cảm giác sợ hãi tự mình sinh sôi nảy nở.

Biểu tình Thời Mặc liễm đi tiêu dung thật quá dọa người, làm cho trái tim Thẩm Thu Minh như bị người bóp chặt mà đập loạn vài cái, thẳng đến khi Thời Mặc không còn nghiêm lạnh mà cười ‘ phốc ’ một cái, trái tim mới tìm được buông lỏng, thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập theo quy luật, còn chưa đập yên được vài cái, Thời Mặc lại cho Thẩm Thu Minh một kích trí mạng.

Cổ tay thỉnh thoảng bị Thời Mặc dùng sức lôi kéo, Thẩm Thu Minh ngẩng đầu nhìn Thời Mặc đặt ở trên người mình, lại nhìn khăn tắm một giây trước còn quấn quanh nửa người dưới của Thời Mặc, một giây sau liền nằm trên mặt đất.

Xuất phát từ chất vấn vừa rồi, Thẩm Thu Minh lòng còn sợ hãi, một đạo thanh âm bên tai nói với cậu chạy mau, nhanh lúc này rồi đi thôi, vì vậy cậu gượng lên hai tay đỡ ngực Thời Mặc muốn đem anh đẩy ra.

Thời Mặc cho là cậu đang vì ngày mai lo lắng, dù sao lần đầu tiên anh cũng không khống chế được, làm cho Thẩm Thu Minh nằm lâu như vậy, nhưng nhiều ngày nay, anh một mực không tìm người khác, dục vọng đã nén tới đỉnh điểm, thanh âm nói chuyện khàn khàn, tại trên trán Thẩm Thu Minh ẩn lên cái hôn khẽ “Hôm nay không làm trọn vẹn.”

Thời Mặc đại khái có thể không để ý tới cậu, cường chế làm đi xuống, hai người đều là nam nhân, hướng chỉ Thẩm Thu Minh đối với anh có phản ứng, nhưng Thời Mặc lại vẫn một mực nhìn xuống, cho cậu một nụ hôn thật nhẹ rồi chờ cậu đồng ý, đây là anh tôn trọng cậu, Thẩm Thu Minh cũng hiểu được điều ấy.

Thẩm Thu Minh không để cho Thời Mặc hồi phục, y cứ đem Thời Mặc đẩy ra, tại dưới biểu tình thất vọng của Thời Mặc, đem hạ thân thoát cái sạch sẽ, nghiêng thân nằm ở trên giường, sau đó khép lại hai chân.

Hết thấy đã đủ rõ ràng, Thời Mặc kích động mà đem âm hành nóng rực của mình cắm vào trong hai bên sườn đùi Thẩm Thu Minh, đè nén chỗ đó mà hung hăng trừu sáp.

Nhiệt khí phun ở trên gáy, Thẩm Thu Minh giật giật đầu, dục vọng kêu gào tìm kiếm an ủi, cậu vươn tay xuống tự mình an ủi.

Đầu lưỡi Thời Mặc quấy lấy vành tai Thẩm Thu Minh “Ngoan, gia tăng chân.”

Thẩm Thu Minh vừa định cãi lại, anh ép thể còn chưa đủ chặt sao ? Đột nhiên trên đùi buồng lỏng, Thời Mặc đẩy ra tay của cậu, quần lên âm hành Thẩm Thu Minh. Đồng dạng đều là lấy tay, cảm giác lại cách biệt một trời, hưng phấn trên tâm lý vượt xa hưng phấn trên sinh lý.

Mới đầu Thẩm Thu Minh hơi khó chịu vì cửa sổ khóa không chặt, khiến gió lạnh ùa vào làm cho người ta lạnh run, càng về sau theo dục vọng nóng lên tới mức còn trách sao gió chưa đủ lạnh , giữa hai chân nhờ sự cọ xát của Thời Mặc mà muốn đến đỉnh rồi , đốt nóng tới cả người sinh đau.

Trong phòng không người nói chuyện, tiếng thở thô của hai người nương theo tiếng da thịt ma sát nhau mà tạo thành âm điệu duy nhất , Thời Mặc tại bên đùi Thẩm Thu Minh xuyên qua, ma sát ở cửa vào nhưng không đi vào , mấy lần khiến cho Thẩm Thu Minh có lỗi giác bị xuyên qua , nhưng đều bị Thời Mặc kịp thời ngăn lại,

Cận tồn lý trí làm cho Thời Mặc không thể làm như vậy, sau khi trầm thấp mà rống lên một tiếng, bạo phát ra, bên chân Thẩm Thu Minh dinh dinh , lồi vào cũng có một ít.

Cũng không biết là thư sướng, hay là mất hứng, Thời Mặc lại hừ một tiếng, động tác trên tay nhanh hơn, cũng làm cho Thẩm Thu Minh phóng ra.

Thẩm Thu Minh muốn xoay người, Thời Mặc không cho, tay từ góc áo chui vào, đùa bỡn nhũ đầu Thẩm Thu Minh, cầm đặt trên bờ vai Thẩm Thu Minh.

Thẩm Thu Minh ngược tê dại tê dại “Hừ , cái anh này.”

“Tôi muốn xuất ở bên trong.” Thời Mặc dùng sức bấm véo nhũ đầu Thẩm Thu Minh, đau đến mức Thẩm Thu Minh dùng cùi chỏ đánh ngược lại anh.

“Điên rồi? Muốn véo thì véo của mình đi.”

Thời Mặc không có phản ứng, lại tiếp tục tự thoai tự thuyết :“Biết rõ nam nhân không thể mang thai, nên muốn bắn ở bên trong cậu.”

Thẩm Thu Minh đảo hai mắt, chẳng muốn tiếp lời Thời Mặc, đẩy Thời Mặc ra , đi phòng tắm rửa sạch.

16. Chương 16: Chênh Lạch + Quần Lót

Thôi Tiệp dọc theo ven đường từ từ đi tới, con đường ở Thụ Điểm cũng không phải quá rộng, giường mát có thể nhìn thấy người đối diện.

Màn đêm buồng xuống cổ thành, im ắng đen kịt một mảnh, làm cho người ta có loại lỗi giác xuyên qua, thậm chí sẽ sinh ra ý tưởng kỳ quái rằng ở ngõ rẽ phía trước sẽ nhảy ra một nữ quỷ.

Đây không phải Thôi Tiệp lần đầu tiên tới Thụ Điểm, lấy thân phận người đại diện như hắn thì đến mấy hồi.

Đi ở trên đường hẹp quanh co cũng không có quá nhiều cảm xúc, chỉ là tình cảnh này cùng dĩ vãng bất đồng.

Lác đác có người đi qua, quen hay không quen đều cùng đối phương đánh tiếng chào hỏi, dù sao tại giới giải trí, quen mặt là điều tất yếu .

Thôi Tiệp theo thói quen hướng người đang tới từ đằng xa cười gật đầu, đợi hắn thấy rõ diện mục người nọ, khóe miệng cười cứng đờ.

“Tần bộ?” Bành Đông Lai từ một ngõ rẽ đi tới, không đợi Thôi Tiệp há miệng, đi thẳng tới bên cạnh hắn, ngẩng đầu nhìn không trung sáng ngời ánh sao, sau đó cúi đầu xuống , nói “Đi chung nhé.”

Thôi Tiệp không đồng ý, cũng không cự tuyệt, đi theo Bành Đông Lai du du đăng đăng, bả vai của hai người ngẫu nhiên đụng phải, Thôi Tiệp sẽ nhanh chóng rời đi.

Bành Đông Lai còn nhớ rõ hồi nọ , khi bản thân đã có thói quen chạy bộ sáng sớm, Thôi Tiệp mới mua đủ trang bị, lặng yên không lên tiếng theo sát mình cùng chạy một chỗ.

Vừa mới bắt đầu, thể lực Thôi Tiệp chống đỡ hết nổi, cũng không nói buông tha, mới đầu bị Bành Đông Lai bỏ lại thật xa, Bành Đông Lai dừng lại chờ, lại đổi lấy ác ngôn của đối phương

“Ai kêu anh chờ tôi ? Nếu như tôi với anh cùng chạy chung một thời gian, hiện tại nhất định là tôi đang đợi anh.”

Nguyên lai, từ khi đó bắt đầu Thôi Tiệp đã cùng Bành Đông Lai tỉ thí rồi, về phần vì sao sau này không chạy bộ nữa, Bành Đông Lai nhớ không rõ.

Hai người đi được quãng xa, Bành Đông Lai đi qua một thân cây rồi quay lại, Thôi Tiệp rút tay túi áo, cũng quay đầu.

“Ngày đó.....”

“Ngày đó.....”

Hai người đồng thời mở miệng.

“Anh nói trước đi.”

“Anh nói trước đi.”

Lại là trăm miệng một lời, Thôi Tiệp bực bội chau lông mi, hung thần ác sát trừng mắt Bành Đông Lai “Câm miệng! Anh nói trước đi!” Dù sao mỗi lần đều là hấn rút lại phía sau, cũng không quan tâm để Bành Đông Lai mở miệng nói trước.

“Ngày đó khi nào thì đi ?”

“Tĩnh rượu đã đi.” Nhớ tới chuyện ngày đó, Thôi Tiệp càng thêm bực bội “Tôi uống nhiều quá, không nói gì a?”

Bành Đông Lai lắc đầu, thấy Thôi Tiệp dường như yên tâm mà nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Có chuyện gì không thể nói cho tôi biết à ?”

“Chuyện không thể nói cho anh còn nhiều lắm !” Cực lực đè nén của Thôi Tiệp được triệt để phóng thích, ngày đó uống rượu say, hấn theo Bành Đông Lai về nhà, không biết đã nói những câu gì, trí nhớ mơ hồ khiến nó lúc sáng lúc tối, Thôi Tiệp muốn nhớ lại, lại là trống rỗng, không muốn nhớ lại nữa, lại sẽ bỗng xuất hiện, hấn nguyên lai tưởng rằng là mình đã nói lời không nên nói, nhưng chiếu trước mắt, hấn là không nói gì.

“Không phải anh có chìa khóa nhà tôi sao ?”

Bành Đông Lai khẳng định không thể nói lời nói thật, nếu không chính là đem tảng đá đập vào chân mình, tùy tiện tìm cái lấy cớ “Bị mất.”

“Bị mất?” Thôi Tiệp sững sờ, lẩm bẩm nói “Bị mất..... Bị mất cũng tốt.”

“Cái gì?” Bành Đông Lai không có nghe rõ.

Thôi Tiệp lắc đầu, không nói lời nào, có một số việc hấn không muốn đi đối mặt, có mấy lời hấn không muốn nói, ngày nghỉ tịch mịch, không phải lôi kéo Bành Đông Lai rong chơi khắp nơi chốn, chính là một người tại gia uống rượu buồn bực xem tv, tuy nói là cuộc sống buồn tẻ chán nản, nhưng này là Thôi Tiệp tự mình lựa chọn.

Đứng ở bên người Bành Đông Lai, một người toàn thân cao thấp đều tỏa ra hào quang, đem mình chiếu rọi nhỏ bé cực kỳ, ý tưởng muốn có một ngày vượt qua hấn, cơ hồ không có quá nhiều suy xét liền bật ra trong đầu Thôi Tiệp rồi.

Bành Đông Lai làm cái gì, hấn làm cái đó, nhưng lại chưa bao giờ trên người nọ một chiêu nào, mà ngay cả vai diễn của Thẩm Thu Minh bây giờ cũng do người ta ban cho, Thôi Tiệp cảm giác mình tựa như tên hề, liều mạng bò lên trên, kết quả lại là đảo quanh một chỗ.

Trở lại khách sạn, một người ở lầu tám, một người ở lầu 7, đi cùng một thang máy, Thôi Tiệp xuống trước, sau đó đứng ở trước thang máy lầu 7, nhìn đèn thang máy báo hiệu đã dừng ở lầu tám, cam chịu cười cười, bọn họ chênh lệch, thật sự là không lúc nào không tồn tại.

Thẩm Thu Minh vừa tắm xong nên thỏa mái nói không nên lời, tựa như rắn lột da, toàn thân cao thấp trơn nhẵn bóng loáng. Cậu nhìn quần áo bẩn trên mặt đất, không muốn mặc lại, vừa lau thân thể vừa hỏi Thời Mặc bên ngoài “Anh có quần lót sạch không?”

Thời Mặc hút thuốc, anh rất ít hút thuốc, đêm nay tâm tình không tồi, nên bỗng nhiên hứng thú hút một điếu “Có, ở trong tủ đầu giường, tự mình lấy đi.”

Thẩm Thu Minh vẩy quanh khăn tắm, ngồi xổm trước tủ đầu giường, ngăn kéo vừa mở ra, cậu liền ngậy người.

Trần đầy quần lót, đại bộ phận đều là quần lót mới chưa hề bóc tem “Không có việc gì mang nhiều quần lót như vậy đến làm gì vậy? Quay phim nhiều nhất là hai tháng, anh lại đem quần lót dùng đủ hai năm.”

“Đều là nhãn hiệu quảng cáo tặng thôi, cậu tìm xem, thích cái nào thì mặc đi.”

Đủ loại quần lót, góc bẹt, tam giác, ám sắc, lượng sắc, quuyến rũ, nam tính, cái dạng gì đều có, lại vẫn có một cái quần chữ T.

Thẩm Thu Minh dùng ngón tay khều lấy, đối Thời Mặc quơ quơ “Anh mặc?”

Thời Mặc hít một hơi khói, ung dung mà phun ra một vòng khói “Cho cậu mặc.”

“Tôi có thể mặc không nổi.”

Thẩm Thu Minh kỳ thật thầm nghĩ tìm một cái quần tam giác thuần sắc, màu sắc nhàn nhạt là tốt rồi, ai biết trong ngăn kéo Thời Mặc, phù hợp với yêu cầu của cậu thì ít lại càng ít. Thật vất vả lật đến phía dưới cùng, mới ở tận sâu bên trong tìm được một cái mà cậu cảm thấy không tồi lắm.

Thẩm Thu Minh cầm lên góc quần, mở ra xem xét, có chút quen mắt nha, cẩn thận hồi tưởng, đây không phải là cái mình bị mất trước kia hay sao.

“Thời Mặc, anh trộm quần lót tôi!”

“Là chính cậu bỏ lại nhà tôi mà.”

Thẩm Thu Minh tinh tường nhớ rõ, quần lót này là ở ngày ký kết rút ở trong biệt thự công ty, cũng không biết Thời Mặc khi nào thì đem quần lót của cậu giấu đi, chỉ dựa vào số lượng quần lót trong ngăn kéo, có thể đoán được trong nhà anh nhất định còn có càng nhiều.

Thẩm Thu Minh mặc lên quần lót, thầm nghĩ: Không nghĩ tới nam nhân này sẽ là kẻ thích sưu tầm, càng thêm không nghĩ tới chính là, là kẻ thích sưu tầm quần lót. Anh sưu tầm còn chưa tính a, tại sao phải đem cái của cậu giấu đi. Chẳng lẽ là tại ban đêm tịch tịch, ngủ ngủ quần lót của mình đánh máy bay (tự sướng ‘O.O’??)?

Trong đầu nhảy ra ý tưởng quỷ dị tạo thành hình ảnh, Thẩm Thu Minh chăm chăm nhìn vào Thời Mặc có vài phần cười trộm.

Thời Mặc phát hiện sau, đã nắm đầu Thẩm Thu Minh, nắm cằm của cậu, bức bách cậu há mồm, thừa dịp đối phương không kịp phản ứng, đem điếu thuốc vừa rồi nhét vào trong miệng Thẩm Thu Minh, sau đó vẽ mặt đắc ý tựa ở trên giường nhìn Thẩm Thu Minh cuồng khụ không ngừng.

Thẩm Thu Minh ho đến nước mắt cũng chảy ra, u oán trừng mắt Thời Mặc, nam nhân chết tiệt, sao mà tính toán chi li y như mấy đứa nhỏ trong nhà trẻ. Mà nữa, anh làm sao biết cậu đang cười anh chứ?

Thời Mặc vùi điếu thuốc vào gạt tàn, rút ra một mảnh khăn giấy đưa cho Thẩm Thu Minh “Trong phòng chỉ có cậu cùng tôi, cậu cảm thấy tôi sẽ cho rằng cậu đang chê cười người khác sao?”

Thẩm Thu Minh lau nước mắt, càng cảm thấy Thời Mặc là giun đũa trong bụng mình, ba lần bốn lượt đoán đúng mình đang nghĩ cái gì, người như vậy rốt cuộc là phải rời xa anh, hay là duy trì hiện trạng nì?

Nhân sinh trên đời phải kịp thời hưởng lạc, biết cha mẹ ruột mình là ai, tìm thấy một người có thể làm bạn với mình đến già, đến chết, là lý tưởng cao nhất của cậu.

Thẩm Thu Minh tìm tìm kiếm kiếm mấy năm nay, như cũ không biết cha của cậu là ai. Mà muốn gặp gỡ một người mình thích, người đó hiểu được những suy nghĩ tâm tư của mình, đây là điều khó thành thực.

Thẩm Thu Minh lại đụng phải Thời Mặc, cậu là gốc tử mới có thể buông tha cho.

17. Chương 17: Thổ Lộ Rồi ?

Lúc quay, Thẩm Thu Minh diễn lần đầu liền qua, Văn Tiểu Thành nhìn màn hình nhỏ mà khen ngợi gật đầu. Thẩm Thu Minh là người mới, điểm ấy không thể nghi ngờ, hần nguyên bản đã chuẩn bị quay lại vài lần rồi, cái này ngược lại giảm đi rồi.

Tạ Tiêu Quân cũng khen cậu diễn không tồi, giải thích nhân vật vô cùng chuẩn xác, Thẩm Thu Minh cười cười, vô thức tìm kiếm thân ảnh Thời Mặc.

Thẩm Thu Minh vốn tính toán buổi sáng phải đi nhìn hiện trường quay phim của Thời Mặc, kết quả cậu và Thôi Tiệp đều không đặt đồng hồ báo thức, màn cửa khách sạn không biết được may bằng thứ vải gì, một chút ánh sáng cũng không xuyên qua nổi. Chờ cậu mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn xem gian phòng tối như mực, cho rằng trời còn chưa sáng, lại nhìn trên điện thoại di động báo hiệu đã mười giờ hơn, ngược lại đem mình hù đến, tối hôm qua cậu phân tích xong kịch bản liền đi ngủ, cũng không phải quá trễ, như thế nào hôm nay có thể ngủ nhiều như thế.

Thẩm Thu Minh vội vàng đánh thức Thôi Tiệp, kêu nửa ngày, Thôi Tiệp như cũ không mở mắt, tựa hồ là bị bóng đè, chỉ thấy hai hàng lông mày của hần nhăn chặt, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng, thống khổ cực kỳ.

Thẩm Thu Minh vội vã tát Thôi Tiệp một cái, Thôi Tiệp bị đau, quát to một tiếng “A!”, cuối cùng từ trong bóng đè giãy dụa đi ra.

“Anh..... Không có chuyện a?” Thẩm Thu Minh chăm chăm nhìn vào năm ngón tay hần trên mặt Thôi Tiệp, một tát này đánh đủ ngoạn độc.

Thôi Tiệp chăm chăm vào trần nhà, chớp mắt mấy cái, không nói, như là chưa tỉnh ngủ, hoặc như là bị người điểm huyệt.

Thẩm Thu Minh lại hỏi: “Bị ác mộng à?”

Thôi Tiệp nghiêng mặt qua, gật gật đầu.

“Mộng gì mà dọa thành như vậy.”

“Bành Đông Lai đứng ở đối diện tôi. Tôi gọi hần, hần nghe không được.” Thôi Tiệp kể lại “Trời rất tối, tôi cho là hần không phát hiện tôi.”

Thẩm Thu Minh kiên nhẫn nghe, Thôi Tiệp còn bảo trì tư thế nằm thẳng “Cho nên tôi liền đi qua, tôi đứng ở trước mặt hần, gọi hần, đánh hần, véo hần, hết thấy vô dụng, cuối cùng.....” Thôi Tiệp dừng một chút “Hần xuyên qua thân thể của tôi đi qua.”

Trong phòng đen kịt, Thẩm Thu Minh nghe tiếng nói không hề gợn sóng của Thôi Tiệp, lại thêm cái mộng thần quái như thế, da gà vụt vụt nổi ra bên ngoài.

“Vì cái gì hần sẽ không nhìn thấy tôi?” Thẩm Thu Minh còn chưa kịp an ủi Thôi Tiệp, Thôi Tiệp ôm lấy đầu cuộn tròn “Hần dựa vào cái gì lại đánh mất chìa khóa của tôi!” Tôi lại đem của hần bảo quản rất tốt, một câu cuối cùng Thôi Tiệp không nói ra, mà là thất hồn lạc phách đi tới buồng vệ sinh, thẳng đến lúc ăn cơm, mới từ bên trong đi ra.

Thẳng đến khi quay phim toàn bộ chấm dứt, vẫn chưa thấy Thời Mặc, thời điểm kết thúc công việc vừa vặn đụng phải Bành Đông Lai đến lấy giúp Thời Mặc lấy gì đó. Nghỉ đến buổi sáng Thôi Tiệp cổ quái, Thẩm Thu Minh cảm thấy nên tắt yếu cùng Bành Đông Lai nói chuyện.

Bành Đông Lai nghe xong trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói một câu tôi biết rồi, tiếp tục công việc trên tay .
Trở lại khách sạn ăn cơm tối, Thôi Mặc y cũ không ở, mà ngay cả Bành Đông Lai cùng Thôi Tiệp cũng đều không xuất hiện.

Trong nhà hàng , Thẩm Thu Minh chỉ quen có Văn Tiểu Thành cùng Tông Khang, Tông Khang là hôm nay mới tới xem xét, khi bọn họ ăn xong thì tới cùng Thẩm Thu Minh chào hỏi, Thẩm Thu Minh hỏi thăm bọn họ có nhìn thấy những người khác không, đáp án lấy được là phủ định.

Kỳ quái, mọi người đi nơi nào? Liên tiếp chơi trò mất tích, cũng không biết đang bận rộn cái gì.

Lúc vào khuya, Thôi Tiệp mới trở về, khi đó Thẩm Thu Minh vừa nằm ngủ, trong phòng rất tối, Thôi Tiệp không nói gì hết, ngả đầu nằm ngủ, Thẩm Thu Minh ngửi thấy mùi rượu rất nặng, không dám hỏi nhiều, thẳng đến buổi sáng ngày kế được tạp chí giải trí, hết thấy phức tạp toàn bộ giải quyết.

Hai hàng chữ to trên mặt báo :

Thiên vương siêu sao Thôi Mặc cùng Tạ Tiêu Quân ngày xưa tình cảm lưu luyến cũng không phải là lời đồn, Tiểu Dực là con trai của hai người.

Đại danh鼎鼎鼎鼎鼎鼎 người đại diện Bành Đông Lai cùng người đại đả xuất thủ (đánh nhau) ?

Cái bản tạp chí này là mới ra , tên gọi [Tám chết người], cái gì cũng dám viết, tuy nói Thôi Mặc xác thực cùng Tạ Tiêu Quân đã từng có tai tiếng, những đã là chuyện cũ bao nhiêu năm rồi , sớm đã bị chứng thật là tin tức giả. Loại tin tức vô nghĩa này chỉ có chữ sông thì không ai thèm tin, nhưng người viết lại hết lần này tới lần khác toan tính phối vào , ảnh chụp lại đúng là một cửa hàng nào đó ở Thụ *** .

Thẩm Thu Minh nghiêng đầu nhìn người ngũ quan không phải quá rõ ràng , thật là Thôi Mặc bọn họ, Thôi Mặc gấp một món ăn đưa ngang qua bàn, đối diện là Tiểu Dực ngồi ở trên đùi Tạ Tiêu Quân, rướn cổ lên cắn chiếc dưa, Tạ Tiêu Quân ôm chặt Tiểu Dực, sợ nó té xuống. Quả thật có loại hòa thuận hào khí một nhà ba người vui vẻ.

Lại nhìn tin tức Bành Đông Lai cùng Thôi Tiệp, tự thuật cực kỳ thiếu, tùy tiện nói mấy câu, viết tư liệu hai người sau, nhét vào một tấm ảnh lớn Thôi Tiệp đánh một quyền vào trên mặt Bành Đông Lai rồi thôi .

Thẩm Thu Minh nghĩ, ở nơi này đánh nhau, là Thôi Tiệp đơn phương sao.

Thẩm Thu Minh đem tạp chí ném cho Thôi Tiệp, Thôi Tiệp phỉ liếc, quăng một câu :“Mao bệnh” Cầm lấy điện thoại đi ra ngoài gọi điện .

Thôi Tiệp vừa đi, điện thoại Thẩm Thu Minh liền vang lên, nhìn số gọi, là Thôi Mặc.

“Alô, trên tạp chí nói không phải sự thật.”

Thẩm Thu Minh lấy ra tạp chí, ngón tay điểm lên trên ảnh Thôi Mặc nói:“Ừ.”

“Tạ Tiêu Quân ôm Tiểu Dực nên không với tay gấp thức ăn được, tôi liền gấp cho cô ấy , ai biết lại bị tên nhóc kia nhanh chân đến trước.”

Thẩm Thu Minh khép lại tạp chí, buông lỏng cả thân thể rơi vào sofa, lại “Ừ” một tiếng.

“Ừ cái gì mà ừ, nói chuyện đi chứ !” Thôi Mặc có điểm nôn nóng, hét lên.

“Anh đây là đang giải thích với tôi đấy à ?”

“Nói nhảm!”

Thẩm Thu Minh quay đầu, chớp mắt mấy cái, vô tội hỏi:“Tại sao phải giải thích?”

Thôi Mặc hoàn toàn không nghĩ nhiều, thốt ra “Thích cậu, ngu ngốc!”

Thẩm Thu Minh ý vị thâm trường “Nha” một tiếng, nhếch môi nở nụ cười.

Cái câu thích này Thôi Mặc đã nói rất nhiều lần, đương nhiên đều là lời lúc trên giường làm đến high để lừa gạt đối phương, nói lời này tại thời điểm nghiêm túc như giờ [ít nhất Thôi Mặc cảm thấy hiện tại rất

nghiêm túc], Thời Mặc là lần đầu tiên, anh dám khẳng định cũng là lần đầu tiên. Đã có thể khó được lần đầu tiên như thế, người nghe cũng chỉ cho anh cậu ‘ừ’ hồi đáp, Thời Mặc không khỏi càng nôn nóng .

Mấy cái tin tức hoa biên (ý nói tin tức nhằm chỉ là râu ria đánh bóng) thì có là gì ? Bất quá là thủ đoạn của đám truyền thông truy cầu lượng phát hành, đoàn phim truy cầu tỷ lệ xem phim , dĩ vãng Thời Mặc cũng không quan tâm những thứ này, nhưng hôm nay sau khi xem tạp chí, cảm giác cảm tức cùng xúc động trong đầu chỉ có chính anh biết rõ.

Thẩm Thu Minh thấy được tạp chí này thì sẽ là phản ứng gì?

Giận dữ ?

Sẽ sinh khí ngược lại tốt lắm..... Chính là ăn nói khép nép hổng người không phải tác phong Thời Mặc.

Không có phản ứng?

Nếu như đáp án là cái loại này, Thời Mặc buồn bực, Thời nhị thiếu gia anh mãi dạo chơi nhân gian, thật vất vả tìm được người vừa ý rồi, anh cũng không muốn trở thành một người trong cuộc dạo chơi của đối phương.

Điện thoại cứ như vậy bỏ không , hai người cũng không nói chuyện, chỉ có ngẫu nhiên truyền đến thứ tiếng rè rè của dòng điện.

Thẩm Thu Minh cười khê, thông qua sóng điện truyền đạt đến trong lỗ tai Thời Mặc “Làm sao anh không tắt điện thoại?”

“Cậu vì cái gì không dập máy?”

“Tôi muốn anh nói ra suy nghĩ của mình.”

“Nên nói tôi đều nói xong rồi, xem cậu tin hay không thôi.” Thời Mặc vò mề thì cho sút luôn, sống hay chết liền xem một câu của Thẩm Thu Minh.

“Tôi căn bản là không tin tưởng lời nói trên tạp chí.” Thời Mặc kinh ngạc hạ xuống, Thẩm Thu Minh cười nói “Nào có đứa con trai nào gọi cha ruột là chó đen .”

Thời Mặc cũng cười, một câu sau của Thẩm Thu Minh hoàn toàn là đang trêu chọc anh, anh cũng hiểu được, thân thể khẩn trương thoáng cái thả lỏng xuống, tùy ý dựa vào trong sofa “Vì sao không tin tưởng lời nói trên tạp chí ? Tôi muốn nghe lời thật.”

Lúc nói chuyện Thời Mặc đứng đắn, thanh âm thật thấp, rất có tài đầu óc nhân tâm, sau khi anh bổ sung thêm một câu “Ngoan”, Thẩm Thu Minh giống như là sủng vật mà anh nghiêm chỉnh huấn luyện, đoạn chính ngồi xuống, nghiêm trang hồi đáp: “Bởi vì yêu mến, cho nên tin tưởng.”

Vừa dứt lời, điện thoại lập tức truyền đến âm vội vàng , Thẩm Thu Minh buồn bực mà nhìn chằm chằm vào điện thoại, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, mở ra nhìn, Thời Mặc thở hổn hển, đứng ở cửa ra vào.

“Điện, trong điện thoại không chính thức.”

“.....”

“Tôi rất vui.....” Nghĩ nghĩ, Thời Mặc quay đầu, trên mặt chậm rãi nhiễm một mặt hồng “Tôi yêu em.”

Thẩm Thu Minh không có nửa điểm do dự “Em cũng vậy.”

18. Chương 18: Phản Công

Ba chữ vô cùng đơn giản, lại làm cho Thời Mặc cười đến vui vẻ hơn bất luận chuyện vui gì.

Thẩm Thu Minh đưa tay lau mồ hôi trên trán anh : “Chạy xuống à ?”

“Ừ, thang máy quá chậm .” Thời Mặc ngoan giống như là cậu bé trong nhà trẻ, vẫn không nhúc nhích thẳng tắp đứng thẳng, nhìn Thẩm Thu Minh mà mi nhân cong cong, nhu tình nói không nên lời.

Bất quá một tầng lầu, sao có thể chạy ra nhiều mồ hôi như vậy, Thẩm Thu Minh cúi đầu cười trộm.

Anh không biết những mồ hôi kia ở đâu chảy tới , Thời Mặc Thời nhị thiếu gia sẽ cùng người thổ lộ? Nói ra Thời Mặc tự mình cũng không tin, về phần khấn trương đến đầu đầy mồ hôi, loại chuyện này, đánh chết Thời Mặc, anh cũng sẽ không nói.

Thẩm Thu Minh càng cười càng làm càn, Thời Mặc quần bách không được, đem người đặt tại trên khung cửa liền muốn hôn xuống .

Thôi Tiệp trở về vừa vặn gặp được một màn này “Thời Mặc! Anh còn ngại chuyện xấu không đủ nhiều đây à ?”

Thời Mặc nghiêng đầu nhìn hắn một cái, nhân thần thỏa mái , chẳng hề để ý , quay lại mút môi Thẩm Thu Minh theo ý của mình .

“Thẩm Thu Minh! Tôi đã nói qua với cậu những gì !”

Thẩm Thu Minh cũng nghiêng đầu nhìn hắn “Chẳng lẽ chúng ta không thể đi vào rồi nói sau sao ?”

Thôi Tiệp vỗ trán một cái, hơi kém bị hai người này tức chết .

Vào nhà sau, cửa vừa đóng, Thôi Tiệp liền bắt đầu phát công, tài ăn nói thúc nhàn mạng cũng không phải là người bình thường có thể học được .

“Nhị thiếu, tôi kính nhờ anh chú ý một chút! Anh ở làng giải trí cũng không phải ngày một ngày hai , bị chụp cùng ăn cơm với Tạ Tiêu Quân và Tiểu Dục, bản thân có chuyện xấu quần thân thì đừng nên đến dự đồ mình chủ , ngoan ngoãn ngồi trong phòng không được sao ?”

Thời Mặc buông tay “Cái tạp chí kia dám đăng bài về tôi, không đơn giản, có dũng khí.” Bội phục mà hướng đề tài tới [Tám chết người] .

Thôi Tiệp đảo trắng mắt với anh , chuyển công Thẩm Thu Minh “Tôi dặn dò qua cậu cái gì? Hử ? Hôn cũng hôn rồi đây , cậu tài lắm nha . Chuyện khi nào, đã bao lâu? Cậu là người mới, nhưng tốt xấu cũng coi như nhân vật của công chúng a? Hiện tại bên ngoài một đồng săn ảnh muốn chụp ảnh nhị thiếu, cậu cùng hắn lộn xộn cái gì thế ? Cho dù có lộn xộn , cậu chỉ ít cũng nên giấu diếm đi a ? Giữa ban ngày , cửa phòng khách sạn , tìm người chụp ảnh hộ sao?”

Nói thật, Thời Mặc chưa bao giờ quan tâm mấy tin tức vợ vãn , Thẩm Thu Minh nếu không phải vì tìm cha, căn bản không tiến vào giới giải trí, nếu thật bởi vì là đồng tính luyến ái mà bị người khiển trách hoặc là phải giấu diếm , cậu cũng không cần , cùng lắm thì trở lại quán bar hát lại.

Thôi Tiệp tức giận đi qua đi lại, Thời Mặc cùng Thẩm Thu Minh liếc nhau, không đi kích thích người đang đại hỏa , nhưng mà Thôi Tiệp càng không ngừng đi qua đi lại , hắn không thấy có cái gì, nhưng người xem đã sớm hoa mắt.

Thời Mặc nói:“Không cần lo lắng, tôi cùng Bành Đông Lai đã nói qua , hắn sẽ tìm người đè xuống .”

“Đừng nói với tôi về hắn !” thanh âm Thôi Tiệp đột nhiên cao vài độ, sau đó thở phì phì đẩy cửa đi ra ngoài.

Thẩm Thu Minh hỏi:“Hắn không có sao chứ?”

“Không biết Bành Đông Lai chọc tới hắn như thế nào nữa.” Thời Mặc không có hảo ý mà nở nụ cười “So với lo lắng cho hắn, không bằng lo lắng chính em.”

Thẩm Thu Minh thoải mái ngồi ở trên giường “Có cái gì cần lo lắng sao ? Chẳng lẽ chỗ đó của anh có vấn đề, không thể để cho em sáng khoái sao ?”

Thời Mặc véo véo mặt của cậu :“Em một chút cũng không để ý sao ? Mới quảng cáo một lần , đóng một bộ phim truyền hình, con đường sự nghiệp của em sau này còn rất dài, còn.....”

“Không quan tâm.” Thẩm Thu Minh cắt đứt lời Thời Mặc nói, tự mình cởi quần áo.

Thời Mặc như có điều suy nghĩ “Lần trước hỏi em muốn cái gì, em không nói, cảm thấy em đang dấu diếm một chuyện rất trọng yếu, nhưng em lại thật chẳng để ý chuyện gì, thật muốn đem đầu óc em cạy mở, nhìn xem bên trong ẩn giấu cái gì.”

“Thế có làm hay không?” Thẩm Thu Minh cởi sạch quần áo, ngồi ở trên đùi Thời Mặc bắt đầu cởi quần áo đối phương “Nói nhảm nhiều như vậy, muốn biết cái gì thì đem em làm đến choáng váng đi, đến lúc đó chẳng lẽ không hỏi ra được điều gì à?”

“Đây chính là tự em nói nhé.”

“Đúng, em tự nói.”

“Buổi chiều quay phim thì làm sao bây giờ?”

“Mặc kệ.”

Thẩm Thu Minh chủ động nằm lỳ ở trên giường, dưới lưng kê cái gối đầu, Thời Mặc đóng chặt cửa, vừa cầm đi vào một ngón tay, Thẩm Thu Minh liền đau nhức kêu một tiếng, Thời Mặc cẩn thận lại chú ý, chỉ là lần thứ hai lại làm đau cậu.

Thẩm Thu Minh nhú mày nhăn nheo, cậu cảm nhận được Thời Mặc cẩn thận, nhưng loại đau này, thật sự khó có thể chịu được, đại khái số lần làm ít quá, tuy rằng đằng sau sẽ có cảm giác mãnh liệt thu chặt, nhưng cái đau lúc ban đầu, thật là muốn bỏ qua cũng không được.

Thời Mặc rút ngón tay ra, vỗ vỗ mông Thẩm Thu Minh, sau đó ghé vào bên cạnh Thẩm Thu Minh “Em tới đi.”

Biểu tình trên mặt Thẩm Thu Minh đình trệ, không thể tưởng tượng nổi mà hỏi: “Em thương anh?”

“Nói nhảm! Em là người mới, Văn Tiểu Thành yêu cầu rất nghiêm, còn có phóng viên đến phỏng vấn, không muốn mất mặt thì em thương anh, dù sao hôm nay không có phần diễn của anh.” Thời Mặc nói nhẹ nhàng linh hoạt, Thẩm Thu Minh như cũ ngồi yên, trong nội tâm rất khẩn trương, có thể nhìn thấy Thời Mặc, nghe được anh thổ lộ đã vượt qua phạm vi dự liệu của cậu rất nhiều, hiện tại Thời Mặc lại để cho cậu thương anh, Thẩm Thu Minh quả thực cảm thấy cậu là đang nằm mơ, mặc dù nói là nam nhân thì luôn có dục vọng với người mà mình yêu mến, muốn thương người đó. Nhưng đó là Thời Mặc, là Thời Mặc cao cao tại thượng ở trong mắt Thẩm Thu Minh a, Thời Mặc chỉ có thể xuất hiện ở trong thế giới ý ***, hôm nay lại nằm sát cậu, cho cậu thương anh!

“Không biết thương người? Chỉ biết bị thương?” Thời Mặc nghiêng mặt cười nhạt “Em thật đúng là thiếu bị thao.”

“Đang suy nghĩ nên dùng tư thế nào, Thời nhị thiếu gia, xem ra anh rất nóng vội nha, rốt cuộc là ai thiếu bị thao?”

Thời Mặc lật người, tách ra hai chân, khẽ mỉm cười nói: “Hoan nghênh quang lâm.”

“Em không phải nên nói câu ‘Vùng ơi mở cửa’ sao?” Kinh nghiệm thực chiến của Thẩm Thu Minh tại phương diện tình sự đã ít lại càng ít, chỉ vụn vụn có hai lần thì đều là Thời Mặc chủ đạo, để cậu chủ động thương Thời Mặc, kết quả có thể nghĩ.

Thời Mặc đau đến không nổi mà kêu rên, lại sinh sinh nhịn xuống, mệnh lệnh Thẩm Thu Minh nhanh lên một chút.

Tiếng rên rỉ nhăn nheo rất nhỏ, tại trong mắt Thẩm Thu Minh chính là châm ngòi hấp dẫn, trong lòng của cậu khẽ động, một đường mạnh mẽ đâm tới, cuối cùng dưới sự điều khiển của dục vọng, một cái ra sức đỉnh đi vào, Thời Mặc cắn răng hung ác nói: “Thẩm Thu Minh, em nhớ cho kỹ, trong này chỉ có một mình em dám đi vào!”

19. Chương 19: Bát Quái

Buổi chiều , nơi quay phim là ở trong địa lao, kỳ thật quay thì không đáng bao nhiêu, chủ yếu là hoá trang, Thẩm Thu Minh ngồi ở trên ghế để cho thợ trang điểm thoa máil bôi vẽ mặt mình, Thôi Tiệp hai tay ôm ngực tựa ở bên bàn hóa trang .

Thợ trang điểm làm xong thì bắt đầu thu thập công cụ của mình , Thôi Tiệp dẫn Thẩm Thu Minh đi tới chỗ quay phim.

“Vì sao cậu tiến vào giới giải trí?” Thôi Tiệp đột nhiên hỏi, Thẩm Thu Minh không nói, Thôi Tiệp quay đầu lại nhìn cậu một cái “Tôi là vì Bành Đông Lai.”

Thẩm Thu Minh a một tiếng “Tôi vì ba của tôi.”

“Ba của cậu?”

Thẩm Thu Minh cất tiếng, đem toàn bộ dự đoán của mình nói cho Thôi Tiệp.

“Vậy cậu tính toán làm sao tìm được ông ấy ?”

“Trước theo thân phận cô nhi tìm được a.”

Thôi Tiệp cũng không đồng ý làm như vậy “Thân phận trong giới giải trí không có chân thật nhiều lắm, mà ngay cả mấy tuổi, cao bao nhiêu phần lớn đều là giả .”

Thẩm Thu Minh vô thức mà hỏi thăm:“Thời Mặc cũng thế?”

“Cậu chắc rõ hơn tôi chứ ?”

Thẩm Thu Minh đáng thương mà đối Thôi Tiệp làm ra một biểu tình yếu thế, nói thật ra , cậu thực sự có một chút sợ hãi Thôi Tiệp thúc nhân mạng.

Thôi Tiệp đầy lòng từ bi phát phát tay, đột nhiên đèn lóe loang loáng lên, Thẩm Thu Minh còn chưa kịp phản ứng, Thôi Tiệp đã ngăn tại trước mặt cậu .

“Đoàn phim cầm chụp ảnh.” Thôi Tiệp đối với người lạ lẫm phía trước, ngữ khí bất thiện.

Đó là một cô bé , ước chừng hơn hai mươi tuổi, máy ảnh trên tay vẫn cầm ở tư thế chụp ảnh, trên cổ đeo dây máy ảnh , hiển nhiên là bị lãnh ngôn lãnh ngữ của Thôi Tiệp hù đến.

“Em..... Em chỉ chụp một tấm cũng không được sao?” Tiếng nói của cô rất mềm mại, bởi vì sợ hãi, cho nên tiếng lí nhí “Em rất thích anh chụp quảng cáo kia, nghe nói anh đang ở Thụ Điểm quay phim , nhà em ngay tại phụ cận, nên cố gắng chạy tới xem.”

Nguyên lai là Fan của Thẩm Thu Minh, Thôi Tiệp tuy không đề phòng đối phương như trước, nhưng vẫn lại một lần nữa cảnh cáo đối phương không thể chụp ảnh, dù sao cũng liên quan đến vấn đề riêng tư của bộ phim, bây giờ còn chưa phải lúc để tiết lộ hình ảnh đoàn phim ra ngoài.

Cô bé Fan vẽ mặt thất vọng, ủ rũ mà ôm máy ảnh xoay người.

“Chờ đã.” Thẩm Thu Minh dịch thân, lướt qua Thôi Tiệp “Nếu như không lộ ra ngoài, chụp một tấm cũng không thành vấn đề.”

Lần đầu gặp được một Fan, Thẩm Thu Minh tâm tình thật tốt, sau khi chụp một mình một tấm, lại nhờ Thôi Tiệp chụp hộ một tấm chung với cô bé kia, rồi ký tên.

Cô bé Fan kích động cực kỳ, càng không ngừng nói Thẩm Thu Minh là người tốt, Thẩm Thu Minh cười cười gãi đầu , ngoại trừ cảm ơn đã ủng hộ, cũng không biết có cái gì để nói .

Quay phim tiến vào hậu kỳ , người kiểm tra càng ngày càng nhiều, phóng viên giải trí cũng đều đến thăm,đoàn phim [Hà xử ần bán hạ] đều được chú ý.

Người mới Thẩm Thu Minh diễn nam số hai trong kịch bản của Văn Tiểu Thành, nghe nói bối cảnh tương đương đáng sợ.

Càng có người dám nói, Thời Mặc sắp rời đi giới giải trí để tiếp nhận sự nghiệp gia tộc, sự nghiệp gia tộc này đương nhiên là Tụ Tinh Giải Trí.

Khoa trương nhất phải kể tới điều bát quái của Văn Tiểu Thành, đoạn thời gian trước , sau khi đề tin tức Thời Mặc, Tạ Tiêu Quân cùng Tiểu Dực là một nhà ba người, lần này lại nói Tiểu Dực là con trai Văn Tiểu Thành. Lại có mấy tên rồi việc sưu tầm ảnh Văn Tiểu Thành cùng Tiểu Dực chụp chung, còn có người nhàm chán so sánh tướng mạo ngũ quan của bọn họ, có người còn không chứng cứ nói rằng Tiểu Dực kỳ thật tên là Văn Dực, vì giữ bí mật, mới lấy chữ tên giữa của cha nó làm họ.

Điều bát quái nói mãi nói mãi , đoàn phim cũng quay xong đoạn ở Thụ Điểm,cảnh còn lại phải đi tới Ảnh Thị Thành quay nốt, cho nên có một ngày để rong chơi.

Văn Tiểu Thành, Tông Khang, Thẩm Thu Minh, Thời Mặc, Bành Đông Lai cùng Thôi Tiệp tụ cùng một chỗ ăn cơm.

Tông Khang cười đến bụng đều đau “Ha ha ha, Tiểu Dực là con trai anh , em thế nào lại không biết thế ?”

Văn Tiểu Thành buồn bực mà ăn bánh chuối đường caramel , không hồi ứng.

Bành Đông Lai nhún vai “Đây cũng không phải là tôi nói , tôi chỉ yêu cầu hủy bỏ tất cả những tin có quan hệ tới Thời Mặc thôi.”

“Tiểu Dực ba ba thật nhiều, đầu tiên là tôi, lại là anh, mấy ngày nữa không biết sẽ luân chuyển tới ai.” Thời Mặc rót rượu cho mình, thật vất vả mới được nghỉ, anh không say không về nhà.

Thôi Tiệp vỗ lưng Thẩm Thu Minh, thiếu chút nữa đem đồ ăn trong miệng cậu phun ra “Nói không chừng là mình chủ.”

“Quần hắc khí gió là ai, đừng hướng trên người tôi nói là được rồi.” Văn Tiểu Thành lau khóe miệng, bắt lấy cánh tay Tông Khang “Mọi người ăn đi , chúng tôi no rồi , đi trước nhé.”

“Em không đi.” Tông Khang rút tay ra “Còn chưa chơi đủ, mọi người nếu ăn xong thì cùng đi hát KTV nhé !”

“Không được! Em kho hạn chưa đỡ đâu.”

“Vậy anh hát , đi thôi !”

Hai người tranh chấp nửa ngày, cuối cùng một chuyến sáu người ngồi ở trong KTV.

Văn Tiểu Thành mặt thối, Tông Khang từ trong túi móc ra cái gì đó nhét vào trong tay Văn Tiểu Thành, Văn Tiểu Thành không cần, lại trả lại cho hắn, hai người đẩy tới đẩy đi, Tông Khang hổng nửa ngày mới thấy được hoà nhã, sau đó cầm lấy microphone hát vô cùng hăng say.

Thẩm Thu Minh tò mò ghé vào bên tai Thời Mặc , hỏi:“Tông Khang cho Văn Tiểu Thành cái gì?”

Thời Mặc nói:“Đường.”

“Hả?”

“Văn Tiểu Thành yêu đường như mạng.”

Thẩm Thu Minh lú lười “Thật nhìn không ra.”

“Em nhìn không ra được cũng phải.” Đầu ngón tay kẹp lấy thuốc lá bị đốt cháy ra mùi vị thuốc lá nhàn nhạt phiêu phiêu , hợp cùng mùi rượu trên bờ môi Thời Mặc, chế thành mùi nước hoa độc nhất vô nhị của Thời Mặc, thấm vào ruột gan.

Thẩm Thu Minh không cách nào khống chế chính mình không ngửi nhiều vài lần.

Thời Mặc giơ tay lên, hầy hầy tàn thuốc lá đỏ lửa rơi vào không trung “Bọn họ là một đôi.”

Thẩm Thu Minh chấn động, ngồi thẳng lưng nhìn lại , Tông Khang một tay cầm microphone, một cánh tay khác đặt ở trên ghế sa lon, phản chống chính mình. Văn Tiểu Thành dùng tư thế không được tự nhiên , một tay bóc kẹo đường, một tay chế trụ cổ tay Tông Khang, không nỡ dịch chuyển ra.

Rõ ràng đã dựa vào cùng một chỗ, còn ngại chưa đủ, thật sự là ngọt ngào đến làm mù mắt người khác nha
Thời Mặc đột nhiên dấn tới “Tựa như chúng ta đồng dạng.”

Hành vi thân mật hơn cũng đã làm rồi nhưng lại bởi vì một câu này mà thẹn thùng mặt đỏ tới mang tai,
Thẩm Thu Minh quả thực không dám tin mình bây giờ, cậu xoa xoa mặt, một tay đẩy ra Thời Mặc “Muốn hát bài gì , em hát cho.”

“Lão nam hài a.” Thời Mặc nói “Anh , em, lão nam hài.”

Thôi Tiệp thỏ thẻ nói:“Phi, mình chủ nhà tôi là lão nam hài, anh là lão nam nhân!”

Thời Mặc lắc đầu, trịnh trọng mà bổ sung:“Lão nam hài lão nam nhân.”

Thẩm Thu Minh quần bách , thật sự nghe không vô, chạy trốn tới trong góc tự hát.

20. Chương 20: Ai Cũng Có Mộng Tưởng

Âm nhạc vang lên, Thôi Tiệp ném cho Thẩm Thu Minh một cái microphone, một cái khác ở trong tay Tông Khang, Thời Mặc phát phát tay không cần, ôm lấy vai Thẩm Thu Minh, hai người đầu dựa vào đầu dùng chung microphone cùng hát.

Đó là một người ngày đêm tôi nhớ

Tôi nên tỏ tình thế nào ?

Người ấy có chấp nhận tôi không ?

Có lẽ chẳng bao giờ tôi có thể nói với người ấy câu nói đó

Bởi cuộc sống tôi còn bay nhảy

Sao có thể chăm sóc cho người ấy

Những giấc mơ luôn ngoài tầm với

Có phải ta nên bỏ cuộc

Hoa nở hoa tàn, một mùa lại qua đi

Mùa xuân ơi ! Đang ở đâu ?

Tuổi xuân như dòng sông cuộn trào sóng vỗ

Qua đi là không trở lại, quá muộn để nói lời tạm biệt

Chỉ còn lại một tôi rất bình thường, chẳng còn nhiệt huyết khi ấy

Nhìn những bông hoa chầm chậm rơi giữa không trung

Tàn lụi vào thời khắc đẹp nhất

Có ai sẽ nhớ ra cô ấy đã từng đến thế giới này

Đây là một ca khúc vì mộng tưởng mà phần đầu, lại bởi vì hiện thực đè nén, dần dần buông tha cho mộng tưởng, giữa những dòng tâm sự câu chuyện xưa cũ lộ ra ấm áp cùng thương cảm.

Mọi người tại trong hồi ức tìm kiếm quá khứ mỹ lệ, Thời Mặc sao mà may mắn, thực hiện giấc mộng của mình, lại cùng người yêu sâu đậm cùng một chỗ.

Chớp mắt nhìn lại, bao năm qua đi đã có bao li hợp buồn vui

Thời niên thiếu ấy đã từng ngưỡng mộ cánh chim phương Nam

Để con đường của bản thân vội vàng rời xa rời xa

Tương lai ở đâu ?

Bình thường ?

Ai có thể cho tôi lời đáp?

Người bên tôi khi đó, bây giờ đang ở phương trời nào ?

Người tôi đã từng yêu, bây giờ ra sao ?

Thời Mặc giờ tay lên, vuốt vuốt tóc Thẩm Thu Minh, không nhìn màn hình mà hát, những câu chữ kia đã sớm khắc vào trong đầu.

Ước mơ ban đầu đã thực hiện được chưa ?

Đến bây giờ chỉ có thể trân trọng hay sao ?

Dù lúc nào, dù ở đâu cũng chẳng thể tìm lại tôi của ngày ấy

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao sáng

Vì sao bên tôi khi ấy

Có còn nhớ câu chuyện khi xưa không ?

Càng là quý trọng lại càng sợ mất đi, Thời Mặc chiếm được thứ mong muốn, mà Thẩm Thu Minh thì sao ?

Giấc mộng của cậu, thanh xuân của cậu bắt quá vừa mới bắt đầu.

Cuộc sống giống như vết dao khắc vô tình

Thay đổi con người mỗi chúng ta

Nếu không thể bung sắc thì sẽ tàn héo sao ?

Tôi đã từng có mộng tưởng.....

Tuổi xuân như dòng sông cuộn trào sóng vỗ

Qua đi là không trở lại, quá muộn để nói lời tạm biệt

Chỉ còn lại một tôi rất bình thường, chẳng còn nhiệt huyết khi ấy

Nhìn những bông hoa chậm chậm rơi giữa không trung

Tàn lụi vào thời khắc đẹp nhất

Có ai sẽ nhớ ra tôi đã từng đến thế giới này

Ước mơ ban đầu đã thực hiện được chưa ?

Đến bây giờ chỉ có thể trân trọng hay sao ?

Dù lúc nào, dù ở đâu cũng chẳng thể tìm lại tôi của ngày ấy

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao sáng

Vì sao bên tôi khi ấy

Có còn nhớ câu chuyện khi xưa không ?

Nếu có ngày mai chúc phúc người thân ái...

Một khúc chấm dứt, Thời Mặc cùng Thẩm Thu Minh hợp tác thiên y vô phòng, Thời Mặc không ra album, Thẩm Thu Minh là đầu một nghe anh hát.

Ước chừng là kinh nghiệm bất đồng, Thời Mặc hoàn mỹ bộc lộ được khúc nhạc tang thương buồn u ám , Thẩm Thu Minh lại muốn khóc, rồi lại khóc không được, cái loại cảm giác ép người rất khó chịu.

Thôi Tiệp đại khái cũng cảm thấy bị đè nén, cau mày thay đổi khúc ca vui vẻ hơn.

Bành Đông Lai thở dài đi qua, Thôi Tiệp thấy hần tới, thu hồi hết thấy, bình thần mà nhìn , không ra là lạ ở chỗ nào.

Thẩm Thu Minh cúi đầu như có điều suy nghĩ, mộng tưởng, giấc mộng của cậu là gì?

Cùng người khác so với, cậu muốn tìm được ba ba, đây căn bản không phải là mộng tưởng, chỉ là chấp niệm từ nhỏ đến lớn. Cậu yêu ca hát, vì tìm ba ba mới vào giới giải trí, mới đóng phim , chụp quảng cáo , còn ca hát thì sao ? Cứ như vậy buông tha ?

Những người khác phần đầu cả đời, cuối cùng đành buông tha mộng tưởng, cậu không làm gì lại chiếm được quyền diễn nam số 2.

Thẩm Thu Minh đột nhiên nghĩ đến Tưởng Hàn, cái kẻ kia vì mộng tưởng mà bán đứng thân thể, mình cùng hần so với quả thực chính là vương bát đản!

Vốn tưởng rằng bản thân vô dục vô cầu, kỳ thật căn bản không phải, bản thân mình thật có tâm tham, lại để cho người chán ghét.

Thời Mặc phát giác hai đầu lông mày của Thẩm Thu Minh biến hóa, néo néo tay của cậu , nói:“Có anh ở đây, không cần lo lắng.”

Thẩm Thu Minh mạnh ngẩng đầu “Em muốn hát.”

“Ừ.”

“Có thể ra album không ?”

“Chờ xong phim này rồi nói sau.”

Thẩm Thu Minh tội nghiệp vươn một ngón tay “Ngoắc tay cơ !”

Thời Mặc nâng cằm Thẩm Thu Minh lên, chắc chắn nói:“Cũng không phải không đồng ý, đến nỗi phải ở trước mặt anh giả đáng thương à?”

“Chẳng phải em có việc muốn nhờ đó sao ?”

“Giữa anh và em mà còn có chuyện muốn nhờ sao?” Cố ý kéo lớn lên âm cuối , trong đó mang theo rõ ràng ý ám chỉ “Có lời gì , ở bên gối thổi gió là đủ rồi.”

Một ngày nghỉ ngơi rất nhanh liền qua, ngày kế, đoàn phim [Hà xử ả bán hạ] trùng trùng điệp điệp mà chạy tới Ảnh Thị Thành, nương theo đó , rất nhiều phóng viên giải trí cũng rời trận địa.

Đủ loại tin tức loạn thất bát tao lọt ra, bình thường, tán gẫu , mấy dòng khôi hài kèm theo hình ảnh , muốn không mở to mắt cũng khó nha .

Thẩm Thu Minh lúc ban đầu đối diện với đám phóng viên cũng có vẻ hơi hơi lúng túng, về sau dưới song trọng điều giáo của Thôi Tiệp cùng Thời Mặc, cũng trở nên thành thạo.

Lúc [Hà xử ả bán hạ] lần đầu ra mắt, vấn đề Thẩm Thu Minh đối mặt người dẫn chương trình cùng phóng viên đã là không khó khăn gì , thật nhờ công lao của hai người kia .

Vấn đề ứng đối coi như là một trong những kỹ năng để sinh tồn không thể thiếu trong giới giải trí, Thẩm Thu Minh sau khi học hỏi thì cảm thấy kỳ thật rất đơn giản — chuyện trọng yếu phải trả lời rõ ràng, không thể nói thì đưa đưa đẩy đẩy, hỏi bạn 1, bạn phải trả lời 1, kiên quyết không trả lời 1.1, hận không thể trả lời theo nguyên tắc 0.9.

Cô nàng dẫn chương trình mặc bộ lễ phục màu đỏ, đạo diễn Văn Tiểu Thành, biên kịch Tông Khang cùng với người chế tác thì mặc tây trang màu đen, các diễn viên tất cả đều là màu trắng , bất quá nam diễn viên Thời Mặc, nam số 2 Thẩm Thu Minh cùng diễn viên nhỏ Tiểu Dục lại là tây trang màu trắng, mà nữ diễn viên Tạ Tiêu Quân thì là một cái váy dài lộ vai.

Sau khi ngồi xuống, Cô nàng dẫn chương trình đứng ở giữa, hai bên trái phải của cô hất bạch phân minh nha.

Án lệ cũ, cô nàng dẫn chương trình giới thiệu một hồi sau, bắt đầu hỏi vài chuyện.

“Hôm nay mọi người thống nhất mặc như thế sao ?”

Văn Tiểu Thành nói: “Đúng vậy, Tông Khang ý tứ.”

“Biên kịch phụ trách kịch bản, cũng phụ trách trang phục?”

Tông Khang nói tiếp: “Đây cũng không phải, chỉ là khi tham gia lễ ra mắt thôi, bọn họ hỏi qua tôi vấn đề quần áo, tôi liền thuận miệng nói thế, không nghĩ lại chọn dùng.”

Cô nàng dẫn chương trình y cũ vẻ mặt tươi cười “Xem ra mọi người rất quan tâm ngài.”

Tông Khang cười hắc hắc, không có ý tứ tiếp tục trả lời, cô nàng dẫn chương trình là người sáng suốt, lập tức thay đổi vấn đề khác, nội dung vở kịch, vấn đề tiến hành rồi một ít câu hỏi về đoàn phim.

“Trong kịch bản, Thời Mặc diễn vai Tần Ân là người vì báo thù mà giết rất nhiều người, Lục Bán Hạ dù là ma giáo giáo chủ, kỳ thật là người tốt, như vậy, biên kịch lúc viết ra có phải đã bắt công với Lục Bán Hạ? Hoặc là nói, Lục Bán Hạ mới là nam số 1?”

Tông Khang nâng cằm lên “Bởi vì chỉ có kịch truyền hình chứ chưa chiếu phim, nội dung cụ thể vở kịch mọi người xem sau mới có thể minh bạch, Tần Ân có một mặt hấp dẫn của hắn, Lục Bán Hạ mặc dù là người tốt, nhưng không thành được anh hùng, về điểm này, tôi cảm thấy nên để hai vị nam diễn viên của chúng ta đích thân giải thích là tốt nhất.”

Cô nàng dẫn chương trình mỉm cười, đưa ánh mắt qua hướng Thời Mặc cùng Thẩm Thu Minh.

Thời Mặc nói: “Quan niệm của niên đại kia bất đồng hiện đại, ba người không quen biết nhìn trúng tàng bảo đồ của nhà cô, vì một tấm bảo đồ liền diệt cả nhà cô, như thế cô không thể không đi báo thù. Tần Ân, người như tên, là người ẩn nhẫn, nhưng không phải là hồ đồ không có đầu óc, đây là chỗ mị lực cá nhân của hắn, bằng không Lục Bán Hạ cũng sẽ không vì hắn mà chết, đúng hay không, minh chủ?”

“Minh chủ?” Cô nàng dẫn chương trình kinh ngạc mà nhìn Thẩm Thu Minh “Vì cái gì gọi như thế?”

Thẩm Thu Minh bắt đầu gật đầu “Bọn họ là học từ Thôi Tiệp, cũng không biết, cô có thể đi hỏi hắn xem.”

“À, vâng. Vậy, Minh chủ, anh có thể trả lời vấn đề Thời Mặc mới nói không?”

Thẩm Thu Minh nghĩ nghĩ, bắt đầu suy nghĩ với nhân vật của mình “Lục Bán Hạ người này không trải qua sóng gió, cuộc sống của hắn hoàn cảnh rất tốt, nếu như không phải bởi vì bị Mặc Vấn Quân, chính là ma giáo giáo chủ tiền nhiệm thu làm đồ đệ, hắn phỏng chừng chỉ là một công tử ca. Mượn lần đầu tiên gặp nhau của hắn cùng Tần Ân thì thấy, cũng là bởi vì coi trọng ngọc bội của Tần Ân. Về sau vụng trộm đi theo Mặc Vấn Quân học võ, nơi đó cũng chưa thấy qua Tần Ân, thời điểm gặp lại đã là chuyện lớn rồi. Lúc gặp lại, Tần Ân không nhận ra Lục Bán Hạ, Lục Bán Hạ còn cố ý chinh Tần Ân một hồi.”

Thời Mặc chen miệng nói: “Cái chính người ấy hay lắm, đợi mọi người xem về sau nhất định sẽ cảm thấy Lục Bán Hạ rất ngu.”

“Đâu có thể nha.” Thẩm Thu Minh vội phủ nhận, như vậy càng khiến cô nàng dẫn chương trình thật tò mò.

“Đến tột cùng là chính như thế nào?”

Văn Tiểu Thành đột nhiên nói ra: “Ngày một chiếu phim, mọi người xem qua sẽ biết.”

Mọi người thất vọng “A” một tiếng, Thẩm Thu Minh lại nói tiếp: “Lục Bán Hạ cam tâm tình nguyện vì Tần Ân tử, thứ nhất là bởi vì đại bá hắn xác thực làm chuyện thực có lỗi với người ta, hắn đây là đang chuộc tội; Thứ hai, hắn cùng với Tần Ân giao hảo, tình trường Tần Ân phải chịu khổ, cũng minh bạch tính cách đối phương, Tần Ân giết người không sai, giết tất cả đều là người xấu, cừu nhân. Cũng có người nói, oan tương báo khi nào mới hết, đây là chỗ không giống người thường của Tần Ân, về phần bất đồng như thế nào, có lẽ như Văn đạo diễn nói, tự mình cảm thụ nha.”

“A? Lại như vậy?” Cô nàng dẫn chương trình thở dài nói “Được rồi. Để đèn bù tổn thất, các bạn hãy chia sẻ những chuyện lý thú trong lúc quay phim đi.”

Dưới đài người xem nhìn người trên đài, chờ đợi chuyện bất quá.

Tạ Tiêu Quân một mực ngồi nghe, khi hỏi vấn đề này, cô liền chủ động nhắc tay trả lời “Kỳ thật nói chuyện lý thú cũng coi như không đúng nha, mọi người đều biết Tiểu Dục là fan trung thành của tôi, bởi vì lần này lại cùng Thời Mặc diễn tình nhân, cậu nhóc ghen tị, ngày đó chúng tôi đi ăn cơm, có mấy món ăn tôi với không tới nên kêu Thời Mặc giúp tôi gấp hộ, kết quả Tiểu Dục liền thở phì phì gọi Thời Mặc là Thời Hắc Cầu, sau đó một ngum ăn hết món ăn đưa qua.”

Nghe được câu Thời Hắc Cầu, Thời Mặc phối hợp nâng trán, Tiểu Dục đắc ý cười, người xem ở dưới cũng cười theo.

Cô nàng dẫn chương trình cười xong lại nói: “Nguyên lai là như vậy nha.”

Tạ Tiêu Quân ở giới giải trí lăn lộn nhiều năm như thế, nói chuyện đương nhiên là thiên y vô phùng, bên ngoài thì biểu hiện rằng cô đang nói chuyện lý thú, trên thực tế là đang giải thích chuyện xấu trước kia, giọng điệu thoải mái, không quan tâm nói ra sự thật, càng có thể làm cho người tin tưởng.

Duy trì liên tục hơn hai giờ thì buổi lễ chấm dứt, nhân viên đoàn phim sau khi rời khỏi đây thì lại lọt vào bao vây của đám phóng viên. Nhất là Văn Tiểu Thành, làm đạo diễn nên lần này hẳn còn nổi hơn cả diễn viên chính, một đoàn phóng viên bám đuôi không bỏ hơi quan hệ của hắn cùng Tiểu Dục.

Vốn sao, lúc này Tạ Tiêu Quân đã phải sạch sẽ câu chuyện, Văn Tiểu Thành đối với tin đồn có quan hệ cha con với Tiểu Dục cũng chỉ là mơ hồ không rõ, nhóm phóng viên bất quá phát huy đầy đủ sức tưởng tượng của bản thân, càng thêm muốn đi chứng thực tin đồn này là sự thật.

Văn Tiểu Thành cùng Tông Khang ở trong đám người nửa bước khó đi, bên tai đầy dẫy vấn đề giống như trước, Tông Khang bị đẩy xuống ngã, khá tốt là được Văn Tiểu Thành vịn lấy, mới miễn cưỡng không té.

Lần này Văn Tiểu Thành thật sự tức giận đến không thể dễ dàng tha thứ, hắn đột nhiên dừng lại, nhiệt độ quanh mình giảm xuống thiệt nhiều, tây trang màu đen phối hợp biểu tình lãnh khốc, không phải lão đại xã hội đen, cũng quá lão đại xã hội đen rồi.

“Tiểu Dục với tôi không có bất cứ quan hệ nào, tôi là đồng tính luyện ái, tôi yêu Tông Khang, sẽ không phản bội hắn.” Từ lúc này tới giờ, Khang Tiểu Thành vịn lấy Tông cũng không có buông tay ra, lúc này hắn giơ hai tay của cả hai lên, hai chiếc nhẫn kiểu nam giới giống kiểu dáng xuất hiện trước mặt mọi người, Văn Tiểu Thành nói “Chúng tôi đã sớm ở ngoại quốc kết hôn, cho nên kính xin các vị đừng viết bậy.”

Sau đó, hai người dần dần đi xa ở trong tiếng hút không khí kinh ngạc của đám phóng viên, đợi cho các phóng viên kịp phản ứng, một đám người phấn phấn đuổi lên cuồng chụp, mà những nhân viên đoàn phim thì sớm đã bị bỏ quên ở một bên.

Đại đạo diễn cùng đại biên kịch song song xuất quỹ, trời ạ! Đây chính là đại tin tức siêu cấp!

Thẩm Thu Minh đứng ở bên người Thời Mặc, trên mặt còn bảo lưu ngốc trẻ vì giật mình quá độ “Bọn họ..... Cứ như vậy..... Xuất quỹ?”

“Ừ.” Thời Mặc duỗi lưng một cái, tùy ý đặt tay trên bờ vai Thẩm Thu Minh “Cool~ thật muốn lần xuất quỹ đầu tiên cũng như thế.”

Thẩm Thu Minh đối với hàm trư thủ trên vai mình, cười cười “Em không phản đối.”

“Em ngốc, em xuất quỹ thì hôn như thế nào? Album không muốn ra nữa à?”

“Muốn!”

“Vậy thì đành chỉ cho anh.”

“Chờ em ra xong album thì xuất quỹ nhé.”

Thời Mặc dứt khoát hồi đáp: “Được!”

“Thời Mặc.”

“Ừ?”

“Dường như em chưa kêu tên anh bao giờ.”

“Có sao?” Thời Mặc nhớ lại “Hình như thế nha.”

“Thời Mặc?”

“Lại sao thế?”

“Cám ơn anh.”

“Xa lạ quá.”

“Thật sự cám ơn anh.” Cám ơn anh lo lắng cho em nhiều thế, cám ơn anh chịu cùng em xuất quỹ, cũng cám ơn anh dung túng em đến vậy.

“Muốn tạ ơn thì lên giường anh chậm rãi tạ ơn đi.”

“Được nha.”

“Không sợ mệt đau sao?”

“Có đau hay không thì phải hỏi anh chứ?”

“Đêm nay anh ở phía trên.”

“Tùy tiện Thời nhị thiếu gia hoan hỉ, nô gia mặc quân thưởng thức.”

“Ha ha ha, Thẩm Thu Minh, em thật đúng là một manh chủ!”

21. Chương 21: Lý Ngang

Sau khi kết thúc thời gian quay phim, Thẩm Thu Minh cũng có được một thời gian ngắn nghỉ ngơi, Thẩm Tịnh Tương biết rõ con trai muốn trở về, đặc biệt làm rất thức ăn mỹ vị.

Hơn hai tháng không về nhà, nhà vẫn như cũ, được Thẩm Tịnh Tương thu thập sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, kể cả tấm ảnh cũ trong nhà.

Thẩm Thu Minh thừa dịp Thẩm Tịnh Tương ở trong bếp nấu cơm, vội trộm lấy điện thoại di động ra chụp lại tấm ảnh .

Cậu không phải chưa nghĩ qua cách thử đối chiếu ảnh chụp kỷ niệm trong nhà cô nhi viện, chỉ là nhà cô nhi viện này đã đóng cửa từ nhiều năm trước, hết thấy tư liệu cũng đã bị hủy, muốn tìm người thật giống như mò kim đáy bể.

“Minh Minh, ăn cơm đi.”

“Dạ, đến đây.” Thẩm Thu Minh cuống quýt mà thu hồi điện thoại, đi phòng bếp ăn cơm.

Thẩm Tịnh Tương hỏi Thẩm Thu Minh mấy ngày nay về nhà hay là tiếp tục ở lại căn hộ của công ty, Thẩm Thu Minh vốn định về nhà ở , chính là trên đường nhận được một cuộc điện thoại , Lý Ngang ở đầu bên kia điện thoại rống đến như bệnh tâm thần, Thẩm Thu Minh thật sự không có biện pháp, chỉ có thể về căn hộ ở.

Lúc Lý Ngang lái xe đến dưới lầu căn hộ Thẩm Thu Minh để đón người, Thẩm Thu Minh cảm thấy rất nhức đầu.

“Cậu có bằng lái không?” Vì trách nhiệm với tính mạng của mình, trước khi lên xe , Thẩm Thu Minh đặc biệt hỏi.

Lý Ngang mặt đen , từ dưới kính chắn gió lấy ra ném cho Thẩm Thu Minh xem.

“Lần trước , lúc thi lần thứ năm vẫn trượt ấy, chẳng phải cậu nói cả đời cũng sẽ không thi lại bằng lái sao ?”

“Tớ muốn vô dụng , hần muốn mới quan trọng.”

Thẩm Thu Minh không có thói quen thắt dây an toàn, bất quá người lái xe lại là Lý Ngang, cậu cảm thấy chuyến đi này dây thắt an toàn rất quan trọng nha “Là người giám hộ mà cậu nói trong điện thoại đấy à ?”

“Trừ hấn ra còn có ai!” Lý Ngang đang nổi nóng, hung hăng gõ xuống tay lái, xe hơi phát ra tiếng chói tai bèn nhón.

Thẩm Thu Minh vuốt vuốt lỗ tai, thật , không thấy đâu được tí quan hệ nào giữa người giám hộ với người được giám hộ của hai người này , càng giống tình nhân đang giận dỗi vậy.

Trên đường , điện thoại Lý Ngang vang lên nhiều lần, Lý Ngang nhìn cũng không nhìn, Thẩm Thu Minh lại nghĩ , nếu là thật sự chán ghét đối phương, trực tiếp tắt máy là tốt rồi, tại sao phải chờ đối phương một mực gọi tới?

Có thể nói một cách khác rằng, đây cũng là một loại biểu hiện của khẩu thị tâm phi a.

Xe hơi chạy qua một con đường lớn rất dài, tại ngã tư đường, bọn họ gặp được đèn đỏ, Lý Ngang bực bội mà mắng một câu “Con mẹ nó thật là xui xẻo.”

“Từ đầu tới giờ , cậu không phải phàn nàn chính là mắng chửi người, có thể nói cho mình biết nguyên nhân không ?”

“Hấn còn đang bức tở xuất ngoại!”

“Chỉ có chuyện nhỏ như thế á ?”

“Đây là việc nhỏ???” Lý Ngang uốn éo thân thể, lòng đầy căm phẫn , nói “Đã bao nhiêu năm, chuyện hấn bức bách tở còn thiếu sao? Mà ngay cả chuyện tở muốn mua quần lót thể nào , hấn cũng muốn xía vào !”

Thẩm Thu Minh không hiền hậu cười lên tiếng “Đây là quá mức rồi ha , quần nhiều lắm rồi.”

“Cậu đừng cười!” Đèn đỏ lấp lánh vài cái, nhảy sang màu xanh, Lý Ngang đặt tay lên vô-lăng, hướng về căn hộ đơn thân của Thẩm Thu Minh “Dù sao tở vẫn muốn chiến đấu tới cùng, mấy ngày nữa tở ở nhà cậu nhé.”

“Quần áo có mang không?”

Lý Ngang chỉ xuống chỗ ngồi phía sau, khoe khoang “Đương nhiên, tở làm việc, cậu yên tâm đi.”

Rương hành lý siêu lớn được đặt ở chỗ ngồi phía sau, Thẩm Thu Minh nghĩ chẳng lẽ cậu ta dọn hết hành lý đi đấy sao ? Ngoài miệng hỏi lại hỏi : “ Cậu tính ở nhà tở luôn đấy à ?”

“Đúng !”

Theo câu trả lời kiên định của Lý Ngang , Thẩm Thu Minh chỉ biết từ nay về sau sẽ không có chuyện tốt phát sinh. Cả hai học chung nhiều năm, lại là bạn bè thân thiết, đối phương là cái bộ dáng gì, tất cả mọi người tinh tường.

Lý Ngang làm người không tồi, đây là khẳng định , nhưng hấn cũng rất đặc sắc.....

Cái gọi là đặc sắc , có nghĩa là có thể vắn qua vắn lại hàm ý bên trong câu nói a.

Trong nhà không có đồ ăn, Thẩm Thu Minh kêu đồ ăn ngoài, ăn xong rồi , Thời Mặc gọi điện thoại nói muốn tới, Thẩm Thu Minh nói trong nhà có bạn, đêm nay không rảnh.

Thời Mặc lẩm bẩm vài câu, kêu Thẩm Thu Minh ngày mai đến nhà mình để đền bù tổn thất.

Thẩm Thu Minh nói:“Được được, các anh đều là gia gia , tiểu nhân sẽ cố gắng hầu hạ a.”

Thời Mặc vừa nghe các anh, cũng không tránh được hỏi vài câu, Thẩm Thu Minh đại khái nói một trận, Thời Mặc mới yên tâm cúp điện thoại.

Bên này vừa hầu hạ xong Thời Mặc, bên kia Lý Ngang đang xem ti vi cũng không đứng yên.

“Manh Manh, xem TV quá nhàm chán.”

Đối với cách xưng hô hoàn toàn không thể uốn nắn lại này , Thẩm Thu Minh triệt để buông tha cho nó “Vậy thì lên mạng.”

“Lên mạng cũng không có ai trò chuyện, chúng ta đi uống rượu nha.”

“Không muốn uống.”

“Tớ uống, cậu xem.” Lý Ngang tươi cười nịnh nọt “Yên tâm, quán bar này tớ thường đi, an toàn vô cùng, sẽ không bị phóng viên phát hiện.”

Ở nhà xác thực quá nhàm chán, Thẩm Thu Minh nghĩ tới đi ra ngoài chơi, nhưng là trong lòng có băn khoăn, nghe xong lời này, đánh không lại Lý Ngang thế công, đứng lên đi cùng hắn.

Đến quán bar, Thẩm Thu Minh liền hỏi hận, Lý Ngang chính là một quỷ rượu, cùng học mấy năm rồi mà sao cậu lại không phát hiện nhỉ ? Quỷ rượu thì thôi, còn là một con quỷ rượu có tửu lượng cực kiềm, say rồi thì giường nanh múa vuốt, còn bắt lấy tay Thẩm Thu Minh hung hăng mà cắn một cái, đau đến Thẩm Thu Minh gào to, may mà trong quán bar lớn tiếng nhạc, không thì thật dọa người.

“Hỗn, hỗn đản! Không cho tôi làm gì, tôi càng đi làm đấy.”

Lý Ngang vừa mắng xong, đối phương tâm linh cảm ứng lập tức liền gọi một cú điện thoại cho Lý Ngang.

“Alô

~” Lý Ngang đặc ý kéo dài thanh âm, nói chuyện như ngồi trên đỉnh sóng “Tôi ở quán bar, tôi không về, anh bức tôi cũng vô dụng.”

Đối phương không biết nói gì đó, đại khái là đang cảnh cáo.

Sau đó, Lý Ngang rống lên với điện thoại “Anh cứ việc gọi, anh cứ việc tìm !” Sau đó cúp điện thoại, lao ra ghé lô.

Thẩm Thu Minh lo lắng cùng đi ra ngoài, Lý Ngang mạnh quay đầu lại, đem Thẩm Thu Minh đẩy trở về “Đi vào chờ tớ.”

Thẩm Thu Minh không lay chuyển được hắn, chỉ có thể nghe theo.

Không nghĩ tới , một lát lâu sau mà Lý Ngang không trở về, ngược lại gọi điện thoại nói hắn đã trả tiền, hiện tại phải đi rồi.

Thẩm Thu Minh hỏi hắn ở nơi nào, Lý Ngang nói ở cửa ra vào, Thẩm Thu Minh vội vã đuổi theo.

Cửa quán bar, bên người Lý Ngang nhiều thêm một cậu nhóc thanh niên, xem bộ dáng bắt quá vừa khoảng hai mươi, bị Lý Ngang ôm eo, yêu mị rồi tỉnh rồi ngủ.

Thẩm Thu Minh mơ hồ đoán được cái gì rồi , quả nhiên, Lý Ngang hôn gò má cậu nhóc đó , nói :“Cậu về trước đi , tớ giờ không về đâu !”

“Lý Ngang, giận dữ như vậy, là quá mức .”

“Ai nói tớ giận dữ ? Bản thân khoái hoạt khoái hoạt không được sao?”

Cậu nhóc kia cũng ở một bên hát đệm vào “Đúng rồi, người ta tự mình bỏ tiền tìm thú vui, anh cũng đừng trông nom nhiều a.”

“Cậu câm miệng!” Thẩm Thu Minh giữ chặt tay Lý Ngang ,nói “Theo tớ về, cậu khó chịu, có thể đem người gọi tới nói rõ ràng.”

“Nói với hắn không rõ.” Lý Ngang gạt tay Thẩm Thu Minh “Thẩm Thu Minh, tớ ở cùng hắn đã nhiều năm như vậy, chưa bao giờ hắn làm gì mà suy nghĩ xem tớ thích không , cảnh ấy tớ chịu đủ rồi .”

“Anh là Thẩm Thu Minh?” Cậu nhóc thanh niên đột nhiên hai mắt tỏa sáng, tương tự đèn pha “Ai nha, tôi nói như thế nào mà quen mặt như vậy, tôi rất thích cặp mông của anh nha, quảng cáo kia thật đẹp ! Lần đầu tôi đã nhìn ra , Thời Mặc với anh có phải là một đôi? Thời điểm hắn gọi anh là Mạnh chủ , thanh âm kia, sặc sặc, cũng có thể chảy ra nước .”

Trong nội tâm Thẩm Thu Minh trầm xuống, sắc mặt bất thiện.

Cậu nhóc lại khoát khoát tay, làm cho cậu yên tâm “Tôi hiểu tôi hiểu, ngôi sao giới giải trí nha , là nam nhân đều là song hươu, tôi sẽ không nói lung tung .” Sau đó từ trong túi lấy ra một cái bút, đưa cho Thẩm Thu Minh, lại cúi bỏ thắt lưng của mình, đem quần lót kéo lên “Kí tên cho tôi , kí tên cho tôi , đây chính là trả ơn đó nha.”

Thẩm Thu Minh không nói gì mà nhìn cây bút máy bị nhét cứng trong tay, dưới sự nhõng nhẽo của cậu nhóc , ngồi xổm xuống trên mặt đất mà kí tên cho cậu ta.

Cậu nhóc cao hứng bưng bưng mà ôm lấy Thẩm Thu Minh, sau đó chùn chụt tặng cậu một cái hôn nhiệt tình , rút bút về rồi chạy đi luôn.

Gió đêm thổi vào giúp Lý Ngang tỉnh rượu một ít, hẩn nhìn cậu nhóc kia cứ như thế là đi, vuốt vuốt đầu, nắm tay Thẩm Thu Minh , nói:“Về nhà!”

Thẩm Thu Minh nói:“Không chơi? Tiền cũng thanh toán rồi à ?”

“Linh hồn nhỏ bé của người ta đều bị đại minh tinh cậu câu dẫn , còn chơi cái gì.”

Thẩm Thu Minh lấy đầu đụng vào đầu Lý Ngang, ngồi trên xe, đi về nhà, ai cũng không chú ý tới ở một góc tối , có người, cười trộm thu hồi máy ảnh trên tay.

22. Chương 22: “trẻ Con Không Nghe Lời Cũng Bị Đánh Vào Mông”

Đang ngủ Thẩm Thu Minh bị tiếng chuông cửa liên tục không ngừng đánh thức, nhờ Lý Ngang ban tặng, tối hôm qua từ quán bar trở về, lai tiếp tục uống rượu đến hơn một giờ mới yên tĩnh, hiện tại toàn thân vô lực, động cũng không nghĩ động.

Lý Ngang bọc chăn mền trở mình, lầm bầm nói:“Ồn chết, đi mở cửa.”

Thẩm Thu Minh che lỗ tai, đá Lý Ngang một chân:“Không muốn động, cậu đi đi.”

“Đây là nhà cậu, cậu đi.”

“Cậu hiện tại ăn nhờ ở đậu, cậu đi.”

Hai người giằng co, tiếng chuông cửa tự động ngừng lại, còn chưa mừng thầm mấy giây, điện thoại Thẩm Thu Minh lại vang lên.

“Alô?” Thẩm Thu Minh lười biếng mà nhận điện thoại.

“Thẩm! Thu! Minh!” Thôi Tiệp cắn răng, liều mạng nhịn xuống xúc động nội tâm mãnh liệt muốn đem đối phương xé thành mảnh nhỏ.

“Ừ?”

“Mở cửa! Nếu không tôi cho cậu hối hận cả đời.”

Trong tay Thôi Tiệp không có gì có thể làm cho Thẩm Thu Minh hối hận cả đời , nhưng Thẩm Thu Minh vẫn nghe lời đi ra mở cửa, tuy cậu không tình nguyện, nhưng nếu sau này bị Thôi Tiệp lừa nhãi, nhớ tới liên đầu đau.

“Cậu vẫn có tâm tư mà ngủ à!” Đây là Thôi Tiệp nói câu đầu tiên sau khi vào cửa “Tối hôm qua làm gì vậy?”

“Không có làm gì nha.” Thẩm Thu Minh gãi gãi đầu, híp mắt, kéo ra màn cửa.

“Ra rồi ra rồi.” Dưới lầu tiếng người âm ỉ, loang loáng đèn chớp lóe lên không ngừng, cho dù là ban ngày cách cửa sổ cũng làm cho người ăn không tiêu.

“Ngủ ngốc a, còn không mau kéo lại!” Thôi Tiệp đẩy ra Thẩm Thu Minh vẫn đứng ngốc nơi cũ , một tay kéo vào bức màn.

Lý Ngang mặc quần tam giác, vịn tường đi ra “Làm sao vậy?”

“Cậu ra tới vừa khéo.” Thôi Tiệp mở đèn lên, đem tạp chí trong tay ném cho hai người, sau đó ngồi xuống trên ghế sa lon, bắt đầu thẩm vấn “Tốt nhất giải thích rõ ràng cho tôi!”

Choang ! Bìa ngoài cực nổi , có dòng chữ đỏ rất lớn — Thẩm Thu Minh dạ *** 3P.

Ảnh chụp là Lý Ngang ôm ấp một thanh niên, Thẩm Thu Minh ngồi xổm trên mặt đất ký tên, bắt quá bởi vì vấn đề góc độ, như là tự cấp đối phương blow job. Trong góc có ảnh phóng to khuôn mặt ba người, quả thực là bằng chứng như núi .

Lý Ngang cười ha ha “Ê, người ta cho là chúng ta 3P ni.”

Thẩm Thu Minh không nhìn mấy dòng chữ miêu tả bên trong cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, đối với Lý Ngang nói vui đùa như vậy, hoàn toàn cười không nổi.

“Cậu ta là bạn của tôi, cùng người trong nhà cãi nhau nên tới chỗ tôi ở tạm, tối hôm qua tôi cùng cậu ta đi quán bar, là cậu ta gọi MB, sau đó cũng không làm gì cả, tôi chỉ ngồi xuống kí tên cho cậu thanh niên đó thôi.”

“Cậu nói thế ai mà tin? Người ta ảnh chụp được rồi đấy.” Thôi Tiệp tức giận đến lưng đập vào sofa “Cậu rốt cuộc có tự giác của mình tinh hay không hả?”

Thẩm Thu Minh không dám tranh luận , thật là cậu sơ sót, bây giờ đau đầu không chỉ là phóng viên dưới lầu, hơn nữa là Thời Mặc, nếu anh thấy cái chuyện xấu này..... Thẩm Thu Minh không dám nghĩ thêm nữa.

Điện thoại Lý Ngang vang lên, hẳn đương nhiên sẽ không nhận, một lát sau, đối phương nhắn tin qua , Lý Ngang nhìn xong, bĩu môi , đi vào trong nhà gọi lại cho đối phương.

Thẩm Thu Minh còn đang ở bên ngoài bị Thôi Tiệp lải nhải, cậu nghe đến tâm trí cũng không ở đây nữa, thẳng đến điện thoại Thôi Tiệp cũng vang lên, lỗ tai của cậu mới tìm được vài phút nghỉ ngơi.

Thôi Tiệp không nói gì nhiều, cơ hồ đều nói “Ừ”, sau khi cúp điện thoại, Lý Ngang cũng đi ra, vẻ mặt buồn bực.

“Tớ phải đi, hẳn ở dưới lầu chờ tớ rồi.”

Thôi Tiệp nói:“Ai a? Cậu xuống đây được sao?”

“Bạn.” Lý Ngang hỏi Thẩm Thu Minh “Cậu có mũ không? Cho tớ mượn dùng đi.”

“Đừng mượn, người dưới lầu chốc lát sẽ đi.”

Thẩm Thu Minh dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết cùng cuộc điện thoại vừa rồi có quan hệ, tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó thì cậu không dám hỏi, hiện tại cùng Thôi Tiệp nói chuyện, một câu không đúng chính là tìm mắng.

Đợi hơn một giờ, người dưới lầu thật sự tản đi, Lý Ngang không tình nguyện cùng Thẩm Thu Minh tạm biệt, sau đó ma ma chít chít mà mở cửa, một vị nam nhân thân hình cao lớn đứng ở ngay cửa ra vào chờ nửa ngày rồi.

Nam nhân đem Lý Ngang kéo đến bên cạnh mình, sau đó bức bách Lý Ngang cùng hắn cúi đầu xuống 90 độ “Thật xin lỗi, đứa nhỏ nhà tôi mang đến phiền toái cho các anh, trở về tôi sẽ quản giáo nhiều hơn .”

Đứa nhỏ ?

Thẩm Thu Minh khóe miệng co giật, phải biết rằng Lý Ngang còn lớn hơn cậu 1 tuổi nha !

Đi một người rồi, Thôi Tiệp cũng rời đi, trước khi đi đặc biệt dặn dò Thẩm Thu Minh gọi điện thoại cho Thời Mặc “Lão tiểu tử kia phỏng chừng tức điên .”

Thẩm Thu Minh xám xịt sờ vuốt cái mũi gập đầu.

Kết quả gọi cho mấy lần, đều không người nghe điện thoại.

Thẩm Thu Minh nghĩ: Thật sinh tức giận.

Làm sao bây giờ ni? Người ta không tiếp, cậu liền tự mình đưa tới cửa a.

Đeo mũ đen to trên đầu, kính mát mang lên, nhìn chính mình trong gương , Thẩm Thu Minh cũng đều nhận không ra nổi mình, mới bọc lại mấy cái quần lót sạch sẽ, đi tới cửa nhà Thời Mặc chịu đòn nhận tội.

Đến nhà Thời Mặc, Thẩm Thu Minh nhấn chuông cửa nhưng không ai mở, cửa sổ cũng đóng chặt.

Đứng ở dưới lầu kêu to thì Thẩm Thu Minh không sợ dọa người, mấu chốt là nếu cậu gào lên, lại thêm một scandal mới, chuyện ngu xuẩn sai càng thêm sai, không thể làm.

Thẩm Thu Minh hai tay đút vào túi áo, đo qua đi lại đắn đo, linh cơ vừa động nhớ tới hậu viện nhà Thời Mặc, lập tức chạy đến đằng sau biệt thự, tính toán từ tường vây trèo vào.

Trước kia đứng ở lầu hai cửa sổ nhìn xuống, không biết là tường vây cao bao nhiêu, hiện tại đứng ở dưới góc tường, Thẩm Thu Minh thấy khó khăn rồi, cậu lùi lại một đoạn ngắn rồi chạy, hai tay nắm chặt, thổi mấy thổi, chạy lấy đà rồi nhảy mạnh lên, thử vài lần, đều dùng thất bại chấm dứt.

Nhưng, Thẩm Thu Minh chưa bỏ cuộc, xoa tay muốn cố gắng không ngừng.

“Ê ! Bên kia !” Bảo an đại thúc cầm cây gậy chạy qua “Người nào?”

Thẩm Thu Minh sợ bị hiểu lầm, giải thích:“Con không phải trộm đâu!”

“Tên trộm nào cũng nói thế.”

“Con nói thật mà , con tới tìm người .”

“Ngay cả mặt cũng không lộ ra , còn nói là tới tìm người ? Hơn nữa có người tìm người như vậy sao?”

Bảo an đại thúc càng chạy càng gần, Thẩm Thu Minh có lý nói không rõ, cái gì gọi là “Nhà xiêu vẹo gặp suốt đêm mưa, thuyền chậm lại gặp ngược gió”, lần này cậu xem như nhận thức đủ cả .

Mất thấy bảo an đại thúc muốn đem Thẩm Thu Minh bắt lấy, cửa sổ lầu hai đột nhiên bị đẩy ra, thanh âm Thời Mặc lạnh như băng lộ ra lạnh lùng.

“Là bạn tôi.”

Bảo an đại thúc thật hồi lỗi cười cười “Chết, thực xin lỗi a, một hồi hiểu lầm một hồi hiểu lầm mà thôi.” Khom người , ở nội tâm thầm mắng hai người này thật lắm tặc xấu.

Thẩm Thu Minh rút cục vào cửa, Thời Mặc đi ngang qua cửa trước , đi vào bên trong, căn bản không để ý Thẩm Thu Minh.

Thẩm Thu Minh cúi gằm nói:“Thực xin lỗi.”

Thời Mặc đứng ở đầu bậc thang “Em phạm sai cái gì rồi?”

Thẩm Thu Minh nói:“Em cùng Lý Ngang không có gì, hẳn là bạn em, điểm này anh cũng biết .”

“Cho nên?” Thời Mặc leo lên cầu thang, tản ra khí phách bề ngễ thiên hạ.

“Bị chụp là sơ sẩy của em, chỉ mong anh không hiểu lầm bọn em.” Thẩm Thu Minh gấp gáp, thái độ Thời Mặc không mặn không nhạt làm cho đầu óc của cậu rối loạn.

“Em nghĩ rằng anh không tin em?” Thời Mặc giận quá thành cười “Lý Ngang là đầu óc heo, thì em là kẻ không có đầu óc !”

“.....”

“Ai lại tức giận với kẻ không đầu óc ? Người trong giới giải trí tâm đầy hiểm ác, cầu tử lại trốn ở trong một góc mà em không biết, chẳng lẽ em không có một điểm ý thức đề phòng sao? Những điều anh dạy em trước kia đều thành gió thoảng bên tai ?”

“Phòng cái này phòng cái kia quá mệt mỏi! Chẳng lẽ em mỗi ngày chỉ có thể trốn ở trong nhà, không có tự do sao?”

“Tự do?” Thời Mặc cười khẩy nói “Thân là nhân vật công chúng, mỗi tiếng nói cử động của em đều có người nhìn xem, tự do có, nhưng là chịu ước thúc, những đạo lý này từ một khắc lúc em cùng Tự Tinh ký kết đã thành rồi.”

“Em đây sẽ không làm!” Thẩm Thu Minh cam chịu nói nhảm.

Thời Mặc như cũ đứng ở chỗ rẽ cầu thang “Không làm? Đã sớm biết rõ như thế, lúc trước vì cái gì còn muốn liều mạng ký kết?”

Thẩm Thu Minh buồn bực không lên tiếng, trong nội tâm chột dạ, quay mặt đi không nhìn Thời Mặc.

“Bởi vì em muốn tìm cha em.” Thẩm Thu Minh kinh ngạc miệng thành hình chữ “O”, Thời Mặc không để cho cậu có cơ hội hỏi vì sao, nói tiếp đi “Tại sao phải gạt anh? Em cảm thấy sau khi nghe xong anh sẽ tức giận à? Không, em sai rồi, anh sẽ giúp em. Bởi vì là em, cho nên, em muốn, anh sẽ giúp em.” Nói xong câu đó, Thời Mặc xoay người lên lầu, nên nói đều nói xong rồi, kế tiếp như thế nào, liền do Thẩm Thu Minh quyết định.

Thẩm Thu Minh vén vén sưng sốt hai giây, lập tức kịp phản ứng “Thời Mặc!” Cậu lớn tiếng gọi anh tuấn nam nhân mà bản thân đã yêu thầm lắm rồi.

Thời Mặc dừng chân lại, nhưng không quay đầu lại.

Thẩm Thu Minh vừa đi vừa cởi bỏ nút áo “Thực xin lỗi, em không tín nhiệm anh; Thực xin lỗi, em hiểu lầm anh; Thực xin lỗi, em không nghĩ tới anh có thể dung túng em đến vậy.....”

Thanh âm càng ngày càng gần, Thẩm Thu Minh dẫm nát thanh âm đi trên bậc thang ngay tại bên tai, Thời Mặc yên lặng quay đầu lại, Thẩm Thu Minh áo cởi hết, quần dài không có đai lưng trối buộc cứ như đóa hoa héo tàn từ trên thân dưới chảy xuống.

Thời Mặc cùng Thẩm Thu Minh mặt đối mặt mà đứng, Thẩm Thu Minh vươn ra hai tay ôm lấy Thời Mặc, cánh tay của anh lạnh lạnh , rất thoải mái.

Thời Mặc nghe Thẩm Thu Minh ghé vào bên tai mình thấp giọng nói:“Thực xin lỗi, em yêu anh , đến thao em đi.”

Mỹ nam trong ngực chủ động nhận sai cầu ái, Thời Mặc bắt lấy tay Thẩm Thu Minh, chặn ngang nâng lên.

Hai chân đột nhiên treo lên không trung khiến Thẩm Thu Minh lại càng hoảng sợ, cậu đá chân để Thời Mặc phóng mình xuống dưới, một người nam nhân khiêng một đại nam nhân lên cầu thang không tính cái gì, mấu chốt là một người quần áo chỉnh tề, người chỉ còn một cái quần lót nhỏ, địa phương miễn cảm ở trên mình Thời Mặc cọ tới cọ lui, Thẩm Thu Minh đã sớm cứng ngắc.

Thời Mặc giơ tay lên, vỗ cái mông cậu một cái “Ngu ngốc, lúc thấy tạp chí anh chỉ muốn bóp chết em!”

Thẩm Thu Minh đau đến gào khóc, Thời Mặc lại đánh mông cậu một cái, không lưu tình chút nào “Trẻ con không nghe lời cũng bị đánh vào mông!”

Thẩm Thu Minh vừa đau vừa thẹn, Thời Mặc là một điểm tình cảm bất lưu, đợi cho cậu bị Thời Mặc lột sạch cái quần lót cuối cùng rồi đẩy lên giường , phản ứng đầu tiên chính là nhìn cái mông của mình.

Quả nhiên, đồ bừa dẫu tay in trên cái mông nha , hồi lâu mà không tan đi .

“Đánh ác như vậy làm chi ? Không để em ngồi sao ?”

Thời Mặc đứng ở bên giường cởi quần áo “Không đánh không nhớ lâu!”

Sau khi cởi sạch cũng lên giường, Thẩm Thu Minh phát giác không tốt, bỏ chạy, ngạch, không đúng, là bò!

Thời Mặc tay mát lạnh, duỗi tay ra bắt lấy mắt cá chân Thẩm Thu Minh , đem người kéo tới, đặt tại trên đùi, đánh vào mông.

Tiếng chan chất từ trên cao hạ xuống , Thẩm Thu Minh đỏ mặt ỉu xiu cầu xin tha thứ:“Em sai rồi, lần sau cũng không dám nữa!”

Đau thật sự, dục vọng cũng là thật sự, Thời Mặc không có ý tứ ngừng tay, Thẩm Thu Minh cũng tại trong đau đớn nhận lấy song trọng tra tấn, ngón tay nhét ở trong miệng, chậm rãi bị đầu lưỡi Thẩm Thu Minh xoáy lên, thêm ẩm ướt.

Cậu dùng tận khí lực toàn thân, đẩy ngã Thời Mặc, dùng ngón tay ẩm ướt chọc xoáy vào hậu môn, lại dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai nâng dậy dục vọng cũng đang nhếch cao của Thời Mặc, ngồi xuống.

Khối thịt cứng rắn đâm vào thể nội, Thẩm Thu Minh đau đến nước mắt rớt ra, cậu một bên ghen ngào nói: “Như vậy mới đủ đau nhức! Như vậy mới có thể vĩnh viễn nhớ kỹ!”

Thời Mặc ôm lấy Thẩm Thu Minh lăn nửa vòng trên giường, nâng lên chân Thẩm Thu Minh đặt ở trên vai mình, sau đó như cái máy đóng cọc liều mạng đóng đưa vòng eo “Tốt, như em mong muốn.”

Bành bạch tiếng thịt ma xát vào nhau nhanh chóng thay thế tất cả, trò hay bắt đầu rồi.

23. Chương 23: Bí Mật Ảnh Chụp

Thẩm Thu Minh bị gió lạnh từ cửa sổ lùa vào thổi tỉnh, cậu giương mắt phát hiện Thời Mặc tựa ở bên giường đọc sách, nghiêng thân, chống đầu hỏi: “Anh giường như rất thích mở cửa sổ nha.”

Thời Mặc cầm sách nói: “Lạnh?”

“Ừ, đóng đi.”

Thời Mặc buông thư, cự tuyệt “Mở ra đi, hít thở không khí.”

Trong chần, tay Thẩm Thu Minh nhàm chán nhéo cái bụng Thời Mặc “Có nguyên nhân gì sao?”

“Biết rõ quá nhiều không tốt.”

“Đáp án của vấn đề này em không thể biết rõ à?”

Thời Mặc nghĩ nghĩ “Không phải không thể, là anh không muốn nói.”

“Không nói thì thôi.” Thẩm Thu Minh bỏ mặc, xoay người đưa lưng về phía Thời Mặc, ra vẻ không sao cả, nói “Em cũng không muốn biết.”

“Tức giận đấy à?”

“Không đáng!”

Thời Mặc đặt sách lên đùi, cúi thân xuống đem Thẩm Thu Minh ôm vào ở hai tay, cúi đầu xuống dùng cái mũi cọ xát người nào đó đang giận hờn.

“Heo a, không có chuyện gì mà lại dùng mũi ủi người.” Thẩm Thu Minh cười, đẩy anh ra “Nếu anh thật không muốn nói thì đừng nói, nói ra sợ anh cũng không mấy cao hứng.”

“Anh nói ra, vì cái gì anh sẽ mất hứng.”

“Ai không có chuyện cũ thương tâm a.”

Thời Mặc nhéo nhéo cái mũi Thẩm Thu Minh, cũng chui trở lại trong chăn “Lúc anh còn trong bụng mẹ thì ba anh đã mất, em biết ông mất thế nào không?”

Thẩm Thu Minh lắc đầu, trực giác nói cho cậu biết, cái chết của cha Thời Mặc cùng thói quen không đóng cửa sổ của anh có quan hệ mật thiết.

“Ba của anh là do oi bức mà chết.”

“Hà?”

“Thật bất ngờ?” Thời Mặc lười biếng mà giơ lên một cánh tay khoát lên trên lưng Thẩm Thu Minh, những chuyện này anh đã từng rất quan tâm, hiện tại nhớ tới, lại cũng không khó mở miệng cho lắm “Ông cùng người khác ở trong ô tô làm tình rồi ngủ thiếp đi, kết quả bởi vì không mở cửa sổ, mà bị nóng chết, đợi cho phát hiện thì đã sớm đoạn khí.”

“Làm sao anh biết ?”

“Mẹ của anh kể .”

“Cái này..... Bác gái nói cho anh biết chuyện này, không khỏi quá tàn nhẫn đi.”

“Bà không nói thì anh sẽ giận, tựa như em muốn tìm được ba ba vậy, anh hy vọng anh có thể tình tường biết rõ ba của anh là chết như thế nào.” Thời Mặc nhắm mắt lại “Sau khi biết sự thật , anh không thể làm tình cùng người khác trong không gian kín , bất quá, anh cũng không hối hận.”

Thẩm Thu Minh ngáp một cái, cũng nhắm mắt lại “Em cũng vậy , không hối hận, bởi vì em gặp được anh rồi.”

“Ừ ừ , em lời rồi nhé.”

“Còn phải nói !” Thẩm Thu Minh đắc ý.

“Nhanh ngủ đi, ngày mai công ty sẽ mở họp báo chiêu đãi kí giả cho em, tỉnh ngủ rồi thì phải nghĩ xem ngày mai nên nói cái gì.”

Trước khi họp báo, Tự Tình trước đó đã cùng phóng viên thương lượng tốt vấn đề nào không thể hỏi, kỳ thật lúc hỏi thì không hề dài, chủ yếu là Thẩm Thu Minh giải thích.

Bởi vì chân tướng sự tình cũng không phải như trên tạp chí đã nói, Thẩm Thu Minh giải thích cũng đơn giản hơn nhiều, đem sự thật ngay lúc ấy nói ra, cuối cùng hy vọng mọi người chú ý nhiều hơn tới bộ phim đầu tay của mình là [Hà xử ả bán hạ].

Về phần mọi người tin hay không tin, Thẩm Thu Minh không nói nhiều, chuyện công ty có thể làm cũng chỉ có thể đem tin tức xấu đề xuống thấp nhất.

Sau khi giải quyết mấy chuyện tạp nham ,[Hà xử ả bán hạ] chính thức phát sóng, thứ nhất là bởi vì đội hình diễn viên cường đại, thứ hai là đạo diễn cùng biên tập song song xuất tử , nam số 2 lại bị truyền ra chuyện xấu 3P , tuy nói sau đó đã chứng minh rằng không có chuyện gì , nhưng hoặc nhiều hoặc ít mang tới hiệu quả tuyên truyền cho bộ phim. Cho nên, ngay đêm phát sóng đầu tiên đã thu được tỷ lệ xem đầu bảng.

Trên internet, người chú ý Thẩm Thu Minh càng ngày càng nhiều, thậm chí hợp thành Fan đoàn, các nhóm Fan xưng mình là giáo chúng, hữu ái xưng hô Thẩm Thu Minh là manh chủ.

Thôi Tiệp nhìn tỷ suất xem đài sau mỗi tập phim thì cười đến không ngậm miệng được, lúc Thời Mặc tìm Thôi Tiệp bàn chuyện ra đĩa nhạc cho Thẩm Thu Minh, Thôi Tiệp lập tức đáp ứng.

Thời điểm Thời Mặc mới vừa gia nhập giới giải trí xác thực chỉ là dùng thân phận cá nhân, nhưng theo mấy năm phát triển, Thời Mặc dần dần đem sự tình công ty giao do Thời Mặc quản lý. Thời Mặc trong giới này lẫn lộn mười năm , xác thực cảm thấy mỗi một . Muốn lui về phía sau màn, bắt tay vào làm chuyện công ty, anh vốn liền định sau sinh nhật 30 tuổi sẽ lập tức thi hành , cũng bởi vì một ít việc vặt mà trì hoãn đến bây giờ.

Tại lúc quay [Hà xử ả bán hạ], Thời Mặc đã đề cập qua cùng Thôi Tiệp và Bành Đông Lai, nếu như không có chuyện ra ngoài ý muốn, bộ phim này sẽ là tác phẩm cuối cùng của anh.

Trước mắt , quay phim chấm dứt, tỉ lệ thu xem bạo hồng, ông chủ tương lai lại hạ cố đến nói với người đại diện một tiếng, muốn vì nghệ nhân dưới cờ của hắn ra album, Thôi Tiệp đương nhiên đồng ý.

Sau khi nghỉ trưa, Thôi Tiệp liền tiến hành phân tích điều kiện cá nhân của Thẩm Thu Minh, để xác định con đường ra album của cậu, sau đó lại đi tìm người chế tác âm nhạc.

Loại chuyện ra album này, nói thì dễ dàng, làm thì mới thấy khó, mà hắn muốn làm hoàn hảo , muốn cho nó nổi tiếng, thì phải là khó càng thêm khó.

Đối thủ của Thôi Tiệp chỉ có một Bành Đông Lai, nhưng Thời Mặc chưa bao giờ ra album, điều này làm cho Thôi Tiệp ngay cả đối tượng âm thầm đánh giá đều không có. Bất quá hắn ngược lại lại nghĩ, chuyện mà Bành Đông Lai chưa làm qua, nếu mình làm tốt, đó không phải là thắng rồi sao?

Một khi nghĩ thông suốt, Thôi Tiệp như cái máy đầy điện, năng lượng mười phần, bất tri bất giác liền bận đến trời tối, mà ngay cả tan tầm cũng không chú ý đến.

Bành Đông Lai đi tới văn phòng Thôi Tiệp, thấy bên trong đèn sáng rực rỡ, hần gõ cửa, Thôi Tiệp nói “Vào đi.” Bành Đông Lai đẩy cửa vào.

“Còn chưa đi?”

“Người cũng không đi chưa tới?”

Bành Đông Lai ngửi được mùi thuốc súng mạnh mẽ, bất quá Thôi Tiệp nói chuyện cùng hần xưa nay vẫn như thế, hần cũng thành thói quen “Bề bọn cái gì đấy?”

“Nhị thiếu muốn cho mình chủ ra album, tôi đang nghiên cứu.”

“Album? Nhị thiếu không có nói với tôi nha?” Bành Đông Lai rót hai chén nước ấm, đưa qua cho Thôi Tiệp.

Thôi Tiệp cuống hòng đã sớm khô, bất quá hần từ trước đến nay là kẻ làm việc hăng lên liền quên uống nước, cũng sẽ không lưu ý, nếu không phải Bành Đông Lai đưa nước tới, chính hần đều quên bản thân khát nước “Nói cho anh làm gì vậy? Anh cũng không phải người đại diện của mình chủ.”

“Hiện tại ra album quá không sáng suốt.”

“Không cần anh nhiều chuyện, nghệ nhân của tôi do tôi phụ trách.” Thôi Tiệp lườm Bành Đông Lai, ánh mắt hung ba ba “Thừa dịp mình chủ hiện tại danh khí chính vượng, tranh thủ thời gian ra album.”

Bành Đông Lai nghe ra điểm không đúng, hần nghi ngờ nói: “Thẩm đạo diễn chưa gọi điện thoại cho anh à?”

“Thẩm đạo diễn? Thẩm Ba? Trước kia là diễn viên, về sau chuyển thành đạo diễn, liên tục năm năm đạt được giải thưởng đạo diễn hạng nhất, Thẩm Ba?”

“Ừ, chính là hần.”

Thôi Tiệp hỏi: “Hần tìm tôi làm gì?”

“Hần mới nhận một bộ phim mới, muốn tìm Thẩm Thu Minh diễn.”

“Thật sự?” Tâm tình vui sướng của Thôi Tiệp duy trì liên tục không bao lâu, liền lập tức đông lạnh “Lần này là anh hướng hần đề cử mình chủ? A, khó trách người ta không gọi điện thoại cho tôi, căn bản không quan hệ với tôi, anh là người đại diện nổi danh, nói thôi là được rồi, mà ngay cả Thẩm Ba cũng sẽ nghe ý kiến của anh.”

“Không cần phải đoán mò, Thẩm đạo diễn có quan hệ tốt với cha tôi, mấy ngày hôm trước đến nhà tôi dùng cơm, vừa hay nhìn thấy Thẩm Thu Minh, nói cậu nhóc này có tiềm lực, muốn tìm hần quay một bộ phim.” Bành Đông Lai hướng ghế ngồi của Thôi Tiệp đi đến, Thôi Tiệp lùi bước lui về phía sau, hần nhíu nhíu mi hỏi “Trốn cái gì? Tôi cũng chỉ đem số của anh cho hần, nói anh là người đại diện của Thẩm Thu Minh mà thôi.”

Thôi Tiệp lắc đầu cười khổ, Bành Đông Lai từ cái bàn bên trái đi tới, hần liền đứng dậy chạy qua bên phải.

“Đã từng phát điên theo đuổi, hiện tại liều mạng cũng cần không nổi. Bành Đông Lai, chênh lệch giữa anh và tôi, cho dù đến chết, cũng vô pháp thu nhỏ lại.”

Thôi Tiệp thật sự cười đến quá thê lương, Bành Đông Lai liền giống như bị người bóp chặt cổ, một hơi nghẹn tại trong cổ họng, khổ không thể tả “Anh suy nghĩ nhiều.”

“Tôi không có!” Thôi Tiệp kêu to, ôm lấy cặp văn kiện trên bàn, hướng trên người Bành Đông Lai ném qua “Anh đừng tới! Lăn! Tôi không muốn thấy anh.”

“Anh rốt cuộc để ý cái gì? Vương mắc cái gì?” Bành Đông Lai đẩy ra cặp văn kiện bay tới, dù cho có đánh vào trên người của hần, hần cũng không quan tâm “Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, khi còn bé anh không phải như thế này! Vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì khiến anh cải biến?”

“Đúng a, tôi cũng không biết vậy.” Thôi Tiệp che mặt “Tôi tại sao phải sợ hãi, tại sao phải khủng hoảng. Cứ cãi nhau ầm ĩ mãi như vậy cũng không phải tốt hơn sao? Tại sao phải đi quan tâm anh lợi hại hơn tôi thế nào, so với tôi thông minh ra sao, tại sao phải để ý bản thân không bằng anh , không xứng với anh.”

“Tại sao phải lớn lên? Tại sao phải hiểu chuyện? Vì cái gì chứng kiến anh cao cao tại thượng , muốn cùng anh đứng ngang bằng cũng không có cơ hội ?”

Bành Đông Lai bị Thôi Tiệp nói một đồng lớn thành ra hồ đồ, trong đầu lại xuất hiện một vật, vật kia tựa hồ chính là đáp án cho vấn đề liên tiếp của Thôi Tiệp “Những điều này đều không đáng được quan tâm!”

“Bành Đông Lai! Anh không quan tâm nhưng tôi lại quan tâm nhất !”

Nước mắt xuyên qua khe hở, tí tách rơi xuống, nhỏ trên mặt đất, Bành Đông Lai đi đến trước mặt Thôi Tiệp, muốn đem tay hất kéo ra, Thôi Tiệp lắc lắc thân thể không nguyện ý, hất sợ, hất sợ thả tay xuống, nhìn mặt Bành Đông Lai, hất sợ thả tay xuống, sẽ chống lại hai mắt Bành Đông Lai. Đến lúc đó, hất lại không thể hung ác quyết tâm, rời đi y.

Bành Đông Lai là người nhả nhận, hất rất ít cùng người động thủ, nhưng Thôi Tiệp một mặt bướng bỉnh cũng làm cho hất phát hỏa. Hất bắt lấy cổ tay Thôi Tiệp, mãnh lực kéo ra bên ngoài, Thôi Tiệp cố chấp lùi tới bên trong, lôi kéo lôi kéo, trọng tâm Thôi Tiệp không ổn ngã ngược về phía sau, hung hăng nện ở trên tường.

Trên tường ảnh chụp bắt đầu rơi xuống, giống như trời mưa.

Người nào cũng biết Thôi Tiệp có nhiều tấm ảnh chụp trên tường, nhưng không có một người nào biết rõ dưới nhiều tấm ảnh đó là một tấm ảnh lớn hơn.

Bành Đông Lai ngăn người mà đứng, cái người trong ảnh chụp bị cắt đứt kia, hất mỗi sáng sớm soi gương đều có thể nhìn thấy, ngay cả như vậy, ảnh chụp trước mắt vẫn còn có chút lạ lẫm, rất rõ ràng là bị chụp lên , hất thậm chí không biết tấm ảnh này được chụp vào lúc nào, lỡ mờ có thể từ trên đồng phục trên người mà đoán đó là khi mình còn đi học.

“Cái này.....”

Thôi Tiệp chán chường gục đầu xuống “Buồn cười không ? Tấm ảnh này tôi cất giấu tám năm, tôi suốt thích anh suốt tám năm! Mà anh, không bao giờ đem tôi để vào mắt.....”

“Ai nói !” Trong nhà chưa tổ ngoài ngõ đã tường , lời này quả thật không giả, Bành Đông Lai cùng Thôi Tiệp tựa như hai tiểu cầu không ngừng đuổi theo cái đuôi để tìm kiếm hạnh phúc, rõ ràng hạnh phúc ngay tại trước mắt, lại mệ đến chết khiếp, chạy quanh co mang theo khát vọng bắt lấy. Bành Đông Lai dè lại bả vai Thôi Tiệp “Tám năm, anh mới tám năm, thì cái người ngay lần đầu tiên gặp mặt đã thích anh, mà không dám mở miệng nói thì tôi rất cuộc có bao nhiêu ngu ngốc?”

Thôi Tiệp miệng mở ra, nghĩ nghĩ lại ngậm lại.

Đối với Thôi Tiệp trầm mặc, Bành Đông Lai không còn lời nào để nói, đem cái trán đặt lên bả vai Thôi Tiệp , hấp thu nhiệt độ của hất.

Thôi Tiệp nói:“ Xác thực rất ngu ngốc.”

Bành Đông Lai cười đáp:“Cũng vậy.”

Cơ hồ là đồng thời, song phương giơ lên tay của mình, đem đôi phương ôm lấy, bọn họĐều là ngu ngốc, lãng phí nhiều thời gian như vậy.

24. Chương 24: Cự Tuyệt

Thời điểm Thẩm Thu Minh bị Thôi Tiệp đưa tới văn phòng Thẩm Ba, còn không biết đã xảy ra chuyện gì .Thôi Tiệp nói muốn dẫn cậu đi gặp một người, Thẩm Thu Minh hỏi hất là ai. Thôi Tiệp thần bí mà nhảy mất, chỉ nói hai chữ.

“Quý nhân.”

Quý nhân đang ngồi trong phòng làm việc, Thẩm Thu Minh cùng Thôi Tiệp được trợ lý dẫn đi vào.

Thẩm Ba mỉm cười bắt tay bọn họ, sau đó để trợ lý thay bọn họ châm trà “Đứng đứng mãi ở đây, ngồi nha.”

Thẩm Ba ngồi ở trên ghế sa lon tiếp khách, Thẩm Thu Minh đợi cho sau khi Thôi Tiệp ngồi xuống, mới ngồi xuống, bởi vì góc độ sa lon, cậu vừa vặn cùng Thẩm Ba mặt đối mặt.

Thẩm Ba bây giờ mới bốn mươi tám tuổi, bảo dưỡng không tồi, nhìn không ra nét già cả trên mặt.

Thôi Tiệp cân nhắc một chút, thanh thanh cuống hống nói: “Tôi nghe Đông Lai nói, Thẩm đạo diễn có bộ phim muốn tìm Thẩm Thu Minh đến diễn?”

“Đúng vậy, tôi đã xem vài tập [Hà xử ả bán hạ], kĩ thuật diễn của cậu nhóc không tồi đâu, tuy nhiên hơi có vẻ non nớt, nhưng là người tài có thể đào tạo.” Thẩm Ba nhích lại gần, chân trái vắt chéo lên đùi bên phải, rất tùy ý “Có hứng thú tham gia phim mới của tôi hay không?”

Bình thường, loại sự tình này đều là trong lòng đạo diễn có nhân vật lý tưởng, sau đó liên lạc người đại diện, người đại diện nói lại với nghệ nhân, như hôm nay Thẩm Ba gọi trúng danh muốn Thôi Tiệp cùng Thẩm Thu Minh đi tới, ngược lại rất ít phát sinh.

Trực tiếp hỏi thăm ý kiến Thẩm Thu Minh lại càng ít hơn, bất quá Thôi Tiệp biết rõ Thẩm Thu Minh tiến vào giới giải trí là phải nổi tiếng, muốn tìm được ba ba, thông qua [Hà xử ả bán hạ] cũng có chút hiểu rõ cùng quen thuộc với giới giải trí, lời nào nên nói lời nào không, với một cơ hội tốt thế này thì hẳn đối với cậu cảm thấy an tâm nhiều hơn.

Ai biết, Thẩm Thu Minh lại ngay mặt cự tuyệt Thẩm Ba.

Thôi Tiệp đang uống trà hơi kém bị trà trong miệng mình sặc chết.

Thẩm Ba ngoài ý muốn hỏi: “Vì cái gì?”

Thẩm Thu Minh nghiêm mặt nói: “Tôi muốn ra album.”

“Công ty đã xác định cho cậu ra?”

Thôi Tiệp lập tức xen vào “Không có! Chỉ là giai đoạn dự tính thôi.”

“Xem ra, hai vị cùng công ty còn chưa đạt thành ý kiến thống nhất.” Thẩm Ba buông chân, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn công tác, mở ra ngăn kéo lấy ra đồ vật bên trong “Đây là kịch bản, tôi hy vọng sau khi xem xong thì suy nghĩ của cậu sẽ có thay đổi.”

Xuất phát từ lễ phép, Thẩm Thu Minh tiếp nhận kịch bản, cậu thật sự vô tâm diễn trò, nhưng đạo lí đối nhân xử thế vẫn phải bận tâm.

Song phương hàn huyền vài câu rồi cáo biệt, trước khi đi Thẩm Ba đột nhiên gọi lại Thẩm Thu Minh.

Thẩm Thu Minh vừa quay đầu lại, Thẩm Ba nói: “Thẩm Thu Minh.”

“Vâng?”

“Tên của cậu rất êm tai.”

“Êm tai thế nào cơ?”

“Thu Minh, trời thu minh ước.”

“Có điểm giống đồng thoại mùa thu quá.”

Thẩm Ba cười cười, đưa mắt nhìn Thẩm Thu Minh cùng Thôi Tiệp rời đi.

Sau khi ra ngoài, Thẩm Thu Minh đương nhiên bị Thôi Tiệp mắng một trận, Thẩm Thu Minh vuốt vuốt lỗ tai, để Thôi Tiệp đem mình nhét vào cửa ra vào căn hộ.

Thôi Tiệp vừa lái xe vừa liếc Thẩm Thu Minh “Quên cuộc hẹn với Thời nhị thiếu gia rồi à?”

Thẩm Thu Minh giả vờ ngây ngốc nói: “Thật đã quên.”

“Không muốn nghe tôi lải nhải cứ việc nói thẳng.”

“Anh cũng biết mình lải nhải nhiều nha.” Thẩm Thu Minh bật đài lên , trên radio vừa khéo đang phát bài ‘ Cầu anh tha cho tôi đi’

“Lần cơ hội này rất là khó gặp đấy.”

“Trong nội tâm của tôi đều biết.”

Nói tới mức này , Thôi Tiệp cũng không biết nói thêm gì nữa, buổi tối bọn họ hẹn Thời Mặc cùng Bành Đông Lai cùng nhau ăn cơm, miễn nói nhiều khiến tất cả mọi người không thoải mái.

Radio thông báo thông tin giao thông nhàm chán, Thôi Tiệp xoay nút điều khiển, chuyển tới đài giải trí quen thuộc thì dừng lại.

Vài tin tức nhỏ không đáng kể qua đi, lúc nhắc tới Thời Mặc, Thôi Tiệp cùng Thẩm Thu Minh không hẹn mà cùng vươn tay, muốn đem thanh âm văn lớn chút.

Trong radio , MC nữ ngọt ngào nói ra tin tức Thời Mặc sắp sửa rời khỏi giới giải trí, kỳ thật chuyện này mọi người đều biết, bất quá một mực không công bố ra ngoài, xem ra, Thời Mặc lần này là quyết tâm .

Thôi Tiệp đem xe chạy đến dưới lầu Tự Tinh, Thời Mặc vừa cùng ban lãnh đạo họp xong, Bành Đông Lai chạy xuống lầu nói hai người bọn họ chờ đây một chút , không cần lên lầu.

Sau khi ăn xong, chỉ có Bành Đông Lai không uống rượu nên đem Thời Mặc cùng Thẩm Thu Minh đưa đi biệt thự Thời Mặc, sau đó chở Thôi Tiệp trở lại nhà mình.

Kỳ thật bọn họ uống cũng không nhiều, bởi vì Bành Đông Lai kiên trì nguyên tắc uống rượu không thể lái xe, cho nên gọi rượu không nhiều lắm, cái này trực tiếp làm cho Thời Mặc không được uống cạn hứng, sau khi về đến nhà, lôi kéo Thẩm Thu Minh đứng ở trước tủ rượu chọn rượu.

“Uống rượu gì ?”

“Tùy tiện.” Thời Mặc lúc lắp đặt nhà đã cho làm một quầy bar nhỏ, Thẩm Thu Minh tựa ở bên quầy bar , nói “Em hôm nay cự tuyệt Thẩm Ba, anh thấy thế nào?”

Thời Mặc đang vươn tay tới chai rượu gần kề thì tạm dừng một giây, lai tiếp tục chọn lựa “Em cũng đã cự tuyệt, hỏi lại ý kiến của anh, đã muộn.”

“Hắn nói để cho em trở về suy nghĩ một chút.”

“Ừm? Vậy hắn rất xem trọng em rồi.” Thời Mặc cuối cùng chọn một chai rượu đỏ 82 năm, anh đóng cửa thủy tinh, lại lấy ra hũ y thủy tinh có đế dài đặt lên trên quầy bar “Anh mong em sẽ nhận bộ phim này.”

“Nguyên nhân.”

“Thẩm Ba hàng năm sẽ có một bộ phim tham gia liên hoan phim, không có gì bất ngờ xảy ra, bộ này cũng sẽ tham gia.”

Chất lỏng hồng sắc của rượu hỗn hợp có hương nồng đọng đưa trong chén thủy tinh, Thẩm Thu Minh giơ lên chén rượu quơ quơ, cùng Thời Mặc cụng ly, phát ra tiếng vang thanh thúy “Có phải em đã bỏ qua một cơ hội tốt phải không ?”

“Nói như vậy em thật sự không muốn nhận rồi.”

“Rượu này mùi vị không tệ.” Thẩm Thu Minh chặc chặc lưỡi nói.

“Không trả lời sao?” Thời Mặc một tay cầm chén rượu, một tay khác vòng tới chỗ lưng quần Thẩm Thu Minh , rất không an phận “Dù sao muốn tìm ba ba cũng không phải ảnh, lợi và hại do chính em cân nhắc.” Ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, dặt dặt lưng Thẩm Thu Minh, kéo Thẩm Thu Minh y như kéo trâu lên phòng ngủ lầu hai.

Thẩm Thu Minh nằm ở trên giường, Thời Mặc một tay đỡ lấy sau ót cậu, dùng sức hôn cậu, triển miên một lát, đầu lưỡi lướt tới trên ngực, Thời Mặc vùi đầu tại trước ngực Thẩm Thu Minh, dùng đầu lưỡi treu chọc tất cả cảm quan của Thẩm Thu Minh.

Thời Mặc là kẻ lão luyện ở phiên diện này, chỉ cần anh nguyện ý, đem đối phương hầu hạ đến dục tiên dục tử thì nhẹ như trở bàn tay.

Không bao lâu, Thẩm Thu Minh thoải mái rên rỉ. Khi hai ngón tay cắm vào trong cơ thể, Thẩm Thu Minh không đau như lần đầu tiên, ngược lại phản xạ có điều kiện mà nâng mông lên, chờ Thời Mặc đại giá quang lâm.

Thời Mặc ghé vào trên người cậu, ngón tay thông thả tiến lui “Nếu tìm được ba của em, em muốn làm gì?”

Thẩm Thu Minh còn đang cao hứng, lúc bị Thời Mặc hỏi vấn đề này, không có chút nào dừng lại, trong lòng nghĩ cái gì, ngoài miệng nói cái đó, cậu cũng không phải một kẻ không thành khẩn nha.

“Em sẽ tát ông ta một cái.”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

Thẩm Thu Minh nặng nề hô lên “Ừm.”

Thời Mặc cầm lấy tay Thẩm Thu Minh đặt trên mặt mình tát một cái “Anh cho em đánh đấy, kêu ba ba nghe cái đi.”

“Hồn đản! Anh xấu.”

“Còn có cái càng xấu cơ.”

Trong cơ thể, bàn tay linh xảo tìm được nơi trí mạng rồi, dưới điều kiện Thẩm Thu Minh không chịu thua, liều mạng kích thích một ít điểm, Thẩm Thu Minh muốn Thời Mặc hung hăng mà đâm, Thời Mặc hết lần này tới lần khác phóng nhẹ, tựa như lông chim cọt nhẹ dưới lòng bàn chân, còn không bằng một đao giết tới thống khoái.

Thẩm Thu Minh sắc mặt đỏ lên, lại dần dần lan tràn đến cổ, ngực, nhàn nhạt đỏ ửng phụ trợ đầu nhũ càng thêm mỹ vị, Thời Mặc mút một ngụm, cẩn thận cắn liếm.

Thẩm Thu Minh muốn lấy cổ chân đẩy ra Thời Mặc, rồi lại không với tới được, gấp đến độ cậu sắp muốn khóc, mà bên tai ngoại trừ tiếng cười khê nghiêm ngậm của Thời Mặc thì không có gì cả.

Tiếng cười khê kia vốn nên giận điên người, nhưng Thẩm Thu Minh lại cảm thấy rất cảm động.

“Ba..... Ba ba.” Thẩm Thu Minh nho nhỏ, thanh âm yếu ớt vang lên, cậu thật sự là không có tiền đồ.

Thời Mặc “Ồ” Một tiếng, làm bộ không nghe thấy.

Thẩm Thu Minh lại gọi một tiếng “Ba ba!” Lần này so với vừa rồi lớn hơn một chút thanh, nhưng vẫn là rất nhỏ.

Thời Mặc y cũ giả bộ như chưa nghe thấy, nhưng làm Thẩm Thu Minh gấp đến độ khê nhắm mắt, nhắm ngay lỗ tai Thời Mặc hét to một tiếng “Ba ba!”

Thời Mặc lần này xoa lỗ tai nói:“Gọi lớn như vậy, sợ người bên ngoài không nghe được sao?”

“Còn không phải anh ép.” Thẩm Thu Minh vừa nói vừa giãy dụa như kiểu có vô số con kiến đang gặm cắn thân thể.

“Con ngoan, ba ba đến đây.”

Cái tay dần vặt người cuối cùng cũng được Thời Mặc rút ra, đổi lại là vật thể quen thuộc thô to đẩy vào trong cơ thể.

Thẩm Thu Minh chỉ cảm thấy tất cả cảm giác hết thấy bị chỗ ma xát kia hút đi, không đầy một lát, ngay tại trong sự kích động mà run rẩy bắn ra.

Thời Mặc nằm ở bên người Thẩm Thu Minh, tiếng thở thô của hai người liên tiếp vang lên.

Lúc lấy lại tinh thần, Thẩm Thu Minh nói:“Em có một tấm hình, cho anh xem xem anh có quen biết hay không?”

“Ảnh gì thế?”

“Ảnh cũ của mẹ em, cả nhà em chỉ có một tấm này, em hoài nghi bên trong có cha em.”

“Ảnh chụp đâu?”

Thẩm Thu Minh ghé vào bên giường, nhặt lên cái quần trên mặt đất bắt đầu lục lọi, vừa lục vừa nói “Trong điện thoại di động, lần trước em chụp lại đây .”

“Đi làm đặc vụ à?”

“Em đây còn không phải là vì tìm được ba của em sao?” Sau khi Thẩm Thu Minh tìm được điện thoại, bỏ quần xuống, giống như đứa trẻ con mà bò từ đầu giường xuống cuối giường.

“Làm gì đó?”

“Lấy laptop, màn hình điện thoại di động nhỏ quá, thấy không rõ lắm.”

Thời Mặc thì tùy ý để Thẩm Thu Minh bò đi, anh ngược lại rất cam tâm tình nguyện ôm tay thưởng thức cặp mông của Thẩm Thu Minh.

Cái mông tròn vo trắng bóng lác lư ở trước mắt, dịch thể vừa rồi chính anh bắn vào trong cơ thể cậu bởi vì bò sát mà từ bên trong chảy ra mép đùi, Thời Mặc nhìn mà tâm ngứa , hận không thể đem người kéo trở về làm tiếp một hồi.

Thẩm Thu Minh đại khái cũng cảm giác được bên đùi có cảm giác dính dính, cậu quay lưng lại, lau chùi đi, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt đói khát của Thời Mặc, cũng không biết có phải do dây thần kinh xếp sai chỗ hay không, nhớ tới chuyện mới vừa rồi bị ngón tay khi dễ bắt gọi “Ba ba”, liền cố ý sắc tình vươn đầu lưỡi ngậm lấy ngón tay mình, lại từng điểm từng điểm liếm sạch dịch thể trên tay, ý đồ trả thù mà thôi.

Thời Mặc vốn đành chịu đựng, người nọ không biết tốt xấu, ảnh chụp linh tinh gì gì đó thì ngày mai xem cũng không muộn, nói sao thì cũng do Thẩm Thu Minh câu dẫn trước , anh sao có thể làm ngơ phụ lòng cậu !

Thời Mặc vươn tay, cuối cùng, Thẩm Thu Minh trả thù thất bại, bị Thời Mặc cắn tới hừng đông.

25. Chương 25:

Tin tức Thẩm Ba tìm Thẩm Thu Minh diễn phim không biết như thế nào lại rơi vào trong tai của đám người quản lý cấp cao của Tụ Tinh , Thôi Tiệp vừa đến công ty đã bị kêu lên bàn chuyện này.

Bởi vì quảng cáo quần lót cùng [Hà xử ả bán hạ] được trầm trồ khen ngợi, lại thêm Thời Mặc muốn rời khỏi giới giải trí, Tụ Tinh hiện tại cố ý đem Thẩm Thu Minh dựa theo con đường phim cổ trang như Thời Mặc mà nổi tiếng, làm thiên vương kế nhiệm của giới giải trí, cho nên cái chuyện bỏ qua cơ hội siêu tốt này thì tuyệt đối bọn họ không cho phép phát sinh.

Thời điểm nói chuyện Thời Mặc cũng ở, nhưng anh còn chưa chính thức tiếp quản Tụ Tinh, lời nói quyết định không thể đại biểu công ty, chỉ là một ý kiến thôi , cuối cùng lấy đa số thắng thiểu số , bác bỏ thỉnh cầu ra album của Thẩm Thu Minh, lệnh cậu phải nhận vai diễn của phim Thẩm Ba.

Sau đó, Thôi Tiệp và Thời Mặc cùng Thẩm Thu Minh nói về việc này, Thẩm Thu Minh tiếc nuối mà buông tiếng thở dài, chỉ nói, album có thể đợi sau khi quay xong phim rồi nha cũng được.

Thẩm Thu Minh nghĩ quá mức đơn giản, cậu vừa có danh tiếng, nếu như đem sự nghiệp hướng tới quá nhiều phương diện để phát triển thì ngược lại sẽ làm con đường sau này của cậu khó khăn , công ty đã làm ra quyết định, hiện tại sẽ không để cho cậu ra album, về sau cũng sẽ không. Đợi đến một ngày Thẩm Thu Minh có thể trở thành đại thần chân chính, phỏng chừng công ty mới có thể đồng ý.

Sự thật tàn khốc nên Thôi Tiệp không nói cho cậu biết, Thời Mặc cũng sẽ không nói.

Nhìn biểu tình không sao cả của Thẩm Thu Minh, Thời Mặc càng thêm mất hứng, anh yêu mến Thẩm Thu Minh như vậy, một ít việc nhỏ này cũng không thể vì cậu làm được, buổi tối đặc biệt về nhà cùng Thời

Mục khắc khẩu một phen, ngày hôm sau lại cùng đám người cấp cao dằng dằng co co, cuối cùng công ty đạt thành hiệp nghị, cuối năm tất cả các nghệ sĩ công ty sẽ ra một album chung, đến lúc đó có thể để Thẩm Thu Minh hát một bài đơn ca.

Thời điểm Thời Mặc cùng Thẩm Thu Minh nói tới việc này, Thẩm Thu Minh tung tăng như chim sẻ không ngừng, ôm đàn ngồi ở trên bệ cửa sổ hát thật lâu.

“Từ một album riêng biến thành một bài đơn ca riêng, em còn có thể cao hứng thế sao?”

“Tại sao phải mất hứng?” Đàn ghi-ta nằm ở trong ngực, Thẩm Thu Minh vừa nói chuyện vừa tùy tiện gảy dây đàn, thanh âm dễ nghe vang vọng phòng ngủ, Thẩm Thu Minh nói “Chỉ có một ca khúc cũng tốt, đây là duy nhất, bài hát thuộc về chúng ta.”

Là kẻ chưa bao giờ tin tưởng ái tình, cái gọi là không hề có lý do để yêu một người đủ để Thời Mặc cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, mà hôm nay, anh yêu Thẩm Thu Minh muốn điên, dường như thế giới cũng không còn chân thực nữa.

Thời Mặc tựa ở trên tường, quay mắt về phía Thẩm Thu Minh, lẳng lặng ngắm nhìn cậu, đợi cậu hát bài hát tiếp theo.

Thẩm Thu Minh gảy lên cung đàn quen thuộc, khúc hồi ức, cậu hát: “Tình yêu..... Lãng mạn..... Rượu đỏ..... Hạnh phúc.....”

Thời Mặc nghe cậu dứt quãng nói ra vài câu, không rõ ý của cậu, Thẩm Thu Minh hát tiếp “Mê muội..... Mưu sát lãng mạn.....”

Đúng a, giữa bọn họ chưa từng có điều lãng mạn gì đáng nói, hai người đàn ông mắt đối mắt, ăn cơm, làm tình, nói chuyện phiếm, uống rượu, không có phụ nữ ở giữa ma ma chít chít, không có ngờ vực vô căn cứ, có chỉ sống vai mà chiến, vượt qua hết thảy.

Không chỉ đơn giản như vậy

Chỉ là có thể bầu bạn trò chuyện

Nhất là khi đã nhìn qua bao nhiêu phản bội

Luôn bất an nên buộc lòng phải kiên cường

Ai mưu sát tôi lãng mạn

Âm nhạc quen thuộc vang lên, là [Không đơn giản như vậy] của Hoàng Tiểu Hồ.

Thẩm Thu Minh cúi đầu cười, gảy đàn ghi-ta, có chút dí dỏm.

Không chỉ đơn giản như vậy

Yêu là có thể không nhìn toàn bộ thứ khác

Trở nên thực tế tốt hay xấu cũng chỉ có một nửa

Không thích cô đơn nhưng lâu rồi cũng thành thói quen

Không cần lo lắng ai cũng không cần bị ai trông nom

Hát đến đây lại dừng lại, Thẩm Thu Minh ngẩng đầu mỉm cười.

Cảm thấy vui vẻ thì chạy nhảy khắp nơi

Cảm thấy mệt mỏi thì để lại khoảng không cho chính mình

Lời người khác nói chỉ cần nghe một chút thôi.

Tự mình làm ra quyết định

Bọn họ đều người tùy ý, bọn họ đều thích làm theo ý mình, hai người căn bản chính là trời sinh một đôi.

Không muốn có một tình yêu quá nhiều

Một ly rượu đỏ xứng phim

Buổi tối cuối tuần tắt điện thoại đi

Thoải mái nằm trong sofa

Thời Mặc đã có Thẩm Thu Minh, anh không còn tịch mịch, một người ghé vào trên quầy bar uống rượu giải sầu đã trở thành chuyện xưa cũ, hồi ức đó bị hồi ức mới thay thế, nó như từng dòng từng dòng chữ ghi lại những khi hai người ở chung.

Yêu nhau không dễ dàng như vậy

Mỗi người có một tính tình

Đã qua tuổi yêu mộng mơ

Oanh oanh liệt liệt không bằng bình tĩnh

Hạnh phúc không thể có dễ dàng

Mới có thể đặc biệt làm cho người ta mê muội

Cái gì cũng đều không hiểu

Cho nên đã từng vui vẻ nhất

Tưởng niệm thương tâm nhất

Nhưng là hồi ức động tâm nhất.

Thẩm Thu Minh chỉ ngẩng đầu lên một lần rồi một mực yên lặng cúi đầu mà hát, tiếng đàn ghi-ta nương theo tiếng ca dần dần vang xa, cậu ngẩng đầu, Thời Mặc gần ngay trước mắt.

Hai người rất ăn ý, không cần quá nhiều ngôn ngữ, vền vền là một nụ cười, một động tác gãi đầu, đã biết đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Thời Mặc nói: "Chọn bài hát này nha."

Thẩm Thu Minh nói: "Được."

Ngày Thẩm Thu Minh đem tên bài hát gửi cho bên công ty cũng đồng thời nói cho Thẩm Ba chuyện mình đáp ứng tham gia phim.

Trong những ngày kế tiếp, Thẩm Thu Minh cơ hồ là ở trong phòng thu âm cùng trong căn hộ, ban ngày ghi âm, mỗi lần hát là mỗi lần phát hiện được một vấn đề, sau đó giải quyết.

Chuyên nghiệp cùng không chuyên nghiệp khác nhau ở chỗ này, người thường nghe ra náo nhiệt, thành thạo nghe ra trình độ, cậu đại khái cũng có thể qua loa qua quýt, một album mà có nhiều ca sĩ như thế sẽ không ai quan tâm một diễn viên như cậu hát hay hay không, nhưng Thẩm Thu Minh không nghĩ như vậy, đây là bài hát duy nhất của cậu cùng Thời Mặc, không thể bị chính mình làm nát bét.

Đến buổi tối, Thẩm Thu Minh liền trốn ở trong nhà đọc thuộc lời kịch, phân tích tính cách nhân vật, nghiên cứu đặc điểm của nhân vật. Lúc mới nhận được kịch bản cậu cũng không mấy chú ý, chỉ khi nào tiếp nhận thì mới chú tâm toàn bộ, lúc mở ra kịch bản cậu mới biết rằng Thẩm Ba chọn cậu diễn vai nam chính — nam số 1.

Điện ảnh (phim chiếu rạp/tham gia liên hoan phim, không chiếu ra ngoài) cùng kịch truyền hình (phim thương mại, bán, chiếu trên TV) tồn tại chênh lệch rất lớn, một người cho tới bây giờ chưa từng diễn qua điện ảnh, lúc xem kịch bản thì cố gắng hết sức mà vẫn trầy trật, cảm thấy dường như mỗi một điểm đều phân tích không tốt lắm.

Vừa mới bắt đầu Thẩm Thu Minh đọc thế nào cũng không hiểu rõ, đành phải xin Thời Mặc giúp đỡ, thời điểm Thời Mặc cầm kịch bản đồng dạng đến nhà Thẩm Thu Minh, Thẩm Thu Minh ngoài ý muốn một chút.

“Sao anh lại có kịch bản?” Loại vật này không dễ lộ ra ngoài, hơn nữa Thẩm Ba lại là người nổi tiếng giỏi che giấu, có người nói hẳn quay điện ảnh còn hơn có thiết quân luật, ngay cả ruồi bọ cũng không lọt vào.

Thời Mặc dùng kịch bản gõ đầu Thẩm Thu Minh “Mấy ngày nay không mở TV à?”

“Làm gì có thời gian? Làm tình còn không có thời gian, lấy đâu thời gian xem TV.”

Thời Mặc cười ha ha “Bộ phim cuối cùng của thiên vương siêu sao để kết thúc đời diễn viên nha.”

“Hà xử ả bán hạ?”

Thời Mặc lắc đầu, vẻ mặt chờ đợi biểu tình khích lệ: “Hí tử.”

Thẩm Thu Minh giơ lên kịch bản trong tay, có chút không dám tin “ ‘Hí Tử’ này ư?”

Thời Mặc gật đầu “Thế nào?”

“Cái gì mà thế nào?”

“Phu phu song song cả hí diễn.” Thời Mặc đọc lên một câu kịch Hoàng Mai (một loại hí khúc của tỉnh An Huy nhập từ Hoàng Mai, tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc), còn đem lời từ của người ta sửa lại.

Thẩm Thu Minh bị anh trêu chọc gây cười, thần kinh căng thẳng cũng buông lỏng xuống “Cũng không sợ người ta nói anh nói mà không giữ lời à.”

“Ai kêu nam hai cùng nam một trong kịch bản có gian tình a? Anh nào có thể nở lòng để manh chủ nhà anh bị người khác khinh bạc.”

“Cút sang một bên, nam hai hiểu rõ nam một, là tri kỷ! Anh đừng có dùng tư tưởng đen tối của mình để làm hỏng hình tượng đồng chí thuần khiết của người ta chứ.”

“Đều là đồng chí, còn có thể thuần khiết?” Thời Mặc nhún mày “Thẩm đồng chí, em nói đi?”

Dù hay nói giỡn trêu đùa thế nào thì lúc đọc kịch bản Thời Mặc vẫn nghiêm túc như là một con người khác, Thẩm Thu Minh chuyên tâm mà nghe anh giảng giải, trong nội tâm đối Thời Mặc kính nể lại thêm vài phần.

[Không đơn giản như vậy] cũng thu xong, còn lại chỉ là xử lý hậu kỳ. Thẩm Thu Minh đeo trên lưng hành lý, cùng đoàn làm phim chạy tới Ảnh Thị Thành.

Thẩm Ba đối với mỗi cảnh quay đều yêu cầu phi thường cao, có đôi khi chỉ một cảnh nhỏ không hài lòng mà cũng quay đi quay lại năm sáu lần, Thẩm Thu Minh đã từng có một cảnh bởi vì diễn không phù hợp mà bị Thẩm Ba bắt quay đi quay lại 10 lần, Thẩm Thu Minh ghen đến suýt thì hỏng mất.

Thẩm Ba đã nhận ra không đúng, phát phát kịch bản trong tay, nói ngày hôm sau lại quay tiếp.

Thời Mặc đứng ở bên cạnh Thẩm Ba, Thẩm Ba nói: “Còn không đi lên an ủi cậu ta? Người bình thường đã sớm khóc, cậu ta còn đứng ở đằng kia, chắc ghen lắm rồi.”

“Tại sao tôi phải đi an ủi.”

“Đừng cho tôi nhìn không ra, cái mắt của cậu cũng sắp sinh trưởng trên người cậu ta rồi” Thẩm Ba cười đứng dậy, vỗ Thời Mặc bả vai nói “Buổi tối cậu dạy cậu ta một chút, cậu ta còn trẻ, có một số việc chưa trải qua, diễn dịch không được.”

Thời Mặc gật đầu cung kính, nhường đường cho Thẩm Ba, người có tài hoa đáng được tôn kính.

Ngồi nửa ngày, Thẩm Ba toàn thân đau nhức, lớn tuổi, thân thể không thể gây sức ép nhiều, thời điểm đưa tay vào trong túi áo thì ví tiền lộ ra, rơi trên mặt đất.

Thời Mặc vội gọi lại Thẩm Ba, nhặt lên ví tiền trên mặt đất, đưa tới.

Thẩm Ba nói tiếng cảm ơn, phỉ phỉ bụi trên mặt đất, mở ra sờ sờ bên trong “Suýt thì làm mất mày nha.”

Thời Mặc thăm dò xem xét, là một tấm ảnh đen trắng, xác thực là hai tấm ảnh đen trắng, một nam một nữ, được cắt rời rồi nhét cùng một chỗ, người nữ kia có chút quen mặt, rồi lại nghĩ không ra. Người đàn ông trẻ tuổi nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện đó là Thẩm Ba.

Thẩm Ba đóng lại túi tiền, rời đi.

Thời Mặc đi đến bên người Thẩm Thu Minh, Thẩm Thu Minh hỏi: “Có phải em ngu lắm không ?!”

“Đúng vậy.”

Thẩm Thu Minh đang căng chặt bờ vai liền buông vông xuống, uể oải không ngừng.

“Ngu ngốc!” Thời Mặc đẩy đầu cậu lên, cánh tay đặt ở trên bả vai Thẩm Thu Minh “Đi ăn cơm trước, buổi tối anh dạy cho em.”

26. Chương 26: Kết Cục

Trong đời luôn luôn một hai lần khó khăn nhất, vượt qua được, bạn là người thắng.

[Hí tử] là khó khăn thứ nhất, Thẩm Thu Minh dưới sự trợ giúp của Thời Mặc mà vượt qua được , khó khăn thì hai còn kém khó khăn đầu tiên nhiều lắm .

Trong lúc quay phim, Thẩm Thu Minh học được rất nhiều, không thể không nói, Thẩm Ba là một đạo diễn giỏi.

Thời Mặc nói: “Hắn từng là diễn viên giỏi.”

“Diễn viên?”

Thời Mặc gật đầu, lấy ra mấy bộ phim truyền hình hoặc điện ảnh lịch sử cũ viễn , anh nói: “Những phim này đều có Thẩm Ba đóng , có rất nhiều phối hợp diễn, có rất nhiều diễn viên, hắn cũng ở lúc sự nghiệp diễn viên lên tới đỉnh cao thì dừng lại, thối lui ra phía sau màn.”

Thẩm Thu Minh cảm thấy kỳ quái, cũng không phải lựa chọn của Thẩm Ba làm cho cậu kỳ quái, mà là những bộ phim Thời Mặc đưa ra, cậu đều có xem qua, loại trùng hợp này cơ hồ cùng tỷ lệ với việc mỗi ngày ra đường bạn đều gặp cùng một người trên xe điện ngầm , cực kì nhỏ bé.

Thông qua tiếp xúc trong khoảng thời gian này, Thẩm Thu Minh phát hiện Thẩm Ba là một nhận rất nghiêm túc, hắn không thích cười, nhưng không hiểu sao vẫn cho Thẩm Thu Minh một loại cảm giác quen thuộc muốn thân cận, rất kỳ quái.

Thời Mặc hỏi cậu còn muốn gì không, Thẩm Thu Minh nói: “Thẩm Ba có thể là cha em không?”

“Đoán mò cái gì thế ? Chẳng lẽ cùng họ là ba em à ?”

Thẩm Thu Minh như có điều suy nghĩ mà lắc đầu “Mấy bộ phim Thẩm Ba diễn em đều xem qua, vừa rồi em nhớ lại mấy bộ phim mà mẹ em thường xem gần đây, dường như đều là bộ phim do Thẩm Ba đạo diễn.”

“Trùng hợp sao?”

“Thật trùng hợp, sẽ không bình thường.”

“Trực tiếp gọi điện thoại hỏi mẹ em đi.”

Thẩm Thu Minh quyết đoán phủ định “Bà nhất định sẽ không nói.”

“Ảnh chụp!” Thời Mặc đột nhiên nhớ tới ảnh chụp “Mấy ngày hôm trước Thẩm Ba rút ví tiền, bên trong đó hắn đặt một tấm hình, người phụ nữ bên trong có vài phần tương tự với em!”

“Đúng rồi! Tấm ảnh đó em gửi qua mail cho anh rồi, anh xem chưa?”

“Mấy ngày nay toàn phải chú tâm diễn, trở lại khách sạn thì lăn ra ngủ, làm sao có thời giờ mà xem.”

Hai người người một lời ta một câu, vội vàng chạy về khách sạn mở ra máy tính, Thời Mặc mở ra hộp thư, tay Thẩm Thu Minh đặt ở trên bả vai anh đang phát run.

Thời Mặc cầm tay của cậu, vỗ vỗ “Đừng kích động, Thẩm Ba nếu thật là cha em, có rất nhiều cơ hội cho em đánh mà.”

Thẩm Thu Minh tìm treo ở trên tấm ảnh, vô lực đáp lại Thời Mặc vui đùa.

Trong nháy mắt tấm ảnh mở ra, Thẩm Thu Minh hai mắt nhắm nghiền, tấm ảnh này cậu đã xem qua ngàn vạn lần, nhưng mỗi lần hồi tưởng lại đều cảm thấy lạ lẫm, ngay tại vừa rồi, cậu lại như có siêu năng lực, chuẩn xác định vị.

“Trên mặt hàng thứ nhất, người thứ 3 bên phải..... Anh xem có phải hần không .”

Thời Mặc ngoài ý muốn quay đầu lại hỏi:“Em biết?”

Thẩm Thu Minh nở nụ cười, cậu mở to mắt, tâm tình không tính là hưng phấn, cũng coi như không quá thất vọng “Em không biết, chỉ là hần bỗng xuất hiện từ trong đầu.”

Tấm ảnh chụp Thẩm Ba lúc trẻ ở trong ví tiền cùng tấm ảnh này là một, Thời Mặc sau khi tìm được Thẩm Ba, cũng dễ dàng phát hiện mẹ Thẩm Thu Minh ,Thẩm Tịnh Tương, bởi vì ảnh mặt Thẩm Ba một mực đặt ở trên người phụ nữ an tĩnh kia, người sáng suốt đều có thể đọc được trong đó có hàm bao nhiêu tình ý.

Thời Mặc đẩy ra máy tính, ôm lấy Thẩm Thu Minh, đem cậu đặt ở bên cạnh mình mới nói “Em xác định hần là ba em à ? Xuất hiện trong cùng một tấm ảnh thì có thể chứng minh được gì đâu.”

“Đúng!” Thẩm Thu Minh gật đầu đồng ý “Cho nên em hiện tại muốn đi chứng thực.”

“Anh đi cùng em.”

Không do dự, không có cố kỵ, đã có suy đoán liền muốn đi chứng thật, dùng dằng, tra tấn chỉ là chính mình.

Thẩm Ba đối với Thời Mặc cùng Thẩm Thu Minh vội vàng chạy tới tìm mình thì hơi bất ngờ, lúc này mà tới tìm hần, nhất định có chuyện rất trọng yếu.

Thẩm Thu Minh đi vào trong phòng, Thời Mặc đóng cửa phòng, không để cho Thẩm Ba có thời gian chờ đợi, Thẩm Thu Minh đi thẳng vào vấn đề , hỏi:“Xin hỏi ngài cùng Thẩm Tịnh Tương có quan hệ như thế nào.”

Câu hỏi này thật sự không đủ lễ phép, Thẩm Thu Minh không quản được nhiều như vậy.

Thẩm Ba thâm trầm nhìn qua Thẩm Thu Minh “Có thể nói trước cho tôi biết , quan hệ của cậu cùng Thẩm Tịnh Tương không ?”

Thẩm Thu Minh nói cực chân thật “Tôi là con của bà ấy.”

“Tôi là người yêu của cô ấy.” Thẩm Ba không che dấu.

“Cho nên.....”

“Ta nghĩ , ta là ba con.”

Thời Mặc làm người đứng xem, thật sự cảm thấy hai người này đối thoại rất quỷ dị.

Thẩm Thu Minh nói:“Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân ông không quan tâm mẹ con tôi không ?”

“Không phải ba không cần phải cô ấy, mà là cô ấy không cần ba, hơn nữa.....” Thẩm Ba ngưng lại rồi nói “Ta cũng không biết sự hiện hữu của con, thời điểm Tịnh Tương ra đi, nói cho ta biết cô ấy muốn gả cho người khác, xem ra, cô ấy đã lừa ta.”

Thẩm Ba nói lời trực tiếp làm cho Thời Mặc nghĩ đến bộ phim truyền hình cầu huyết lúc tám giờ, Thẩm Thu Minh cùng Thẩm Ba cũng không biết rõ chuyện tình, rõ ràng nhất chỉ có thể đến hỏi Thẩm Tịnh Tương.

Lúc ba người mặt đối mặt, mở ra nội tâm, sự thật quả nhiên giống như Thời Mặc đoán trước, quả thật là bộ phim cầu huyết lúc tám giờ mà.

Ba mẹ Thẩm Thu Minh đều là cô nhi cô nhi viện, về sau đều được Thẩm gia thu dưỡng, nam đổi tên gọi là Thẩm Ba, nữ đổi tên gọi là Thẩm Tịnh Tương. Hai mươi mấy năm trước, bọn họ trưởng thành, yêu nhau. Thẩm Ba tiến vào giới giải trí trở thành một tiểu minh tinh, Thẩm Tịnh Tương yên lặng làm bạn với hần, làm nữ nhân sau lưng của hần. Nhưng sau khi cha mẹ nuôi biết rõ việc này thì cực lực phản đối, mặc dù không có quan hệ huyết thống, nhưng vẫn là anh em trên pháp luật, anh em yêu nhau đó là loạn luân.

Ăn dưỡng dục không thể quên, tình yêu cùng thân tình khó lường toàn, Thẩm Tịnh Tương đối mặt với Thẩm Ba thì vĩnh viễn không đoạn được, chỉ có thể ra đi. Cha mẹ nuôi cũng không phải người vô tình, con gái đã nuôi lâu như thế, nói không có cảm tình là không thể nào, mà khi bọn họ tìm được Thẩm Tịnh Tương lại phát hiện Thẩm Tịnh Tương đã có mang con trai Thẩm Ba, nếu cho bà trở về thì chắc chắn không có khả năng, chỉ có thể lừa dối Thẩm Ba mà vụng trộm liên lạc.

Khi đó Thẩm Ba đã dần dần có danh khí, nếu truyền ra chuyện xấu loạn luân, đối sự nghiệp Thẩm Ba mà nói không thể nghi ngờ là trọng đại đả kích. Thẩm Tịnh Tương mang thai vì Thẩm Ba dứt khoát quyết định lặng lẽ rời đi, đoạn tuyệt tất cả liên lạc, cho tới tận bây giờ.

Mùa thu là mùa mà bọn họ cùng nhau thổ lộ, Thẩm Tịnh Tương ôm hài nhi mới sinh ra, đặt tên cho nó là Thẩm Thu Minh.

Thu Minh, Thu Minh, trời thu minh ước.

Thẩm gia một nhà ba người, cũng ở tại trời thu, cái mùa xinh đẹp ấy mà quen biết mà gặp nhau.

Bộ phim quay tới quang cuối, Thẩm Tịnh Tương bỏ công việc mà về lại nhà cũ, cha mẹ nuôi biết được con gái cùng cháu nội tìm về, mọi cố kị trong quá khứ đã dần tiêu tán, nay chỉ còn lại mừng rỡ hoan vui.

Quay phim chấm dứt, Thời Mặc chính thức tiếp nhận sự vụ Tự Tinh, Thẩm Thu Minh không nhận thêm bất luận bộ phim nào nữa, một đầu tập trung vào ca hát.

Hai tháng sau, hậu kỳ chế tác phim chấm dứt, phim chính thức trình chiếu, không có thủ ánh lễ, không có tuyên truyền hoa lệ, có chăng chỉ là một dòng tin tức, cùng một tấm áp phích Thẩm Thu Minh cùng Thời Mặc nhìn nhau.

Thẩm Thu Minh mặc đồ hóa trang đứng ở trên sân khấu, Thời Mặc ngồi ở dưới đài, ngửa đầu nhìn lên.

Hình ảnh hoàn mỹ mà vô cùng đơn giản, thuyết minh tri âm thật sự khó tìm thấy.

Tại mảng tình yêu, động tác hài hước vô cùng, hữu tình là việc chính, không thể nghi ngờ phim này như một dòng suối trong mát

Từ khi phim bắt đầu trình chiếu, liên tục ba tháng đứng vị trí đầu trong phòng bán vé, danh tiếng xưng vương.

[Hí tử] dậy sóng duy trì liên tục tới hết mùa đông, Tự Tinh ra album tổng hợp cuối năm, tin tức về Thẩm Thu Minh lại lần nữa sôi trào, phố lớn ngõ nhỏ khắp nơi đều có thể nghe được đàm luận về giọng hát của Thẩm Thu Minh.

Mùa đông rét lạnh rất nhanh liền đi qua, mùa xuân trăm hoa đua nở theo mang theo gió xuân bao trùm đại địa. Liên hoan phim ở khi mọi người không chú ý lặng lẽ tới gần, nó vô vai người qua đường rồi nói :“Nè,[Hí tử] đề danh.”

Vì vậy mục quang của tất cả mọi người toàn bộ tập trung ở trên Liên hoan phim, cùng đợi một ngày trao giải kia.

Thẩm Thu Minh thật lâu không tham gia hoạt động nào,cậu gần nhất cũng rất ít xuất hiện ở trên màn ảnh, Thời Mặc vẫn là người yêu trong mộng tưởng của bao người, một lần nữa lựa chọn nghệ sĩ nâng hồng(nổi tiếng), mà Thẩm Thu Minh, vẫn đang toàn lực chuẩn bị album cá nhân của mình.

Tham gia lễ trao giải đêm đó, Thẩm Thu Minh ở phía sau đài nhàm chán cùng bắt đầu chờ đợi, Thời Mặc cùng cậu mặc chung một bộ tây trang quý giá cùng nhãn hiệu, nhìn tổng thể thì nom rất giống nhau nhưng xem chi tiết lại có sự chênh lệch lớn.

Dùng lời Thời Mặc nói thì đó là :“Đây là lễ phục kết hôn của chúng ta.”

“Kết hôn?” Thẩm Thu Minh phì cười, quơ quơ tay trái sạch sẽ “Không có nhẫn mà cũng gọi là kết hôn á?”

Thời Mặc với tay vào trong túi áo tây trang, Thẩm Thu Minh như cũ cho là anh đang diễn trò, nhưng chờ tới khi trên tay Thời Mặc xuất hiện hộp nhẫn như là trò ảo thuật, Thẩm Thu Minh miệng mở rộng, quên nói chuyện.

Thời Mặc mở ra hộp nhẫn, bên trong có hai cái nhẫn dành cho nam, anh cầm lấy một cái trong đó đeo vào ngón áp út của Thẩm Thu Minh “Hiện tại đã có.”

Thẩm Thu Minh phục hồi lại tinh thần, trêu đùa: “Anh đang cầu hôn em đấy à?”

Thời Mặc nghiêm mặt nói: “Không, là anh mời em sống cùng anh nốt quãng đời còn lại.”

“Được.” Nhẫn đôi, thì phải là một đôi, không thể tách ra, Thẩm Thu Minh cầm lấy cái nhẫn còn lại, đeo cho Thời Mặc “Nếu như em lấy được giải thưởng, thì chúng ta xuất quỹ nha.”

Trao giải bắt đầu, quần tinh lấp lánh.

Phim truyện hay nhất, phim tài liệu tốt nhất, phim khoa giáo chuẩn nhất, phim hoạt hình hay nhất, phim ngắn hay nhất, tất cả giải thưởng đều được ẩm đi.

Kế tiếp chính là giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất, trên màn hình lớn bắt đầu nhảy lên tất cả đề danh của nam diễn viên, Thẩm Thu Minh thấy bản thân có chút khấn trương, rất nhanh trong tay đã đầy mồ hôi.

Người trao giải lại cố ý ngập ngừng “Nam diễn viên xuất sắc nhất là.....” Kéo thật dài âm cuối, sau đó đang lúc mọi người chờ mong thì đọc lên một cái tên.

“Người đoạt giải nam diễn viên xuất sắc nhất chính là Thẩm Thu Minh!”

Vô số ánh đèn loang loáng lập tức vây quanh ở Thẩm Thu Minh, Thẩm Thu Minh trong ngọn đèn chói mắt đi đến sân khấu, người trao giải đem cúp đưa đến trên tay cậu, một khắc cầm cúp kia, Thẩm Thu Minh mới cảm thấy cảm giác chân thật.

Người trao giải lùi lại sang bên cạnh, đem vị trí chính giữa tặng cho Thẩm Thu Minh.

Thẩm Thu Minh cúi đầu nhìn nhìn cái cúp, cười ngây ngốc một chút “Có thể đạt được giải thưởng này thật sự là điều tôi không dám tưởng tượng, cảm tạ ủng hộ của tất cả mọi người.”

“Sao có thể chứ, anh chính là minh chủ được mọi người công nhận đó nha.” Người trao giải ở một bên nói theo.

Thẩm Thu Minh gãi gãi đầu, động tác rất trẻ con “Có người còn nói tôi là tà giáo giáo chủ.”

Phía dưới cười thành một mảnh, Thẩm Thu Minh cũng cười theo, đột nhiên ngưng tụ lại tiểu dung, trịnh trọng nói: “Khi tôi mới tiến vào giới giải trí không lâu, chỉ chụp qua một quảng cáo, một bộ phim truyền hình, hát một ca khúc, diễn một bộ phim.”

Ngữ khí Thẩm Thu Minh nói chuyện không nhanh không chậm, mỗi một chữ nói ra đều được cân nhắc, người xem cùng khách quý chờ mong nhìn qua Thẩm Thu Minh, Thẩm Thu Minh chỉ nhìn chằm chằm Thời Mặc một người.

Thẩm Thu Minh nói: “Cũng chỉ yêu một người. Có lẽ nói ra lời này ở đây thực quá đột ngột, nhưng người tôi yêu là người tôi gặp sau khi tiến vào giới giải trí.”

Phía dưới có người bắt đầu suy đoán là ai.

“Người ấy tốt ở điểm nào thì tôi cũng không thể nói ra được nhưng tôi có thể xác định, người ấy chính là một nửa trong sinh mệnh của tôi.” Thẩm Thu Minh giơ tay lên, giơ lên chiếc nhẫn đôi “Ngay lúc này, cả hai chúng tôi đã đeo nhẫn cho nhau.”

Thời Mặc nhìn người yêu đứng trên đài, anh mỉm cười, yên lặng mà vuốt chiếc nhẫn đôi đồng dạng trên ngón tay.

“Các bạn muốn biết người ấy là ai, đúng hay không?”

“Đúng thế!”

“Vâng, tôi xin gợi ý cho các bạn, người này ở mỗi một sự kiện của tôi đều cùng tham gia.” Từ lần đầu chụp quảng cáo mãi cho đến hôm nay, một đường bởi vì có anh làm bạn mà mọi thứ đều tốt đẹp.

Người trao giải trầm tư suy nghĩ “Cái này quá khó khăn.”

“Kỳ thật cũng không khó.” Thẩm Thu Minh lắc đầu “Thời Mặc, em yêu anh.” Sau đó trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của mọi người mà đi xuống sân khấu, đi vào bên người Thời Mặc, cậu là từ nơi này đi đến đài trao giải , sau đó cũng trở về bên anh, cho dù có nhiều khó khăn hơn nữa, chỉ cần nắm tay không xa rời nhau, tổng có thể vượt qua.

Trên đài người người ngây ngẩn, người trao giải bởi vì Thẩm Thu Minh xuất quỷ mà đình trệ .

Tiếng cửa chớp diên cuồng vang lên, các phóng viên vây quanh hai người.

Thẩm Thu Minh nói:“Hình như chọc phải lửa rồi.”

Thời Mặc nắm chặt cà vạt Thẩm Thu Minh, hôn lên “Anh đây sẽ cho thêm một ít củi, làm cho ngọn lửa cháy càng ngày càng vượng a!”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muu-sat-lang-man>